TAMORA PIERCE

MAGIA LUI DAJA

CERCUL DE MAGIE

volumul 3

Tamora Pierce

Magia Lui Daja

Cercul de magie

Volumul III

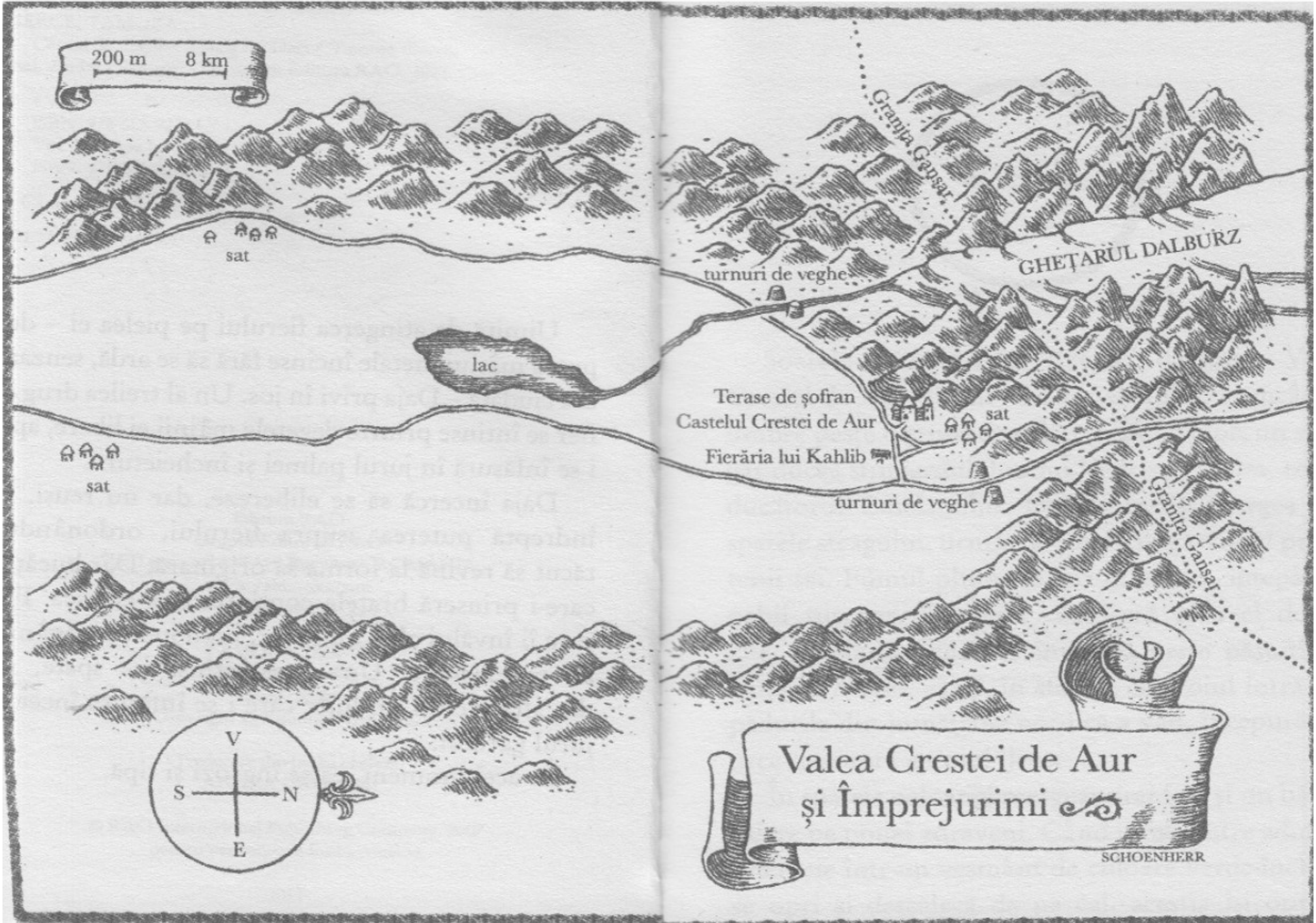
200 m
8 km
sat
lac
sat
V
S
N
E
turnuri de veghe
Granița Gansar
GHEȚARUL DALBURZ
Terase de șofran
Castelul Crestei de Aur
sat
Fierăria lui Kahlib
turnuri de veghe
Granița Gansar
Valea Crestei de Aur
și Împrejurimi
SCHOENHERR

01

Soarele care apunea străluci deasupra Văii Crestei de Aur din nordul Emelanului, aruncând umbre peste o trupă de călăreţi. În faţa lor, un stegar ducea stindardul ducelui Vedris al IV-lea, conducătorul Emelanului. Ducele însuşi mergea în spatele steagului, urmat de sfetnicii, gărzile şi prietenii săi. Fumul plutea în aer în valuri, înţepând ochii tuturor. Oamenii călăriseră prin el două zile, privindu-l cum se întindea peste păşuni şi câmpii. Acum, când, în sfârşit, convoiul intră în pădurile din jumătatea nordică a văii, începură să urce deasupra aerului dens.

În spatele coloanei mergeau trei fete şi un băiat călare pe ponei zdraveni. Când unul dintre adulţi, o femeie într-un veşmânt de culoare verde-închis, se opri şi descălecă de pe cal, aceştia îşi opriră poneii şi o urmăriră cu privirea. Ea ieşi de pe drumul plin de hârtoape şi se duse câţiva metri mai încolo în umbra copacilor seculari. Un câine mare, cu o blană albă şi creaţă, care mersese agale pe lângă cei patru, se desprinse de grupul lor şi o urmă.

— Micule Urs! strigă Daja Kisubo, o fată neagră, înaltă şi lată în umeri. Las-o în pace pe Rosethorn!

Întoarce-te!

Câinele Micul Urs o ascultă. Când ajunse la călăreţul cel mai apropiat – Tris, prietena durdulie şi roşcată a Dajei –, se aşeză, măturând praful drumului cu coada ei stufoasă.

— Rosethorn? întrebă Briar. S-a întâmplat ceva?

— Rămâi pe loc, îi ceru Rosethorn. Ridică o creangă zdravănă şi începu să scurme în stratul gros de frunze şi în lemnul putred de sub ele. Vin imediat.

— *Nu* asta am întrebat, mormăi Briar înspre fete, cu jumătate de gură. *Am întrebat* dacă s-a întâmplat ceva.

Daja îşi întoarse calul. De pe această moviliţă, putea privi printr-un spaţiu dintre copaci.

— Daja? *Eşti* în regulă?

Vocea îi aparţinea celei de-a treia fete din grupul lor, Sandry. Totul la ea, de la ponei la haine, ţipa a bogăţia pe care ceilalţi trei tineri nu o aveau. Când îşi întoarse calul, ca să vadă ce-i captase Dajei atenţia, Briar şi Tris făcură la fel.

În depărtare, acolo unde păşunea se pierdea la poalele munţilor vestici şi sudici, străluceau lungi fâşii de foc portocaliu, sălbatic. Daja scutură din cap, făcându-şi cele unsprezece codiţe

scurte să fluture.

— Parcă e ceva dintr-un coşmar, răspunse ea.

— Seamănă cu ceea ce negustorii numesc *pijule fakol.*

Sandry se cutremură şi-şi trasă cercul zeilor pe piept pentru protecţie. Cunoştea credinţele negustorilor.

— Viaţa de apoi a celor care nu-şi plătesc datoriile, murmură ea.

Micul Urs se ridică pe picioarele din spate, sprijinindu-şi labele din faţă de şaua lui Tris. Aceasta se aplecă să-i scarpine urechile, ochelarii ei cu ramă din alamă strălucind în soarele după-amiezii târzii.

— Un lucru bun când crezi în Cercul Vieţii, remarcă ea, este că nu există vieţi de apoi care să fie rele. Pur şi simplu, renaştem.

Briar o privi prudent, pe furiş, cu ochii săi gri-verzui.

— Flăcările alea se întind pe *kilometri* întregi. Şi nimic nu le poate opri să ardă în continuare.

Întreaga ţară e uscată ca iasca.

Rosethorn băgă o mână de resturi de lemn într-un buzunar, apoi se întoarse la calul ei. Odată urcată în şa, îi făcu semn cu capul unui localnic care călărea pe lângă grupul ducelui.

— Cât timp a trecut de la ultimul incendiu în pădure?

Bărbatul chicoti.

— Fiţi binecuvântată, sfântă Rosethorn, nu a mai fost un incendiu *adevărat* în pădure aici în vale… păi, de când tatăl meu era doar un puştan. Magul nostru, pe care ei îl numesc Îmblânzitorul Focului, are grijă de *toate* focurile noastre.

— Mă temeam c-o să spui asta, murmură Rosethorn, o sfântă a pământului care avea grijă de templele Cercului Vieţii. Haideţi voi patru – rămânem în urmă.

Sandry îşi zori poneiul înainte. Tris, Briar şi Micul Urs veniră lângă ea.

Daja rămase locului un moment, cu ochii întunecaţi şi îngrijoraţi încă aţintiţi asupra vâlvătăilor. „Cum putea ceva atât de minunat ca focul să fie atât de ameninţător?” se întrebă ea. Lucra cu el în fiecare zi, era prietenul ei. Ce s-ar fi întâmplat dacă, într-o zi, s-ar fi întors împotriva ei, aşa cum se întorsese împotriva câmpurilor Crestei de Aur?

„Staţi în *pijule fakol,* unde vă e locul”, le murmură Daja Kisubo flăcărilor îndepărtate. Îmboldindu-şi poneiul, se grăbi să-şi ajungă din urmă prietenii.

În ziua următoare, Daja, împovărată cu unelte, intră într-un mic atelier local. Lăsă totul jos, lângă o nicovală grosolană, apoi observă că toiagul pe care-l avea întotdeauna cu ea căzuse şi el pe podea. Grăbită, îl ridică din grămadă, ştergând de praf lemnul lăcuit. Rezemă toiagul de perete, lângă vatră, oprindu-se un moment pentru a-şi trece degetele peste mânerul din bronz strălucitor ca o oglindă, fără însemne. Bucăţica de metal le spunea celor care ştiau să interpreteze toiegele că ea este un *trangshi,* un proscris, cel mai mare ghinionist din lume.

Îi întoarse spatele şi cercetă cu privirea atelierul înghesuit şi murdar. „Îmi doresc să fi fost *acasă”*, gândi ea, cercetând cu privirea fierăria.

Acasă însemna oraşul-templu al Cercului Spiralat, unde maestrul ei avea o fierărie curată şi luminoasă. Acest loc întunecat era al doisprezecelea atelier în care trebuise să lucreze de când caravana ducelui îşi începuse călătoria. Era singură. Fierarul – care era şi căpetenia satului – vorbea cu ducele despre cele trebuincioase pentru ca această mică vale să poată supravieţui iernii.

Cel puţin, absenţa fierarului era un lucru bun. Până şi ucenicul său lipsea, fiind în vizită la mama sa bolnavă. Nu-i plăcea să lucreze de faţă cu străini. În plus, era sătulă de meşteri de ţară, de mâna a doua, care-i spuneau ei şi maestrului că lor le era uşor la Cercul Spiralat. „De parcă noi n-am face treabă adevărată”, gândi ea, cercetând vatra forjei. Avu o surpriză plăcută: ucenicul curăţase vatra în formă de cuib şi pusese vreascuri pentru un foc nou. Astfel, îi uşurase ei munca.

Uitându-se la vreascuri, privi adânc în interiorul ei pentru a-şi găsi magia. Scoţând doar o picătură, o suflă în vatră. Flăcările izbucniră instantaneu.

Apoi, îşi canaliză energia prin zid, la celălalt capăt al tubului, prin care foalele de afară pompau aer sub focul de dinăuntru. Din acea vară când Sandry a făcut ca magia celor patru să fie una, ei puteau vorbi prin intermediul gândurilor şi intra în mintea fiecăruia dacă aveau nevoie. Acest lucru era chiar util, mai ales când unul dintre ei avea nevoie de ceva de la ceilalţi.

— *Tri-is...* strigă mintea Dajei.

— *Ştiu, ştiu.* Magia răspunsului Trisanei Chandler se simţi ca o adiere răcoroasă şi ca o ceaţă grea. *A trebuit să trag foalele*

afară din deschizătură. Poate ar fi mai bine să te îndepărtezi de foc.

— *Nu foarte mult de la început,* îi spuse Daja, iar apoi se dădu îndărăt. Grămada arzândă de vreascuri licări, după care izbucni în flăcări când aerul de afară fu împins sub ea. Daja azvârli cărbuni de jur-împrejurul lemnelor. Odată ce aceştia se aprinseră, mai adăugă câţiva. *Acum, mai dă-mi nişte aer,* îi spuse prietenei sale.

Răspunsul veni sub forma unui curent puternic repezindu-se prin deschizătura de sub vatră.

Mai mulţi cărbuni se aprinseră. Daja mai adăugă combustibil până obţinu focul potrivit cu care să-şi lucreze vergelele de fier.

— *Ţine-l sub control deocamdată,* îi ceru prietenei sale prin intermediul minţii. *Sper că ţi-ai adus ceva de citit.*

O simţi pe Tris aşezându-se pe o bancă în apropierea deschizăturii din zid. Folosindu-se de o mână, cealaltă fată ridică o carte. Cu a doua mână, desfăşura un ghem de vânt din cer spre gura foalelor.

— *Este „O istorie a vulcanilor, a izvoarelor termale şi a gropilor de noroi în Munţii Emelanului”. Sunt foarte multe informaţii în ea,* explică Tris.

— *Sună captivant,* comentă Daja. Renunţând la conversaţia magică, luă o mână de vergele de fier lungi şi subţiri, le duse la vatra fierăriei şi le puse la încins.

O compătimea pe Tris că trebuia să stea în spatele vetrei. Prietena ei roşcată ar fi fost foarte fericită să poată călări alături de duce şi de profesorii lor, cercetând valea. Din păcate, când Tris se enerva, adieri domoale se transformau în vânturi puternice. Nimeni n-o voia prin preajma incendiilor spre care plecaseră astăzi pentru a le inspecta.

Spre deosebire de Tris, pe Daja nu o interesau incendiile şi-i spusese acest lucru profesorului ei, Frostpine. *Dorise* ca el să-i dea ceva nou de lucrat, cum ar fi cuprul roşcat, care era extras în părţile înflăcărată lumina totuşi puternic spaţiul ei de lucru, şi nu era oare acesta lucrul cel mai important? O lăsă în pace.

Folosindu-şi ciocanul, bătu nemulţumită un şănţuleţ în vergeaua de fier. Unde ar fi fost ea acum dacă familia ei nu s-ar fi înecat? Probabil în sudul Mării împietrite, în drum spre locul lor de staţionare pe timpul iernii. Vântul, care abia începea să fie rece, i-ar sufla prin codiţe, umplându-i nările cu aer curat şi

sărat – şi nu cu chestia asta plină de praf şi fum.

Băgând capătul ascuţit al vergelei printr-o gaură din blocul de metal numit matriţă de cuie, o răsuci cu putere. Vergeaua se rupse frumos în locul în care făcuse şănţuleţul. „Iar corabia noastră nu ar avea o *asemenea* încărcătură”, gândi ea, punând la o parte bucata de vergea rămasă. „Oh, am avea condimente din Bihan şi aur din Sotat. Poate nişte parfumuri florale din Janaal.”

Cu o lovitură de ciocan puternică şi rapidă, făcu floarea cuiului. Ridicând matriţa pe nicovală, o propti pe o parte; cuiul căzu într-o găleată cu apă aflată lângă piciorul ei. Aburul şuieră, formând un norişor. Oftând, Daja căută cuiul răcit şi-l aruncă într-o a doua găleată, goală. Cu uşurinţa experienţei, puse matriţa pe nicovală, cu gaura la vedere. Ce rămăsese din prima vergea se întoarse pe foc, pentru a se încinge. O apucă pe următoarea şi luă toată treaba de la capăt.

Daja muncea fără întrerupere, ignorând transpiraţia care i se prelingea pe obraji şi pe şira spinării, visând la corăbii cu toate pânzele sus pe Marea împietrită. Fata era mare pentru vârsta ei, solidă şi cu talia groasă, îmbrăcată cu o tunică lungă până la coapse, neagră, băieţească, şi cu pantaloni mulaţi, negri. Şorţul de piele care-i proteja hainele era murdar de funingine şi pătat de arsuri. Lumina constantă a ţesăturii ei de foc juca pe pielea ei maronie ca mahonul. Gura îi era mare, cu buzele groase strânse acum de tristeţe. Avea ochi căprui, mari şi adânciţi în orbite. Singurele pete de culoare erau basmaua şi fundele roşii de la capătul codiţelor ei.

— Tu eşti fierarul? întrebă o voce feminină în spatele fetei. Am o treabă care trebuie făcută.

Daja se întoarse, privind-o cu coada ochiului. La început, i-a fost greu să distingă silueta femeii care stătea în pragul uşii larg deschise – soarele bătea din spatele ei, lăsându-i faţa în umbră. Singurul lucru clar, la o primă privire, a fost acela că femeia avea un singur picior. Celălalt, tăiat de la mijlocul coapsei, fusese înlocuit cu o bucată zdravănă de lemn.

— Nu sunt eu fierarul, răspunse Daja.

Ochii vizitatoarei scânteiară; se holba la pătratul de foc al Dajei. Fata oftă. Oamenii erau întotdeauna foarte nelinişti ţi de felul în care ea şi prietenii ei modelau magia!

— Îmi cer scuze, murmură Daja şi flutură o mână către pătrat.

Acesta se răsuci, devenind o singură frânghie, apoi şerpui înapoi în vatră.

Vizitatoarea făcu doi paşi şontâcăiţi în fierărie. Acum, Daja o vedea clar şi-şi dori să nu se fi întâmplat asta. O parte a feţei nou-venitei era de culoarea bronzului, luminată de un ochi întunecat, cu pleoapa lăsată. Cealaltă parte era o ruină de cicatrici maronii, lucioase, iar ochiul, doar o gaură zgrunţuroasă. Cicatrici trăgeau într-o parte gura foarte arcuită a femeii, astfel încât părea să rânjească mereu. Nasul îi era lipsit de cicatrici, dar ceva îl deformase destul de tare, astfel încât era aproape plat. Ambele sprâncene erau groase, ceea ce o făcu pe Daja să se întrebe dacă femeia fusese totuşi cât de cât frumoasă înainte să-şi piardă o jumătate din faţă. Lăsând cicatricile la o parte, aceasta nu părea a fi foarte bătrână – nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, în cel mai rău caz.

Nou-venita purta o tunică brună, care îi cobora până la jumătatea coapselor. Ca şi Daja, purta pantaloni mulaţi. Aceştia erau de aceeaşi culoare închisă ca a tunicii, având un crac scurtat pentru a acoperi articulaţia piciorului de lemn. Daja observă toate aceste lucruri dintr-o privire. Lucrul care i-a atras atenţia a fost toiagul cu mâner de alamă, de care se rezema.

Femeia era un negustor.

Stomacul Dajei se strânse. Încercă să nu se holbeze avidă la gravurile şi încrustările de metal care decorau mânerul toiagului vizitatoarei, însemne care le spuneau celor care ştiau să le interpreteze despre familia şi faptele femeii. Acum, că ea era *trangshi,* pe Daja nu trebuiau s-o mai intereseze lucruri de genul acesta, dar nu se putea abţine.

Femeia se încruntă şi bătu în pământ cu toiagul, căutând o poziţie mai confortabilă.

— Ce s-a întâmplat, *lugsha?* întrebă ea cu o voce profundă, plăcută, folosind cuvântul – doar puţin laudativ – pentru „meşter". Nu ai mai văzut un invalid până acum? Sau nu ai mai văzut unul atât de drăguţ ca mine?

Daja îşi lăsă capul în jos şi aşteptă. Imediat ce ochiul negustoresei se obişnuia cu întunericul, această conversaţie avea să se termine.

— Nu, nu eşti destul de mare încât să fii un fierar adevărat. Ucenico, doresc să vorbesc cu maestrul tău, spuse femeia, sec. Este treabă de făcut şi...

Din moment ce Daja nu se uita, nu putea vedea că negustoreasa cerceta împrejurimile, încercând să găsească un fierar adult. Totuşi, când femeia tăcu, Daja ştiu că aceasta văzuse toiagul ei cu mânerul nemarcat.

Daja îşi ridică privirea la timp pentru a surprinde uitătura aspră pe care negustoreasa i-o aruncă. Apoi, femeia îşi întoarse faţa înspre fierărie.

— Unde este fierarul? întrebă ea, vocea răsunând cu ecoul metalelor din jur. Doresc să vorbesc cu fierarul, imediat! Este treabă de făcut, treabă pentru care A Zecea Caravană Idaram va plăti!

— *Tris,* o chemă Daja prin intermediul magiei. *Tris, am nevoie de tine.*

În spatele fierăriei, Tris căscă. În ceea ce o privea, cel mai neplăcut când trebuia să o ajute pe Daja era să fie întreruptă. În loc să răspundă, se întinse şi prinse un pumn de vânt. Răsucindu-l o dată, îl aruncă ca pe o suliţă prin deschizătura din zid. Apoi, îşi trecu degetele cu unghii roase prin părul roşcat, foarte scurt, îşi împinse ochelarii cu ramă de alamă mai sus pe nas şi începu să citească din nou.

În fierărie, flăcările izbucniră ca un dragon de foc din patul de cărbuni încinşi. Negustoreasa tresări.

— *Nu am nevoie de mai mult aer!* îşi informă Daja prietena. *Am nevoie de ajutor chiar acum!*

— *Sunt ocupată,* veni răspunsul lui Tris. *Cheamă pe altcineva.*

— *Nu mai este nimeni.*

— Se pare că n-am altă alegere decât să stau aici şi să sper că îmi va spune cineva unde îl pot găsi pe fierar, anunţă negustoreasa, întorcându-i spatele Dajei. Fata ştia că, dacă vorbea, negustoreasa s-ar fi prefăcut că nu aude: aşa se purtau negustorii cu *trangshi.* Este foarte important să vorbesc cu un fierar – cu un fierar *adevărat.*

— *Trisana Chandler, am nevoie de tine chiar acum!* gândi Daja cu intensitate.

Furioasă, Tris se ridică, îşi scutură fusta şi jupoanele, îşi închise cartea şi o băgă în buzunarul rochiei. Vârfurile părului ei păreau să scoată scântei în timp ce se îndrepta cu paşi apăsaţi spre intrarea în fierărie. Oprindu-se lângă negustoreasă, se încruntă la femeie cu nişte ochi gri ca o furtună. Pielea ei puţin pistruiată era roşie şi albă de mânie, iar şuviţele scurte ale

părului ei arămiu se zburliseră şi-i stăteau drepte în cap.

— Ce *vreţi?* întrebă ea. *Citeam.*

— Vreau un fierar, îi răspunse repezit negustoreasa. Eu sunt Polyam, *wirok* al celei de A Zecea Caravane Idaram. Am o treabă pentru el.

— Fierarul este plecat cu ducele Emelanului, răspunse Tris. Aceasta este prietena mea, Daja Kisubo. Este singurul fierar disponibil până când se întorc cei doi!

— Eu sunt *trangshi,* ai uitat? întrebă Daja răbdătoare. Potrivit legii negustorilor, eu nu exist. Dacă nu exist, dumneaei nu poate vorbi cu mine şi nu mă poate auzi. Controlează-te, te rog! Scoţi scântei.

Tris îşi trecu degetele prin păr şi examină pumnul de lumină pe care îl adună.

— Shurri să ne ajute, bombăni ea.

Strângându-şi degetele, stinse scânteile.

Polyam se îndepărtă de ea.

— Dacă aş fi avut de ales, aş fi mers în altă parte, o informă ea pe Tris. Dar nu am. Este o călătorie de două zile până la următorul fierar pe drumul acesta. Voi aştepta până vine fierarul acesta.

— De ce nu-mi spuneţi mie ce doriţi, iar eu îi voi spune Dajei, zise Tris, puţin prea răbdătoare. Apoi, ea poate face ce aveţi nevoie şi veţi putea pleca împreună cu caravana.

— Dacă un *trangshi* ar fi fost aici, nu aş fi putut accepta lucrarea făcută de mâna acelui *trangshi,* răspunse Polyam. Chiar dacă le-ai face tu în faţa mea. Îmi trebuie un fierar. Unul care să nu fie prihănit.

Acum, fulgere mici ţâşneau din părul şi în jurul ramelor ochelarilor lui Tris. Negustoreasa se prinse de toiag cu ambele mâini, iar faţa ei întunecată era cadaverică de frică.

— Este un *xurdin,* nu un *yerui,* rosti Daja repede. Ştiu că Polyam o auzise, dar tradiţia trebuia urmată – aşa că femeia nu ar fi recunoscut acest lucru. Tris, spune-i că eşti un *xurdin,* un mag.

Ea crede că eşti un *yerui,* un demon-fantomă flămând. Că magia ta o va mânca. *Te rog,* o imploră ea, ştiind că prietena ei era pe cale să refuze.

Cealaltă fată oftă. Micuţele fulgere începură să dispară.

— Sunt mag, bine? îi zise ea lui Polyam. Sunt mag, ea este

mag. Doar că avem o magie ciudată, nu este ca a majorităţii oamenilor. Nu este rea, nu vă voi face rău. *Încerc* să nu vă fac rău chiar acum şi reuşesc, nu?

Gura mare a lui Polyam se încordă.

— Nu era nevoie să-mi spui că magia ta e ciudată, răspunse ea. Am călătorit toată viaţa şi nu am văzut nimic asemănător cu ceea ce tocmai ai făcut tu.

Daja veni în spatele lui Tris.

— O să văd dacă Sandry sau Briar poate să-l aducă pe fierar, şopti ea în urechea prietenei sale. Fii politicoasă! Nu este vina *ei* că sunt *trangshi.* Oferă-i apă din fântână.

Tris privi peste umăr în ochii Dajei.

— Nu este nici vina ta.

— Nu contează, nu dacă eşti negustor. Oferă-i ceva de băut.

Daja se duse în umbra din spatele vetrei. Poate că, dacă Tris nu o vedea pe Daja, nu s-ar fi grăbit s-o apere de ceea ce considera a fi insulte.

„Ea este doar un *kaq”,* gândi Daja obosită. Era prima oară în ultimele săptămâni când se gândi la roşcată în felul acesta. Tris nu era aşa rea, odată ce apucai s-o cunoşti, dar *kaqii* – cei care nu erau negustori – nu înţelegeau lucruri importante cum ar fi obiceiurile *trangshi.*

— *Sandry, Briar,* strigă Daja, trimiţându-şi magia în aer. *Îl puteţi găsi pe fierar, pe Kahlib? Are un client important, care vrea să vorbească doar cu el.*

La aproape trei kilometri depărtare, domniţa Sandrilene fa Toren cerceta o tunică acoperită cu broderii. Îi aparţinea uneia dintre escortele războinice, iar acesta o agăţase de o creangă, în timp ce el şi prietenii săi îşi adăpau caii la un izvor de munte. Sandry dorise să se uite mai îndeaproape la una dintre acele tunici toată dimineaţa, încă de când domniţa Inoulia a Crestei de Aur şi oamenii ei se alăturaseră ducelui în inspecţia celor mai mari incendii. Fără îndoială, bărbatul ar fi lăsat-o să se uite dacă i-ar fi cerut, dar acest lucru ar fi implicat reverenţe şi conversaţii respectuoase cu Sandry, aceasta fiind strănepoata ducelui Vedris. S-ar fi simţit prost să ţină în loc un om stânjenit, în vreme ce ea se uita peste minunata lucrare de pe spatele său. Era mai simplu astfel, cu copacul care-i ascundea trupul suplu de războinicii de la pârâu.

Şi-a apropiat nasul mic de cusături, minunându-se de broderia complexă. Toate tunicile călăreţilor începeau cu aceeaşi imagine: o floare de levănţică deschisă complet, cu linii galbene, subţiri în centru. Totuşi, fiecare model era unic în privinţa valurilor de lumină care iradiau din desenul ţesut în toate culorile. Ea nu mai făcea broderii fine de mai bine de două luni, dar aceste tunici îi făceau degetele nerăbdătoare să ridice din nou acul şi mătasea.

Ea era o fată subţirică, bine legată, cu ochi albaştri, luminoşi şi o bărbie voluntară. Raze de soare îi aureau părul şaten, pieptănat îngrijit şi strâns sub un diafan voal gri. Sarafanul îi era din pânză de in gri, de culoarea porumbelului, fără mâneci şi simplă, în afara unui lung şir de nasturi în faţă. Alţi nasturi sclipeau pe pantofii ei mici şi negri. Bluza cu mâneci bufante era din bumbac alb, ţesut atât de fin, încât să fie cât mai confortabil în căldura sufocantă a zilei. I-ar fi plăcut să schimbe doliul elegant cu una dintre rochiile ei uşoare de bumbac, dar acest lucru i-ar fi şocat pe nobilii care-i găzduiau pe unchiul ei şi pe tovarăşii lui în această călătorie lungă prin teritoriul ducelui Vedris. Sandry nu avea chef să explice că părinţii ei, morţi de un an, ar fi râs la gândul că ea purta un doliu sobru, după cum se aştepta nobilimea. În schimb, cât călărea cu ducele, se înveşmânta cu haine potrivite statutului şi invidia libertatea celor trei prieteni ai ei de a purta culori şi mai puţine rânduri de haine, aşa cum făcea şi ea acasă.

Îşi alungă neplăcerea din minte şi privi mai îndeaproape la broderia complicată. Oare ea putea face acea cusătură?

— Dacă vrei s-o şterpelesc – Sandry tresări, iar vocea băiatului continuă –, ar trebui să aştept până se lasă întunericul.

Ea privi cu asprime în ochii verzi şi amuzaţi ai lui Briar Moss.

— De parcă mai furi ceva! răspunse ea.

— Ei bine, *aici* greşeşti. Băgând mâna în haina maro şi largă pe care o purta în loc de cămaşă, scoase doi ciorchini mici de struguri. Cei mai buni din împrejurimi, având în vedere împuţinarea recoltelor. Îi puse un ciorchine în mâini. Am mâncat şi mai buni de atât.

Sandry îi înapoie strugurii.

— Mulţumesc, dar nu vreau. Uită-te să nu se întoarcă acei călăreţi.

Băiatul aruncă o privire spre izvor.

— Nu-ţi face griji. Şi-au scos cizmele şi-şi răcoresc degeţelele. Poate că aş *putea* şterpeli haina chiar acum, dacă o vrei.

Sandry scutură din cap şi începu să examineze din nou broderia. Briar se sprijini de copac şi-şi mâncă strugurii. Spre deosebire de ea, el se îmbrăca pentru a-i fi bine: purta pantaloni de bumbac şi, de obicei, mergea în picioarele goale, exceptând cazul în care vreunul dintre profesorii lor îl obliga să se încalţe cu sandale sau cizme. Având un metru şi jumătate, era mai înalt cu o palmă decât Sandry. Avea un păr negru strălucitor – cu o tunsoare scurtă şi neîngrijită – ochii migdalaţi şi pielea maro-aurie a esticilor, însă nasul subţire ca o lamă şi irişii care-şi schimbau culoarea de la gri-verzui la verzui ca o lămâie indicau sângele vestic al unuia din părinţi. Nu era sigur care din ei ar putea fi; nu-şi cunoscuse niciodată tatăl, iar mama sa murise când el avea doar patru ani.

— Credeam că toate incendiile astea vă vor face rău ţie şi lui Rosethorn, remarcă Sandry în timp ce urmărea un fir metalic pe modelul cusăturii.

Briar scutură din cap.

— Iarba este în mare parte moartă. O lăsase pe Rosethorn, profesoara lui de magie a plantelor, discutând liniştită cu ducele şi cu domniţa Inoulia despre recoltele anului următor. Seceta le-a omorât aproape pe toate acum câteva săptămâni. Tulpinile ard atât de repede, încât focul trece mai departe, dar rădăcinile şi seminţele sunt încă în regulă.

— O, murmură Sandry, fără să asculte cu adevărat. Ce floare este aceasta? De pe tunică.

— Arată ca şofranul. De ce?

Nu era ofensat de faptul că ea nu-l asculta. Ştia cum se comporta fata când vedea ceva neobişnuit brodat pe o pânză.

— De curiozitate. Aici, uită-te la aţa asta. Este aur adevărat sau…

— Sandry, Briar.

Vocea magică a Dajei îi făcu să tresară. Căldura ţâşni din degetul lui Sandry, luând-o pe urma firului metalic şi topindu-l în timp ce mătasea din jurul ei se pârlea. Privi pocinogul. Ea nu avea nici magia focului, nici a fulgerului – acestea erau Daja şi Tris! Cum topise ea acea aţă? Şi ce-i putea spune posesorului tunicii?

— *Îl voi găsi eu pe fierar,* îi spuse Briar Dajei. Contactul cu ea

se întrerupse. Haide! o grăbi el pe Sandry.

— Am ars-o! rosti ea printre dinţi, prinzându-l de mânecă şi arătând spre urmele de arsură. O atingeam când Daja a ajuns la noi şi… şi *căldura* a ieşit din mine!

Briar se scărpină la un cot.

— Cu atât mai mult, ar trebui să plecăm înainte s-o vadă proprietarul.

Sandry scutură din cap.

— Este vina mea că haina e distrusă. Trebuie să-l despăgubesc.

— De ce? întrebă el nedumerit. Nu te-a văzut nimeni…

— *Eu* m-am văzut, spuse ea, sec.

Băiatul o privi mirat.

— Nobilii, remarcă el într-un sfârşit. Nu mă vezi pe *mine* să am o conştiinţă. Îşi privi tatuajele din închisoare, x-uri negre erau imprimate adânc în pieliţele dintre degetele sale mari şi arătătoare. Doar încurcă lucrurile.

— Se întorc, spuse ea, făcând un semn cu capul către pârâu. Bărbaţii îşi terminaseră siesta, iar posesorul tunicii se apropia. Ai face mai bine să mergi să cauţi fierarul.

— Vrei să las un tovarăş la necaz, răspunse el cu dispreţ. *Tu* nu ai o părere foarte bună despre mine!

— Nu e asta, protestă Sandry.

Îşi îndreptă spatele, şi umerii, ridică bărbia şi-şi încrucişă braţele cu grijă.

Bărbatul care-şi lăsase haina acolo se opri încruntat.

— Scuzaţi-mă, domniţă, spuse el, întinzându-se după tunica sa.

Nu-i spusese nimic lui Briar, dar îl privea atent.

— V-am distrus jacheta, îi zise Sandry, cu buza de sus tremurând. Nu pot explica, dar aveaţi un fir de metal în broderie şi s-a topit. Ce răsplată credeţi că vi s-ar cuveni?

— Aţi topit un fir, repetă acesta, cu o sprânceană neagră ridicată. Nu văd niciun foc aici.

Era un tânăr frumos, cu părul lung şi negru, iar ochii negri îi erau oblici, caracteristici în aceşti munţi. Urma unui zâmbet i se ivi la colţurile gurii.

— Prin magie, răspunse Sandry. Sunt destul de sigură că a fost magie. Modelul era atât de frumos, iar acum e ars, şi acel fir a dispărut.

Se auziră nişte chicote înfundate dinspre prietenii războinicului. Acesta cercetă modelul.

— Arată ca un fel de ferigă spiralată, nu? îşi întrebă el tovarăşii, arătându-le urma arsurii. Una nedeschisă.

Briar trebuia să recunoască, modelul nu părea distrus. O urmă de arsură subţire şi spinoasă înconjura feriga şi trecea peste dungile de culoare care ieşeau din ea. Cineva ar fi putut imprima acest semn în mod intenţionat.

— Nu pare deloc stricată, domniţă, spuse unul dintre prietenii călăreţului.

Lui Sandry i se puse un nod în gât.

— Aş putea face un model nou, ca să-l înlocuiesc pe acela, îi zise ea posesorului tunicii. Mi-ar lua ceva timp, dar dacă stăm în munţii aceştia câteva săptămâni…

Tânărul îşi puse haina pe umeri.

— Îmi place aşa cum este. Ridicând mâna fetei, se aplecă şi-i sărută degetele. Purtând însemnul dumneavoastră voi fi invidiat de toţi cei din satul meu.

Sandry se înroşi ca para focului. Călăreţul îi făcu cu ochiul lui Briar şi plecă.

Câţiva dintre ceilalţi războinici rămaseră. Unul îşi scoase haina şi i-o întinse fetei.

— Puteţi face la fel şi pe a mea?

Sandry clătină din cap fără să-şi ridice privirea.

— Nu ştiu cum am făcut-o… şi, dacă am făcut-o, nu am nicio siguranţă că data următoare nu voi arde toată haina.

Călăreţii se uitară unul la celălalt şi ridicară din umeri.

— Dacă vă daţi seama, aş vrea să ştiu, spuse cel care-şi oferise tunica.

Bărbaţii făcură o plecăciune şi se întoarseră la caii lor.

Sandry se uită la Briar.

— Trebuie să găsesc o explicaţie pentru accidentul ăsta, îi spuse ea. Altfel, am toate şansele să distrug şi altceva?

După ce îi arătă fântâna lui Polyam, Tris se întorsese la locul şi la cartea ei, încă supărată din cauza comportamentului negustoresei. Tocmai începea să se calmeze când o umbră căzu peste pagina pe care o citea. Ridicându-şi privirea, o văzu pe Polyam.

— Acum, ce mai este?

— Copiii *noştri* sunt mai manieraţi, spuse femeia cu asprime, în timp ce bătea în pământ cu toiagul în încercarea de a găsi un loc mai bun în care să se sprijine.

— Atunci, mergeţi şi deranjaţi-l pe unul dintre ei, bombăni Tris şi începu din nou să citească.

Un capăt al toiagului femeii – capătul murdar, gândi ea indignată – atinse uşor paginile cărţii.

— Am un nume: Polyam. Foloseşte-l şi spune-mi ceva, fată *xurdin!* Dacă ai cunoscut pe cineva care nu este negustor – care e *trangshi* –, ştii şi de ce este aşa ceva?

Tris dădu la o parte câteva firicele de praf de pe cartea ei.

— De ce te interesează? *Polyam,* adăugă ea când negustoreasa o privi aspru.

Polyam înălţă capătul toiagului şi-l ţinu aproape de carte.

— Un răspuns politicos este notat de contabila Oti şi e introdus în registrul vieţii tale. Nu am altceva de făcut până la sosirea fierarului decât să stau cu tine, dacă preferi să fii obraznică decât să-mi răspunzi la întrebare.

Tris se uită în sus, la cicatricile negustoresei, apoi îşi mută privirea.

— Nu sunt drăguţă, spuse Polyam cu asprime. Un *wirok* n-are nevoie să arate bine. Oamenii sunt fericiţi să-mi dea ce vreau şi să mă alunge mai degrabă decât să mă aibă prin preajmă. Întreb din nou: dacă ştii pe cineva care-i *trangshi,* ştii cumva şi de ce?

Tris îşi muşcă buza şi decise că ar fi preferat ca această femeie cu faţa distrusă şi cu un picior lipsă să plece.

— Corabia pe care se afla familia Dajei – A Treia Corabie Kisubo, aşa se numea – s-a scufundat. Ea a fost singurul supravieţuitor. Acum, locuieşte la Cercul Spiralat. *Voi* aţi alungat-o ca şi cum naufragiul a fost din vina ei.

— Nu scapi de cineva cu varicelă din cauză că acea persoană este de vină. O faci pentru ca nimeni să nu se îmbolnăvească. Ghinionul este o boală. Purtătorul lui – un *trangshi* – îi supravieţuieşte pentru a-l da mai departe.

— Aiureli, răspunse Tris.

— Eşti sigură de multe lucruri, pentru cineva care nu-i foarte în vârstă. Polyam oftă şi bombăni, mai mult pentru ea decât pentru Tris. Oi fi eu *wirok,* dar cel puţin încă sunt *Tsaw'ha.*

— Ce înseamnă *wirok,* până la urmă? Şi *saw*-ce? Tris voia

întotdeauna să afle înţelesul noilor cuvinte negustoreşti. Spre deosebire de prietenii ei, nu putea vorbi negustoreşte. Şi ce-i aşa minunat în a fi aşa, şi nu ca Daja?

— *Wirok* nu aduc niciun profit caravanei, veni răspunsul. Un *wirok* cheltuieşte banii caravanei la fierari şi vânzători de alimente şi pe alţi *kaqi* utili. Până şi copiii noştri desconsideră un *wirok.* Şi negustorii se numesc *Tsaw'ha.*

Tris îşi ridică sprâncenele palide, iar ochii ei cenuşii exprimau nedumerire.

— A fi *wirok* este mai bine decât a fi *trangshi?* Negustoreasa ezită. Oricare ar fi fost răspunsul, acesta se pierdu fiindcă Daja ţipă în fierărie.

— *Tris! se* auzi chemarea frenetică a Dajei. În toate lunile de când Tris o cunoştea, nu o auzise niciodată pe Daja atât de înspăimântată ca acum. *TrisTrisTRIS!*

Roşcata sări în picioare şi fugi în clădire. În clipa în care o văzu pe Daja, fu cât pe-aci să-şi piardă echilibrul din cauza opririi bruşte.

În atelier, Daja o putea auzi clar pe Polyam. Trăgând cu urechea, fără să gândească la ce făcea, Daja se dusese să ia din foc o vergea pentru cuie. Doar că, în loc de una singură, apucase întregul mănunchi de vergele pe care le pusese la încins.

Odată în mâna ei, fără ca Daja să observe, vergelele se răsuciră una în jurul alteia, apoi se despărţiră, formând trei braţe. Un braţ se întinse spre foc, separându-se din nou pentru a forma trei rămurele. Alt braţ se răsuci în jurul mâinii Dajei.

Uimită de atingerea fierului pe pielea ei – deşi putea mânui metale încinse fără să se ardă, senzaţia era ciudată – Daja privi în jos. Un al treilea drug de fier se întinse printre degetele mâinii ei libere, apoi i se înfăşură în jurul palmei şi încheieturii.

Daja încercă să se elibereze, dar nu reuşi. Îşi îndreptă puterea asupra fierului, ordonându-i tăcut să revină la forma sa originară. Dar bucăţile care-i prinseră braţele Continuară să crească. Fiecare îi învălui câte un umăr, luându-l în stăpânire cu repeziciune. Una i se întinse pe spate, iar din alta încolţi un lujer care i se înfăşură încet în jurul gâtului.

În acel moment, ea se îngrozi şi ţipă.

Când Tris ajunse la ea, o găsi pe Daja captivă în ceea ce părea a fi o viţă-de-vie străveche – trunchi, crengi şi toate cele –

alcătuită din fier care încă lucea portocaliu, proaspăt scos din foc. Frunze de metal se formau din ea.

— *Creşte,* icni de spaimă Polyam.

Aceasta o urmase pe Tris în fierărie.

— Văd! mârâi Tris. Acum, taci – trebuie să fac nişte magie. *Frostpine!* strigă ea în minte, apelând la conexiunea magică cu prietenii ei. Aveau nevoie de profesorul Dajei şi aveau nevoie de el acum. *Briar, Sandry, chemaţi-l pe Frostpine, grăbiţi-vă!*

— Tris, opreşte-o, imploră Daja. Eu nu pot – magia nu o atinge. Magia *mea…*

Tris simţi magiile lui Briar şi a lui Sandry înflorind în mintea ei, ca şi cum s-ar fi aflat în craniul ei şi vedeau prin ochii ei. Îşi dorea ca Frostpine să fi fost parte din conexiunea lor. Lucrurile ar fi fost mult mai uşoare dacă putea vorbi cu el aşa cum vorbea cu prietenii ei.

— Briar, are frunze, e a ta, anunţă Sandry. *Fă ceva, Tris, deschide-i-te lui. Nouă.*

— Daja, trage adânc aer în piept, îi ceru Tris. Calmează-te! E mai greu de lucrat dacă eşti…

— Cât de calmă ai fi *tu?* întrebă prizoniera.

Tris ezită, apoi prinse mâinile Dajei. Briar şi Sandry se concentrară. Folosindu-şi magiile împreunate, urmărind legăturile care se întindeau printre toţi patru, aceştia pătrunseră în Daja cu Tris revărsându-se înăuntru pentru a umple pielea Dajei.

— N-am mai făcut niciodată ceva care să împiedice creşterea, le spuse Briar prietenelor sale. *Iar metalul mă induce în eroare.*

Acesta se împrăştie prin fete, întinzându-se în vrejurile plantei de fier. Cu toţii îl simţiră răsucindu-se în jurul puterii Dajei, blocând lujerii, în timp ce metalul continua să crească mai mult. Cu toţii îl simţiră prinzând, adunând puterea împrăştiată în pumnul său şi răsucind-o. Când îi dădu drumul, magia era concentrată într-un loc.

Tris şi Daja deschiseră ochii. Viţa de fier se oprise din crescut.

Dar lujerii se înfăşuraseră şi în jurul mâinilor lui Tris. Oricât s-ar fi smucit, nu se putea elibera de Daja.

02

O oră mai târziu, magul-fierar Frostpine le cerceta pe Tris şi pe Daja, mângâindu-şi barba răvăşită şi încercând să pară

serios. Sfânt al templelor Cercului Vieţii, acesta purta veşmântul roşu care însemna că jurase credinţă zeilor focului. Bărbatul era musculos, cu patru sau cinci centimetri peste un metru şi optzeci, cu o piele de un maroniu mai închis decât a Dajei, ochi negri şi buze pline cărora le plăcea să zâmbească. Chelios fiind, îşi ţinea părul negru şi sârmos, lung în părţi, parcă pentru a compensa chelia din creştet. Ochii cu pleoape grele luceau acum a ceea ce părea suspect de aproape de amuzament.

— Presupun că *ţie* nu ţi s-a întâmplat nimic de felul ăsta până acum, îl acuză Tris cu acreală.

Ea şi Daja încă erau prizoniere.

Înainte să plece, Polyam găsise un taburet înalt pe care să stea Tris. Daja nu putea sta jos – metalul crescuse până la nivelul coapselor, împiedicând-o să se aplece.

— De fapt, mi-a scăpat odată puterea. Eram... Frostpine îşi drese vocea: încercam să pun nişte ornamente de aur înapoi în colierul cu nestemate al unei regine de trib.

— Ea i-a dat lui pietrele sale preţioase şi el ştia că soţul ei va observa dispariţia lor şi va suspecta că i le-a dat unui amant.

Rosethorn se rezemă de perete, cu mâinile încrucişate la piept, iar gura ei curbată delicat se încreţi într-un zâmbet firav. Sandry şi Briar stăteau pe podea, lângă ea.

— Eu nu ştiam că-i măritată, spuse Frostpine defensiv.

— Ai întrebat? rosti Rosethorn.

Era o femeie grăsuţă cu doar doi centimetri mai înaltă decât Daja, cu păr tuns scurt, de culoare castanie şi ochi căprui şi aprigi. În veşmântul ei verde, care mărturisea devotamentul faţă de zeii pământului, aceasta era greu de văzut în fierăria întunecoasă.

— Nu suntem cu toţii perfecţi, ca tine, spuse Frostpine, punându-şi mâinile pe fierul care le ţinea captive pe Daja şi pe Tris. Câteodată, magia scapă de sub stăpânirea magului, asta-i concluzia pe care *încercam* s-o trag.

O privi cu asprime pe Rosethorn, apoi se concentră asupra misiunii sale.

Daja zâmbi. Frostpine avea să readucă lucrurile la normal. Întotdeauna o făcea. Simţea puterea care curgea din el, în timp ce magia lui intra în viţa de fier.

— Gata. Polyam se întorsese la atelier. De această dată, nu era singură, ci cu alţi doi negustori: o femeie mai în vârstă, care

purta pe păr un voal maro, subţire, tivit cu auriu, şi un *mimander,* un mag-negustor îmbrăcat din cap până-n picioare în pânză de culoarea lămâiei de aceeaşi nuanţă care-ţi lua ochii. Este cum v-am spus, le zise Polyam.

Daja simţi puterea profesorului său retrăgându-se în vreme ce Frostpine se uita încruntat la nou-veniţi.

— Nu mă deranjează dacă vă uitaţi, dar trebuie să faceţi linişte. Nu avem nevoie de întreruperi.

Femeia mai în vârstă făcu semn cu capul într-un mod regesc, specific oricărei suverane, iar *mimanderul* făcu o plecăciune. Toţi cei trei negustori, inclusiv Polyam, se sprijiniră pe toiegele lor în timp ce priveau.

După o clipă, Daja simţi puterea lui Frostpine întorcându-se în viţă. Depunea un efort mai mare acum.

— Ştii, eu aştept vioiciune din partea aurului, îi murmură acesta. Este un metal atât de agreabil şi primeşte sugestiile puţin cam prea bine. Dar fierul? Fierul nu ar trebui să între într-o astfel de trăsnaie – aha!

Nimeni nu trebui să întrebe de ce exclamase: viţele de metal se micşorau, retrăgându-se de pe mâinile captive ale fetelor. Tris se eliberă cu o smucitură. Lujerii îşi slăbiră mai greu strânsoarea în care o cuprinseseră pe Daja, dar, într-un sfârşit, o eliberară. Aceasta se descotorosi de ei cu un suspin de uşurare. În clipa în care fu liberă, ea şi Frostpine îşi retraseră magia din fier.

— *Acum,* ce faci cu el? vru Rosethorn să ştie. Ar fi păcat să-l topeşti!

Lujerii de fier se înfăşurară, micşorându-se.

— Cred că i-ai speriat, remarcă Tris.

Daja ridică planta de metal.

— Nu ştiu dacă am putea face ceva normal cu el chiar dacă l-am topi. Îşi trecu degetele peste trunchiul răsucit. Nu se mai simte chiar ca fierul acum.

Rosethorn puse mâna pe unul dintre braţe. O crenguţă subţire de fier înmuguri printre degetele ei.

— *Eu* cred că va continua să crească. Aşa mi se pare.

— Sunteţi *sigură* că va creşte? întrebă *mimanderul* cu o voce uşor estompată de voalul său galben. Acesta intră mai adânc în atelier, le făcu o plecăciune lui Rosethorn şi lui Frostpine şi ridică o mână pe care avea o mănuşă galbenă deasupra

lujerului. Da – pot simţi puterea. Nu se aseamănă cu nimic din ce-am văzut vreodată.

— Vă putem ajuta, onorabile *mimander?* întrebă Frostpine.

Femeia mai în vârstă îi vorbi încet lui Polyam, care anunţă:

— A Zecea Caravană Idaram va plăti, în moneda Emelanului, un maja de aur pentru acest lucru.

Daja se încruntă la negustori. Un maja de aur era jumătate din venitul pe un an al unei familii sărace. Acest lucru era destul de uimitor. Mai uimitor era totuşi faptul că ea ştia obiceiul negustorilor: acea sumă trebuia să fie cea mai mică ofertă pe care nou-veniţii se gândeau că putea fi acceptată.

— Trebuie curăţat de contactul cu un *trangshi,* le atrase atenţia *mimanderul* lui Polyam şi celeilalte negustorese.

— A fost un *trangshi* cea care l-a făcut, îl repezi Rosethorn.

Tris o fixă cu privirea.

— Până şi un şobolan are blană şi carne, îi răspunse Polyam, cu ochi strălucitori. Un maja de aur şi un astrel de aur. Am oferi mai mult, dar trebuie luat în considerare şi preţul ierburilor şi al uleiurilor necesare curăţării.

— Trei sute de semicercuri de argint! îi spuse Sandry Dajei prin intermediul legăturii lor magice. *O zestre întreagă sau unelte noi, sau chiar aur cu care poţi lucra. Poate ar trebui să accepţi?*

— Gândeşte-te bine, o sfătui Briar. *Ai ceva din ce vor ei. Fă-le gaură în pungă! Asta este o răzbunare bună, după cum s-au purtat negustorii cu tine.*

— Nu este de vânzare, le spuse Frostpine lui Polyam şi tovarăşilor ei. Trebuie s-o studiem înainte să luăm o *decizie.*

— Un maja de aur şi două semicercuri de aur, spuse femeia vârstnică. Nicio monedă mai mult. *Trangshi* se poate gândi la ofertă în noaptea aceasta.

Cu capul sus, femeia plecă. *Mimanderul* ezită. Poate că se uita la Daja, dar era greu de observat prin voalul subţire, galben de pe faţa sa. Apoi, şi acesta o urmă pe femeia vârstnică. Polyam îşi schimbă poziţia, pentru a-i permite să treacă.

— Să nu crezi că *gilav* Chandrisa va ridica preţul acela, îi spuse ea lui Frostpine. Ea are ultimul cuvânt în orice negociere.

— Ce-i un gilav? întrebă Tris încet.

— Şeful caravanei, răspunse Briar. *Asemenea unui căpitan de corabie.*

Daja îşi privi viţa. Ca o pisică, un lujer i se înfăşură în jurul degetului. Simţi o emoţie fierbându-i în piept, una care ameninţa să-i taie respiraţia. „Ori e albă, ori e neagră, îşi zise ea. Ori nu exist, ori exist. Trebuie că doresc lucrul ăsta foarte mult, pentru a face o ofertă unei *trangshi*."

— Noi, Negustorii Albaştri, avem o vorbă, remarcă ea, privind pe lângă Polyam. Când trei părţi negociază, nu câştigă nimeni. A Zecea Caravană Idaram trebuie să negocieze cu mine, direct. Cu *mine.* Să discute cu Daja Kisubo *trangshi* sau să nu vorbească deloc.

Frostpine rânji şi-şi puse o mână în jurul umerilor ei. Sandry bătu din palme, Briar fluieră în semn de aprobare. Până şi Rosethorn, şi Tris zâmbiră.

Polyam ridică din umeri.

— Din moment ce n-am auzit nimic, nu pot transmite oferte care sunt imposibil de onorat. Întorcându-se, aceasta şchiopătă în urma celorlalţi negustori.

Daja îşi întări strânsoarea asupra fierului, dorindu-şi să poată pleca împreună cu ei, să se întoarcă la viaţa ale cărei reguli le cunoscuse întotdeauna.

— *Noi suntem oamenii tăi acum,* îi spuse Sandry prin intermediul minţii.

— *Te-au alungat,* adăugă Briar. *Sau ai uitat?*

— Frostpine! Un om mărunţel, cu obraji acoperiţi de ţepi gri, stătea în prag, privindu-i încruntat cu nişte ochi negri înconjuraţi de riduri. Era îmbrăcat ca un meşter, într-o tunică verde până la genunchi, pantaloni largi maro, papuci de piele şi o pălărie albă îi acoperea părul. Nu am negociat ca *ucenica* ta să facă magie aici, nesupravegheată.

— Nici noi, spuse Frostpine, mergând înspre proprietarul fierăriei cu Daja în urma lui. Daja Kisubo, acesta este Kahlib ul Hanoh, fierarul satului.

Daja înălţă viţa de fier pentru a o apuca mai bine. Făcând o plecăciune, aproape căzu, dezechilibrată de creaţia sa.

— Îmi cer scuze în legătură cu magia, rosti ea, roşind jenată.

— Sper că nu ai lăsat vreuna liberă – se comportă ciudat dacă nu este folosită într-o lucrare, o mustră fierarul. Eu nu sunt mag, dar am avut destul de-a face cu ei cât să ştiu.

— Cred că este tot în viţă, mormăi Daja, Uitându-se în jur. În timpul verii, învăţaseră să vadă magia, un util efect secundar al

magiei lor împreunate. Se folosea de acea abilitate acum, dar singura strălucire argintie a puterii pe care o zări era cea din jurul magilor.

Frostpine o bătu pe umăr.

— De ce nu te întorci la castel să faci o baie? sugeră acesta. Pari extenuată.

Şi era şi murdară, realiză Daja. Funinginea de pe fier i se aşezase pe piele şi pe haine, de la gât până la genunchi. Chiar şi pentru un fierar, era foarte murdară.

— Bine, spuse ea încet.

— Ia aia cu tine! ordonă Kahlib. Nu am vreme să stau cu ochii pe ea.

Daja luă fierul înflorit în braţe, îi făcu o nouă plecăciune fierarului şi ieşi din atelier târşâindu-şi picioarele.

Rosethorn se întoarse către Briar.

— Acum, că s-a terminat toată agitaţia, dragul meu elev, ai vrea să vezi aurul Crestei de Aur?

Cu cinci luni în urmă, Briar fusese un copil al străzii şi un hoţ: pomenirea unor bogăţii încă avea putere asupra lui.

— *Tu* vrei să-mi arăţi mie aur? întrebă el. Nu ai ce face cu el.

— Cu ăsta am ce face. Haide!

Cu un rămas-bun politicos adresat lui Kahlib, Rosethorn îl trase pe Briar afară şi porniră către castel. Câinele Micul Urs stătea în faţa porţilor, aşteptând liniştit ca unul dintre stăpânii lui să se întoarcă. După ce Rosethorn şi Briar sosiră la postul său, venind pe un drumeag care se îndrepta spre pământul aspru de la sud de castel, Micul Urs îi urmă.

Calea lor se îngustă până ajunse mai mult o potecă, destul de lată cât două persoane să poată călări umăr la umăr. Abruptă şi întortocheată, ducea direct spre o formaţiune uriaşă de piatră.

— Ce fel de aur ar păstra în afara zidurilor? întrebă Briar, chinuindu-se să ţină pasul.

Nici prin cap nu-i trecuse că ar fi putut fi ceva aici, sus – ce-i împiedica pe bandiţi să atace castelul prin spate?

— O să vezi.

Rosethorn nu mai spuse nimic, iar Briar îşi păstră energia pentru căţărat. Cel puţin, peisajul care se vedea printre stânci era frumos sau ar fi fost dacă o mare parte din valea de dedesubt nu ar fi fost ascunsă de fum. Când poteca deveni mai domoală, Rosethorn se opri pentru a se odihni, tuşind. Chiar şi

Micul Urs se aşeză, cu limba atârnându-i.

— Te simţi bine? întrebă Briar, cu glas aspru.

Nu voia să pară sentimental sau ceva de genul acesta, dar câteodată se trezea noaptea tremurând şi năduşit din cauza viselor în care lui Rosethorn i se întâmplase ceva rău.

Ea luă o sticlă cu apă de la centură şi bău, apoi îi şterse gura cu mâneca şi-i dădu lui sticla.

— Al naibii fum, explică ea după ce-şi trase sufletul. Iar aerul e rarefiat aici, sus. Uită-te!

Flutură o mână în dreapta, unde pământul cobora. Briar se duse acolo şi clipi pentru a se asigura că nu are vedenii.

Aici, cineva săpase o mică vale terasată în coasta muntelui. În nord-est, unde ar fi trebuit să se afle marginea îndepărtată, băiatul văzu un zid de piatră, păzit de soldaţi. „Până aici le-a fost celor care încearcă să se strecoare în castel prin spate”, gândi el, privind chiorâş mica vale. Ar fi trebuit să treacă de acel zid, lucru care părea dificil.

În vale, creşteau nenumărate rânduri de plante între şanţurile de irigare aproape secate. Spre amărăciunea lui Briar, plantele erau uscate şi ruginii, moarte sau pe moarte.

— Aurul Crestei de Aur, declară Rosethorn, părând să se simtă mai bine. Sau ce a rămas din el.

— Cum pot plantele să fie aur? întrebă el.

— Este şofran. Polenul acestor flori valorează mai mult decât greutatea lor în aur. Este nevoie de douăzeci de mii de plante pentru a obţine o uncie de şofran.

Briar fluieră uşor. Şofranul era cel mai scump condiment din lume şi aducea bogăţii celor care îl vindeau. Cu preţul unei jumătăţi de kilogram de şofran s-ar fi hrănit probabil întreaga Creastă de Aur timp de un an sau doi.

— Aur, nu glumă! Ce s-a întâmplat – prea puţină apă? întrebă el, fără să-şi ia ochii de la terasa din faţa sa.

— Oamenii aduc de la castel ceea ce au, dar aceasta e apă dură şi nu este foarte sănătoasă pentru plante. De obicei, apa nu este o problemă – şofranul nu are nevoie de multă apă –, dar seceta durează deja de trei ani în părţile astea ale ţării.

— Îmi doresc să ne fi spus mai devreme, în vară, rosti o voce subţire şi vioaie, din apropiere. Poate că am fi putut ajuta.

Briar tresări. Un bărbat se îndreptă spre ei pe după o cotitură a cărării care ducea în micuţa vale. Acesta era cu vreun cap mai

înalt decât Briar, care avea un metru şi jumătate, iar părul îi era lung, cu şuviţe negre şi gri. La cincizeci şi trei de ani, cu douăzeci de ani mai în vârstă ca Rosethorn, avea o faţă ridată şi o mustaţă stufoasă, neagră înspicată cu alb. Ochii erau trăsătura sa cea mai interesantă: negri ca tăciunele, încadraţi de gene groase şi negre, şi adânciţi sub sprâncene negre şi grele. Era îmbrăcat bine, într-o bluză de in de un galben-pal, pantaloni de in, largi, de culoare maro, cizme lustruite şi o robă de bumbac descheiată, vopsită într-o nuanţă pretenţioasă de arămiu.

Micul Urs mătură cărarea cu coada, ridicând un nor de praf care o făcu pe Rosethorn să strănute.

— Niko, m-ai speriat de moarte! răbufni Briar, supărat pe sine că nu simţise prezenţa altei persoane prin apropiere. Pentru cineva care-şi petrece întreaga viaţă doar văzând lucruri, devii invizibil foarte repede!

— Asta a şi fost intenţia mea. Zâmbetul lui Niklaren Goldeye era pe jumătate ascuns sub mustaţă. Ştiu că m-am descurcat dacă am reuşit să te surprind *pe tine,* Briar!

Băiatul pufni şi-şi şterse nasul cu mâneca.

— Mă gândeam la plante, răspunse acesta. Săracele de ele!

— Vino să te uiţi mai bine, spuse Rosethorn, recuperându-şi sticla cu apă de la el.

Cu Micul Urs lângă ea, aceasta îi conduse în micuţa vale. Bărbatul şi băiatul o urmară.

Mai aproape de terase şi de vegetaţia din ele, Briar văzu ce creştea acolo: flori micuţe, nu mai înalte de câţiva centimetri. Totul era în miniatură, iar el se gândi că frunzele şi florile ar fi fost puţin mai mari dacă ar fi primit destulă apă. Oprindu-se la o terasă, băiatul se ghemui şi ţinu palma deschisă deasupra pământului. Acesta era mai nisipos decât pământul din valea mai mare de dedesubt, cu un drenaj bun care să nu permită acumularea apei de ploaie. Cu blândeţe, trecu o frunză moartă printre două degete. Ca şi cum vieţile lor curgeau prin venele sale, simţi lupta plantelor pentru a înmuguri doar cu o săptămână în urmă. Seceta era prea mare, iar apa de la castel era prea dură din cauza mineralelor. Fără o ploaie măruntă, aceste flori care înfloreau toamna renunţaseră la a se mai chinui.

— Ce sunteţi voi? se întrebă el cu voce tare. V-a mai rămas

ceva de crescut pentru primăvara următoare? Făcându-şi mâna căuş la baza unei plante, îşi trimise magia în ea.

Ceva îi apăru în spatele pleoapelor, căldura îi apăsă vârful degetelor şi sări de acolo. Şofranul pe care-l atinsese se sfărâmă transformat în cenuşă. Căldura albă plutea din el, învăluind toate plantele de pe terasa aceea. Sub pământ, simţi săgeţi ascuţite de căldură, în vreme ce bulbii aflaţi încă în viaţă se prăjeau. Însuşi pământul nisipos se încălzi. În răstimpul unei răsuflări lente, tot şofranul de pe terasă fu ars, iar pământul din jurul bulbilor fragili se strânse pe jumătate topit.

Briar rămăsese cu gura căscată. Micul Urs schelălăi şi se ascunse în spatele lui Rosethorn.

— Ăla a fost un *fulger,* spuse Niko pe un ton relaxat. Fulger, acolo unde nu avea nicio treabă să apară.

Încet, Briar scoase o batistă de buzunar şi o folosi pentru a ridica un bulgăre din pământ. Căldura fulgerului transformase în sticlă bucăţi din pământul nisipos.

— Eu nu fac fulgere, protestă acesta, uitându-se la soare prin sticla caldă. Lumina îi dezvălui bucăţi de pământ şi de plante în interiorul globului. Asta-i Tris.

— Mie mi-a părut a fi fulger, sublinie Rosethorn.

Briar îl privi mirat pe Niko.

— Trebuie să faci ceva în legătură cu asta, îi zise el celui care-l adusese la Rosethorn. Nu pot omorî plante aiurea. *Nu pot.* Panicat, se uită la peticul de pământ pe care-l schimbase. Şi cum o să reuşesc eu să plătesc, vreodată, pentru şofranul ăsta?

Târându-se până la el, Micul Urs linse una dintre mâinile lui Briar.

— Stai jos, spuse Rosethorn, punând o mână pe umărul băiatului. Eşti alb ca varul.

Acesta o ascultă, aşezându-se pe marginea zidului scund de piatră care mărginea terasa.

— De ce n-a putut fi ploaie, dacă tot trebuia să scot magie care nu-i a mea? întrebă el, îngropându-şi faţa în blana câinelui. Nu există niciun mag de plante căruia i-ar strica nişte ploaie!

Niko oftă.

— De fiecare dată când cred că am sub control lucrurile pe care voi patru trebuie să le învăţaţi, inventaţi ceva nou. Îşi trecu degetele prin părul lung până la umăr. Niciunul dintre magii studenţi la Lightsbridge nu a răbufnit vreodată în felul acesta.

— Unul dintre motivele pentru care n-am vrut niciodată să studiez acolo, sublinie Rosethorn. Trebuie să fie îngrozitor de plictisitor.

Când Briar ridică privirea, uimit de ceea ce părea a fi o glumă, aceasta îi zâmbi.

— Nu-i chiar aşa rău. Bulbii ăia nu ar fi rezistat iernii – sunt la sfârşitul celor patru ani de creştere. Se uită în sus, la cerul acoperit de nori de fum. Nu va muri nimeni de foame din cauză că s-au uscat.

Briar scuipă în pământ.

— De ce nu suntem *acasă,* pufni el. De ce nu suntem înapoi la Cercul Spiralat, în grădinile noastre. Până la urmă, de ce am venit cu ducele?

— Pentru că nordul are probleme, spuse Niko. El a făcut călătoria aceasta pentru a vedea cine are nevoie de ajutor şi de cât, ai uitat? Lui îi trebuie tot sprijinul pe care i-l putem oferi pentru ca oamenii aceştia să nu moară de foame când va veni zăpada.

— Încă putem da greş, adăugă Rosethorn. Iarna vine mai devreme aici şi vine în forţă. Am face mai bine să ne gândim la ceva, şi repede.

Când termină de urcat drumul de la fierărie la castel, Daja era tristă cum nu mai fusese de mult timp. Acum se aflase cel mai aproape de negustori în ultimele luni, iar aceştia o trataseră ca pe un nimic.

— Ca… pe un *trangshi,* bombăni ea, intrând pe poarta castelului.

Ar fi putut lucra întreaga după-amiază fără să-i pese că era acoperită de fier şi funingine, dar ideea de a fi prea dezgustătoare pentru ceilalţi îi intrase în toţi porii. Nu credea că o baie ar fi rezolvat acest lucru, însă era mai bine decât să încerce să-şi sfâşie pielea, singura soluţie care-i veni în minte. Se îndreptă direct spre intrarea la băi care se afla în curtea principală.

Valuri de ceaţă mirosind a minerale o învăluiră în timp ce cobora câteva trepte spre camerele subterane. Mirosul mineral venea de la apă. Spre deosebire de băile de la Cercul Spiralat, unde apa era încălzită de un furnal, acestea erau umplute de un izvor cald natural, încălzit de focuri aflate adânc în munţi. Aici

putea scăpa de murdărie.

Înfăşurând baza viţei sale în şorţul de piele pentru a nu zgâria gresia, Daja o sprijini de perete, apoi începu să se dezbrace. În afara unei singure slujitoare, marea încăpere era goală. Slujitoarea se uită la ea ciudat când îi dădu săpun, prosoape şi o perie. Se părea că nimeni nu venea aici atât de devreme. Având în vedere că nu avea chef de vorbă, era recunoscătoare pentru această situaţie.

Apa era *fierbinte.* Se cufundă în apă puţin câte puţin, lăsând lichidul bogat în minerale s-o învăluie. Cel puţin, metalele din ea o primeau cu bucurie. *Ele* nu credeau că ea e *trangshi.* Chiar şi în această formă, voiau ca ea să le modeleze. Întâmpinând-o, se aranjară în jurul trupului ei până când fata se simţi mai bine. Apa o legăna aşa cum marea legănase A Treia Corabie Kisubo. Daja închise ochii şi se relaxă.

În minte îşi găsi viţa-de-vie din fier, cu magia strălucind în fiecare lujer, creangă sau rămurică. Metalul se întinse uşor – o atingere ici, o picătură colo. Abia mişcându-se, respirând uşor, Daja îşi examină creaţia. Simţea urmele lui Sandry, Tris şi Briar amestecate în ea, cu propria ei putere, dar numai pentru că ştia ce să caute. Timpul în care era uşor să-şi distingă puterea ei de a celorlalţi trecuse. În săptămânile de după ce Sandry i-a ţesut pe cei patru într-unul singur pentru a supravieţui unui cutremur, talentele Dajei legate de foc şi de metale prinseseră picături din puterea aţei a lui Sandry, magia naturii a lui Tris şi conexiunea lui Briar cu lucrurile care cresc. Viţa era la fel de mult Briar pe cât era şi Daja prin abilitatea ei de a creşte, dar magia lui Sandry a făcut ca vergelele să se răsucească una în jurul alteia, pentru a forma un trunchi puternic. Ce parte din ea era Tris, Daja încă nu putea spune, dar mai devreme sau mai târziu avea să afle.

Deci *gilavul* lui Polyam voia s-o cumpere – *după* ce avea să fie curăţată. Aceştia ar fi dat vina până şi pe creaţia ei din cauză că familia ei se înecase, şi ea nu. Oare avea s-o vândă? Frostpine voia s-o păstreze până ar fi înţeles cum fusese creată. Şi nici nu avea nevoie de bani, nu atâta timp cât locuia la Cercul Spiralat. Dar a vedea negustori, *orice* negustori, vorbind cu ea de parcă era una dintre ei din nou...

„Visează în continuare, spuse o parte din ea. Tu eşti *trangshi* pe viaţă – dacă nu cumva, bineînţeles, se întâmplă un miracol şi

o familie de negustori îţi va fi într-atât de îndatorată încât să *plătească* să-ţi fie iarăşi scris numele în registrele negustorilor. Şi cât de des s-a întâmplat *asta?* O dată? De două ori într-o mie de ani?”

Auzi voci. Încruntându-se, Daja deschise ochii. Erau Sandry şi profesoara ei, sfânta Lark, îmbrăcate pentru baie. Cele două primeau lucruri pentru baie de la slujitoare. Sandry îi aruncă o privire Dajei, apoi îi murmură ceva slujitoarei. Femeia făcu o plecăciune şi părăsi încăperea.

În timp ce Sandry îşi lepăda halatul şi înainta treptat în apa aburindă, Lark se aşeză pe o bancă. Pielea lui Lark era de culoarea bronzului, moştenirea unui strămoş estic din familia ei. Semăna puţin cu o pisică, cu pomeţii ei laţi, bărbia ascuţită şi nasul scurt şi drept. Văzând-o pe Lark pieptănându-şi părul scurt, creţ şi brunet, cu ochii pe jumătate închişi, Daja se aştepta ca femeia să înceapă să toarcă. O sfântă a pământului, ca şi Rosethorn, Lark era un mag al aţei, care-şi mânuia magia în lucrurile pe care le ţesea sau le croşeta. Ea şi Rosethorn aveau grijă de căsuţa de la Cercul Spiralat în care locuiau cei patru magi tineri.

Dacă nou-venitele ar fi fost Tris şi Rosethorn, Daja s-ar fi enervat din nou, pentru că asta păţeai când te aflai prin preajma lor. În schimb, încercă să zâmbească atunci când Lark intră în bazin.

— Cred că-i o prostie ca un *trangshi* să se spele, ţinând seama de faptul că murdăria se află adânc sub piele, spuse Daja. Gluma eşuă jalnic având în vedere lacrimile care i se rostogoleau pe obraji şi Continuară să curgă. Închise ochii, dar lacrimile nu se opriră. Numai dacă ar fi fost din cauza a ceva ce eu *am făcut.*

Lark oftă.

— Îmi pare rău pentru situaţia cu negustorii.

— Cel puţin, înţeleg ce înseamnă a fi *trangshi,* chiar dacă urăsc asta, şopti Daja. Nu vreau ca alţi negustori să se molipsească de ghinionul meu.

Îşi şterse lacrimile de pe obraji.

Lark puse o mână blândă pe umărul Dajei şi făcu semn cu capul înspre viţă.

— Aceea este creaţia ta, cea pentru care au făcut o ofertă atât de mare?

Daja aprobă din cap, în timp ce Sandry remarcă mândră:

— Daja le-a spus că trebuie să negocieze cu *ea.* A fost splendidă!

— Eu nu mă simt splendid, răspunse Daja. Mă simt *murdară.* Ridicând săpunul, începu să se frece. Pe lângă asta, o primă ofertă nu înseamnă nimic. Doar un *hamot* acceptă prima ofertă – este cea mai mică posibilă. Aceştia oferă aur de la început, pentru că toată lumea ştie că magia duce la creşterea preţului.

— Nu ştiu ce înseamnă *hamot,* recunoscu Sandry. Nu am văzut multe negocieri.

Daja îşi sprijini capul de marginea bazinului.

— E genul de persoană cu care negustorii *visează* să facă afaceri. Cineva care-i prea prost să ştie că preţul oferit este insultător.

— Hm, murmură Sandry, despletindu-şi cozile pentru a-şi spăla părul. Cât de sus crezi că vor ajunge?

Daja încercă să gândească.

— Dacă aş fi ştiut unde ar avea de gând să vândă, mi-ar fi de ajutor, recunoscu ea. Trebuie să se fi gândit la un cumpărător. Dădu uşor din picioare. Dacă găsesc o soluţie să discute cu mine chiar dacă sunt *trangshi,* ar trebui să încerc să obţin cel puţin trei maja de aur.

— Poţi cumpăra mai mult fier vechi cu banii aceştia, murmură Lark. Cercetă viţa cu coada ochiului, apoi se întinse s-o atingă cu vârful degetelor. Nici măcar n-am auzit vreodată de o astfel de creaţie. Metal care creşte – cât de mare o să ajungă?

Daja ridică din umeri.

— Depinde cât metal este în pământul în care este plantat, presupun. Odată ce este folosit tot fierul în plus din trunchi, va avea nevoie de metal proaspăt de undeva.

— Sper să mai faci lucruri ca acesta, îi spuse Sandry. Cred că este *frumos.*

— Frumos doar pentru că nu am vrut fierul pentru altceva, clarifică Daja posomorâtă. Dacă aş fi avut nevoie? Ce se întâmplă dacă efectiv avea *nevoie* cineva de cuiele pe care trebuia să le fac? Nici măcar nu mai pot folosi fierul ăsta pentru altceva, cu toate magiile noastre înotând prin el.

Şi ce se întâmplă dacă vrea cineva să mai creez una? Asta nu-i fierăria pe care eu trebuie s-o învăţ. Nu aş şti de unde să încep – magia mi-a scăpat atunci când nu eram atentă.

Sandry îşi muşcă limba.

— Şi a mea mi-a scăpat de dimineaţă, recunoscu ea şi le spuse despre broderia arsă.

Lark se lăsă în apă, privindu-le pe fete interesată.

— Bine. Până acum, rezultatele magiei voastre aventurându-se pe o cale necunoscută au fost bune sau, cel puţin, nu au făcut niciun rău serios, dar lucrurile cu siguranţă nu se liniştesc. Magia din toţi patru continuă să se schimbe. Dădu din cap ferm. Este timpul să vedem dacă putem întocmi o hartă.

— Cum poţi cartografia ceva ca magia? vru Sandry să ştie.

Ochii ei albaştri străluciră la gândul învăţării unui lucru nou.

— Nu eu, domniţă Sandry, îi spuse Lark cu un zâmbet. Tu. Schimbările au apărut ca o parte a ţesăturii tale. Acest lucru face din tine cea mai potrivită persoană pentru croşetarea acestei hărţi.

03

Noaptea coborî devreme în văile munţilor, mai repede decât pe culmile care le înconjurau. Cu aproximativ o oră înaintea cinei de la castel, baza văii se afla în umbră. De la balconul camerelor în care dormeau Lark, Rosethorn, Niko, Frostpine şi elevii lor, Daja privea benzile portocalii ale focurilor mistuitoare strălucind din ce în ce mai puternic în întuneric.

Fără să se uite, ştiu că persoana care intrase în camerele lor era Frostpine.

— Mă întreb ce poate fi făurit într-o vâlvătaie ca aceea, vorbi ea fără să se întoarcă. Un pod peste munţii aceştia sau o sabie lungă cât peninsula Emel.

— Mă îndoiesc. Incendiile nu ard atât de fierbinte.

Bărbatul ieşi pe balcon şi se aşeză pe balustradă, de unde îi putea vedea faţa elevei sale.

O pasăre plană din cer, pentru a ateriza pe balustrada dintre ei. Era un graur, o pasăre maronie, cu picăţele, cu un plisc galben, ascuţit şi ochi negri, isteţi. Ignorându-l pe Frostpine, acesta gâgâi la Daja, umflându-şi penele de sub bărbie.

— Nu ştiu unde-i Tris, îi spuse Daja păsării. Cred că a stat în bibliotecă întreaga după-amiază. Du-te şi prinde gângănii pentru cină, Urlăţel!

Pasărea numită Urlăţel ciripi aspru.

— Nu-mi dau niciodată seama dacă înţelege ce i se spune,

remarcă Frostpine.

— Problema e că lucrul cel mai important pentru el este mâncarea şi tot timpul o vrea *acum.*

Daja scotoci într-un buzunar şi scoase nişte pâine neagră de la prânz. Făcând-o firimituri, le puse jos pentru graur. Acesta le ciuguli lacom.

— Mă gândeam la munca pe care o poţi face cât timp stăm aici, zise Frostpine, uitându-se la Urlăţel. Nu vrem să-ţi pierzi îndemânarea şi mă tem că nu poate fi vorba să îl ajuţi pe Kahlib la munca sa suplimentară. Caravana negustorească l-a solicitat să facă nişte ajustări pe ici, pe colo.

— Şi eu nu pot face nimic din munca lor din cauză că-s *trangshi,* spuse Daja cu amărăciune. Şi ce-mi rămâne?

— Atât Kahlib, cât şi tâmplarul-şef al castelului au nevoie de mai multe cuie.

— Frostpine! protestă Daja.

— Ştiu, ştiu – însă numai atât pot obţine pentru tine. Pe lângă asta, disciplina îţi face bine. Fierăria de orice fel, magică sau nu, este pur şi simplu muncă serioasă.

Uşa se deschise, iar Tris şi Briar se iviră. În momentul în care o văzu pe Tris, graurul începu să ciripească asurzitor, ca toate păsările speciei sale. Zburând înăuntru pentru a se aşeza pe umărul lui Tris, o ciupi de ureche.

— Urlăţel, opreşte-te! Eşti o pasăre mare – poartă-te ca atare!

Tresărind, dădu la o parte capacul unui castron mic, pe care îl ţinea în mână. Era umplut parţial cu biluţe mici de carne crudă şi gălbenuş de ou fiert tare. Sărindu-i pe încheietura mâinii, graurul începu să le înfulece.

Frostpine se ridică în picioare.

— Mai bine merg să-mi pun un veşmânt curat dacă luăm cina cu domniţa Inoulia, spuse acesta, întinzându-se. Pare genul de femeie căreia îi pasă dacă oamenii vin la masă în haine de lucru.

Trecând pe lângă Briar când intră, ciupi nasul băiatului.

Briar rânji, împinse la o parte mâna fierarului şi ieşi pe balcon, cu o mână în buzunar.

— Vrei să vezi ce tâmpenie am făcut? o întrebă pe Daja, scoţând o bucată de sticlă murdară, fără formă.

Daja o ridică în lumina ultimelor raze de soare, cercetând-o. O parte din resturile negre păreau a fi plante, iarbă uscată sau

rădăcini.

— Unde ai găsit asta? întrebă ea.

— Am făcut-o, veni răspunsul posac al lui Briar. Băiatul se sprijini de uşa care ducea în interior, trecându-şi degetele prin păr. Am prăjit şofran mort în valoare de vreo trei astreli de argint, în felul ăsta.

Daja socoti în minte: *arsese* destul şofran cât să cumpere mâncarea unei familii sărace timp de trei luni.

— De ce ai făcut un lucru atât de prostesc?

— Da, de ce? întrebă Tris, alăturându-se lor.

— Nu am *făcut-o* dinadins, le repezi acesta. *Încercam* să văd dacă bulbii sunt încă vii şi… fulgerul a sărit din mine.

Tris întinse o mână. Daja îi dădu bucata de sticlă.

— Solul de sub şofran este în mare parte nisip, explică Briar. Când mi-a scăpat fulgerul, am obţinut sticlă. În timp ce Tris examina bucata de sticlă, magia sa făcând-o să lucească, Briar adăugă: dacă trebuie *să-mi* tund părul pentru a împiedica fulgerul să-mi crească în el, cum ai făcut tu, aş putea la fel de bine să mă rad, să fiu la fel de neted cum e Frostpine în vârful capului. Nu e ca şi cum eu aş avea mai mult păr.

Încruntarea lui Tris se schimbă într-un zâmbet grijuliu. Chiar şi cu propriul păr tuns, avea mai mult decât Briar.

— *Aici* sunteţi cu toţii. Sandry ieşi în balcon, scoţând trei papiote de aţă albă din geanta sa de lucru. Am nevoie ca fiecare dintre voi să ia câte una şi să o păstreze o zi sau două.

— De ce? vru Briar să ştie când ea îi oferi o papiotă. Se va murdări.

— Nu-i nimic, îi spuse ea, strângându-i degetele în jurul papiotei. Trebuie doar să te cunoască.

— De ce ar trebui s-o lăsăm să ne cunoască? întrebă Daja.

Se simţea ca mătasea obişnuită în mâna ei.

— Lark crede că pot ţese o hartă a magiilor noastre şi să vedem unde se conectează, explică Sandry. Merită încercat, nu?

— Şi când dormim? întrebă Daja. Cămăşile noastre de noapte nu au buzunare.

— Atunci le puneţi sub pernă, veni răspunsul ferm al nobilei fete.

— Asta va ajuta? întrebă Tris, cu o voce nesigură. Lark crede că va ajuta?

Sandry dădu din cap a încuviinţare.

— Ce-i de pierdut? întrebă Briar cu un oftat.
Unul câte unul, prietenii îşi băgară papiotele în buzunare.

Domniţa Inoulia fa Juzon, al cărei domeniu era Creasta de Aur, nu cina doar cu cei al căror rang era apropiat de al ei, ci cu toţi locuitorii castelului, nobili sau servitori. Sandry nu putea s-o stimeze pe domniţă pentru faptul că păstra un obicei pe care mulţi nobili îl considerau de modă veche. Ea suspecta că Inoulia – o verişoară de-a ei prin alianţă – nu-i făcea pe oameni să creadă că era interesată de vieţile lor, ci dorea să reamintească tuturor cine era şeful.

Cel puţin, domniţa Inoulia nu ocupa locul cel mai înalt de pe podium singură, cum făcuse de când îi murise soţul. În această seară, îl împărţea cu socrul ei, ducele Vedris. Sandry trebuise să zâmbească atunci când îşi văzuse unchiul înclinându-şi cu seriozitate capul ras, pentru a auzi remarca unui băiat servitor. Ducele asculta pe oricine, oricând. După încruntarea Inouliei, era clar că nu-i plăcea atitudinea. Ea era genul de femeie care se uita în zare, în timp ce servitorii ei îi dădeau raportul.

Sandry se întrebă dacă şefii celei de A Zecea Caravane Idaram, aşezaţi la următoarea masă, ar fi crezut că Inoulia era nobilul mai mare în rang dacă nu l-ar fi cunoscut deja pe duce. Domniţa purta o robă din pânză de aur şi o rochie cu broderii de aur, ambele potrivindu-se perfect cu pielea sa de un arămiu-închis. Bentiţa de aur din părul său şaten şi cârlionţat era ridicată puţin, precum o diademă, şi lucea de smaralde; perle negre îi atârnau în trei şiruri în jurul gâtului, iar inelele atrăgeau atenţia asupra mâinilor sale cu degete lungi, elegante. Ducele purta o tunică brună de in, o bluză albă de mătase şi pantaloni negri de in. Singurele sale semne de bogăţie erau un cercel rotund de aur într-un lob cărnos şi un inel mare cu sigiliu la mână. Sandry considera că ducele Vedris îşi purta autoritatea pe umerii puternici ca pe o mantie. Acesta nu avea nevoie de pietre şi de metale preţioase pentru a-şi scoate în evidenţă poziţia.

Domniţa Inoulia termină o propoziţie adresată ducelui şi îşi îndreptă atenţia către Sandry.

— Îmi pare rău că treburile importante de azi nu mi-au permis să stau cu tine, draga mea Sandrilene, comentă ea. Cum ţi-ai petrecut după-amiaza?

— Am pregătit aţă pentru ţesut, verişoară, răspunse aceasta. Am nevoie de ea pentru cercetările mele.

Inoulia ridică o sprânceană.

— Femeile de rangul nostru nu ţes.

— Eşti de acord, nu-i aşa, spuse o voce suavă şi liniştită peste umărul Inouliei, că magii trebuie să studieze ceea ce-i determină cel mai bine să-şi controleze puterea? Magia lui Sandry se exprimă prin ţesut.

Sandry se aplecă în faţă pentru a-şi putea fixa unchiul cu privirea. Cu siguranţă, el întotdeauna aude şi vine în ajutorul ei!

— Atunci, în mod cert, Universitatea Lightsbridge este un loc mai bun pentru ea, îi zise Inoulia ducelui Vedris. Magii lor primesc educaţia potrivită – precum dragul nostru Yarrun Îmblânzitorul Focului şi tatăl său, Ulmerin Gardianul Văii. Bănuiesc că toate casele nobile vor angaja numai magi de la universitate.

— Un obicei pe care eu îl deplâng, domniţă. Niko, aflat de cealaltă parte a lui Sandry, se aplecă pentru a putea întâlni privirea Inouliei. Pregătirea universitară nu acoperă întreaga magie, şi puterea neobişnuită necesită metode de învăţare neobişnuite. Domniţa Sandrilene poate crea fenomene necunoscute celor de la Lightsbridge.

Expresia privirii Inouliei spuse clar că avea să creadă asta atunci când o vedea.

Cu un oftat uşor, Sandry privi în lungul mesei care se întindea între estradă şi uşile principale ale sălii de mese. La jumătatea distanţei, chiar deasupra solniţei, stăteau Lark şi Rosethorn în veşminte verzi curate şi Frostpine în roşu. La capăt se aflau Briar, Daja şi Tris vorbind între ei. Ce-şi mai dorea şi ea să stea cu ei!

Felul principal se termină; o delicatesă – un păun din zahăr şi fructe, făcut pentru a fi admirat, şi nu mâncat – tocmai fusese prezentată când uşile principale se deschiseră. Un bărbat alb cu părul gri intră sprijinindu-se într-un toiag lung, decorat cu smalţ strălucitor. Acesta se îmbrăca aproape în acelaşi fel cu Niko, purtând pantaloni din mătase gri-închis, o bluză şi o robă cu mâneci scurte de catifea roşie-rubinie, tivurile şi gulerul fiind brodate cu mătase neagră. Spre deosebire de Niko, îşi purta părul gri tuns scurt; faţa îi era proaspăt rasă, iar parfumul săpunului scump plutea în urma sa. Văzându-i pe toţi musafirii,

îşi întinse buzele subţiri într-un zâmbet care nu trăda un sentiment real de plăcere. Sandry, privindu-l, se gândi că nu arăta prea bine. Ochii săi căprui, mari şi umezi aveau cearcăne adânci, iar pielea îi era palidă.

— Domniţa mea, iertaţi-mă, spuse acesta în timp ce trecea de solniţă. Inspectam împrejurimile satului când am auzit că a venit Majestatea Sa ducele. Nu puteam întârzia în a-i aduce omagiile mele. Bărbatul făcu o plecăciune către Vedris. Majestatea Voastră ne onorează pe noi, nordicii, prin interesul personal pe care-l acordă problemelor noastre.

Inoulia zâmbi.

— Majestatea Voastră, îmi permiteţi să vi-l prezint pe magul nostru şef, Yarrun Îmblânzitorul de Focuri? Ducele salută din cap, iar domniţa continuă: Dragul meu Yarrun, ai un coleg în grupul onorabilului meu socru, maestrul Niklaren Goldeye, care a locuit la Summersea.

Niko se ridică în picioare. Yarrun făcu o plecăciune, deşi nu la fel de adâncă precum cea către duce.

— Toată lumea cunoaşte numele Goldeye, spuse acesta ca şi cum ar fi muşcat dintr-un măr acru.

Niko răspunse la plecăciune, deşi, dacă tresărirea piezişă a mustăţii sale ar fi fost un indiciu, s-ar fi putut spune că acesta nu era impresionat de nou-venit.

„Unii dintre magii aceştia universitari sunt ca nişte pisici mult prea de rasă, gândi Sandry, privindu-l pe Yarrun în vreme ce domniţa îi prezenta pe cei mai importanţi musafiri ai săi. Se îmbracă bine, dar nu vor să-şi ude lăbuţele. Chiar şi Niko este aşa câteodată, mai ales când este ceremonios.”

Având în vedere că musafirii aproape terminaseră, nou-venitul rămase pe estradă, vorbind încet cu ducele şi cu domniţa Inoulia. Se pregăteau cu toţii să părăsească masa, când un băiat intră în fugă în imensul salon, gâfâind de parcă ar fi fugit mult şi repede.

— Maestre Yarrun, v-aţi întors! strigă acesta. Mulţumesc zeilor!

Merse clătinându-se până la estradă, încă gâfâind. Toată lumea îl privi mirată, observând urmele de arsuri şi de cenuşă de pe hainele sale aspre, de ţăran.

Ducele şopti ceva unui servitor, care umplu un pocal de cristal cu apă. Băiatul înghiţi lacom conţinutul pocalului printre

răsuflări.

Yarrun se dădu un pas în spate, parcă pentru a lăsa o distanţă între el şi mesager.

— Înţeleg că este vorba de un incendiu, murmură acesta.

Băiatul aprobă din cap cu putere, bând şi ultima înghiţitură din pocal. Servitorul îl luă şi-l umplu din nou în vreme ce băiatul spuse:

— A… a fost cuptorul din grădină, noaptea fiind răcoare şi pentru că nu l-au curăţat mai întâi. Luă pocalul de la servitor încă o dată şi bău. Casa lor arde. Am crezut că-l ţineam sub control, dar vântul…

— Cât de rău este? întrebă Yarrun.

— Acoperişul lui Treadwell arde, la fel şi unul dintre hambare. Este deja în grădini. Dacă ajunge la zid – ştiţi că zidul nostru e făcut doar din buşteni, domnule…

Yarrun ridică un deget pentru a-i face băiatului semn să tacă, apoi cugetă un moment – un moment *lung,* se gândi Sandry, nerăbdătoare – în timp ce toată lumea din sală se agita. Satul de la baza dealului pe care se afla castelul era înconjurat de pădure.

„Haide, îi ordonă Sandry în gând magului. Asta nu-i o piesă pe o scenă, sunt oameni adevăraţi…”

Yarrun zâmbi vesel.

— Aţi dori o demonstraţie a talentelor mele? îl întrebă acesta pe Niko. Sunt sigur c-o veţi găsi distractivă.

Vocea magică a lui Tris răsună în mintea lui Sandry, ca şi cum roşcata ar fi ţipat în urechea ei.

— Distractiv! El numeşte un incendiu distractiv! De ce nu-şi pune o torţă în coadă şi să vedem dacă şi asta o să fie distractiv!

Sandry scutură din cap, deşi nu se putea abţine să nu creadă că prietena ei ursuză avea dreptate.

Yarrun ieşi din sală. Niko se ridică şi-l urmă, făcându-i semn lui Sandry. O privire aruncată lui Frostpine, Lark şi Rosethorn îi îndemnă să-l urmeze. Briar, Daja şi Tris fugiră pentru a-i prinde din urmă.

Când trecu prin spatele scaunului Inouliei, Sandry o auzi pe domniţă spunându-i ducelui:

— Aceasta este o problemă minoră, interesantă doar pentru cei care practică meseria lui Yarrun. Mă gândeam că am putea

sta în una dintre camerele private. Câteva dintre doamnele mele sunt nişte muzicieni chiar buni.

„Este oare Yarrun atât de bun încât ea nu crede că ceva ar putea merge prost? se întrebă Sandry, alăturându-se prietenilor ei care-i urmau pe magii adulţi. Sau pur şi simplu nu-i pasă de sat?”

Mergând grăbit, Yarrun conduse micul alai afară din castel şi prin curtea principală. O servitoare îl prinse din urmă la jumătatea drumului, aducându-i o geantă de piele. Yarrun o luă şi continuă să meargă până când ajunseră la unul dintre turnurile groase care flancau poarta principală. Niko îl prinse din urmă acolo şi păşi alături de el, vorbind în şoaptă când intrară în turn. O scară spiralată ducea la nivelurile superioare şi printr-o uşă care se deschidea în zid.

Având în vedere că zidurile castelului erau groase, poteca dintre parapete era lată, cu gardieni la fiecare treizeci de metri. De aici, însoţitorii lui Yarrun puteau vedea o lucire portocalie spre nord.

Exact ca zidurile Cercului Spiralat, acestea erau străpunse de nişe adânci. Yarrun şi tovarăşii săi se instalară în ele, pentru a avea o privelişte completă asupra pământului negru ca noaptea de dedesubt, mănunchiului de căsuţe împrejmuit de zidul lor de buşteni şi foc. Era aşa cum spusese băiatul. O casă ardea din temelii în vreme ce acoperişul de paie al locuinţei vecine era în flăcări. În spatele lor, un hambar mic se aprinsese, de asemenea, atât la nivelurile superioare, cât şi la cele inferioare. Grădini albe se aflau între hambar şi zid. Acestea erau pe jumătate arse, flăcările înverşunate căutând fiecare rămăşiţă din cultura scăpată teafără. Toată lumea se dădu în spate pentru a privi cum intenţiona Yarrun să rezolve problemele.

Acesta se întoarse spre Niko, iar flăcările îndepărtate i se reflectară în ochii mari.

— Curtoazia meşteşugului nostru cere ca eu să vă ofer mai întâi dumneavoastră ocazia de a potoli flăcările.

Daja se încruntă. În vocea lui Yarrun era o provocare care nu-i plăcea.

— Nu pot, spuse Niko încet.

— Sigur? Sunteţi atât de faimos, încât cineva ar crede că potolirea unui simplu incendiu dintr-un sat ar fi un lucru banal pentru dumneavoastră. Sunteţi sigur?... întrebă Yarrun ridicând

o sprânceană.

— *Destul* de sigur.

Vocea lui Niko era rece.

Magul focului deschise geanta de piele şi scotoci prin ea.

— Atunci, dacă îmi permiteţi, rosti el, scoţând un pumn strâns. Mergând la nişa din creasta de zid, aruncă un fel de pudră ca o ploaie în aer. Încet, aceasta se îndepărtă de zid.

Desenând semne în aer cu degetele, Yarrun începu să grăiască într-o limbă pe care cei patru nu o cunoşteau. Pudra străluci în aer şi se repezi înspre satul de dedesubt. Vocea lui Yarrun se ridică, până când ultimele trei cuvinte deveniră un ţipăt care o făcu pe Lark să-şi acopere urechile.

Incendiile din sat – casele, hambarul, grădinile – se stinseră. Nu se mai vedea nicio urmă de cenuşă încinsă. Yarrun se sprijini de zid. Niciunul dintre cei care-l priveau nu se grăbea să spună ceva, dar, de jos, puteau auzi sunetul îndepărtat al bucuriei.

Într-un târziu, magul focului îşi îndreptă spatele şi trecu o mână tremurândă peste chipul acoperit acum de transpiraţie. Daja crezu că ochii lui căprui erau mai largi şi mai umezi ca niciodată. Rânjetul acestuia păru aproape ca de om nebun.

— Nu aţi putut face nimic, Niklaren Goldeye! remarcă el cu o voce aspră ca a unui corb. Dumneata, un membru al consiliului conducător al universităţii şi celebru în toată Marea Împietrită! Dar eu am putut. Focul *mi* s-a supus.

Niko susţinu calm privirea bărbatului.

— Meritaţi felicitări.

Yarrun oftă.

— Eu doar o servesc pe domniţa Crestei de Aur. Îşi frecă ochii. Ar fi mai bine să mai stau puţin, ca să mă asigur că nu mai arde nimic pe acoperişul nimănui. Genul ăsta de lucruri sunt mai uşoare sub lumina soarelui, când pot vedea fumul.

— Nu înţeleg, spuse Briar. Puteţi vedea mai bine focul noaptea.

Buzele lui Yarrun tresăriră într-un zâmbet fals.

— Până vedem flăcările, structura este cel mai probabil distrusă. Fumul este semnul cel mai timpuriu că există un foc la orizont. Dar, vă rog, nu zăboviţi din cauza mea! Îşi frecă mâinile. Noaptea devine tot mai rece.

Îi trimitea la plimbare, şi o ştiau cu toţii. Briar mârâi încet, deranjat de atitudinea lui Yarrun. Sandry îl trase după ea în timp

ce îşi urmau profesorii în turn.

— Nu te-a întrebat pe *tine* dacă îl poţi stinge, îi şopti Lark lui Frostpine când începură să coboare scările.

— Nu aş fi putut, nu de la distanţa asta, răspunse Frostpine. Noi, fierarii, ne vrem focul aproape.

Se întoarse spre Daja şi-i făcu cu ochiul. Aceasta zâmbi.

— Niko, ce-i cu el? întrebă Lark. Nu a fost tocmai politicos.

— Am mai văzut asta, spuse Niko plictisit. Unii au parte de recunoaştere chiar dacă simt că o merită sau nu. Alţii care simt că ar *trebui* să fie faimoşi muncesc în umbră. Nu-i aşa, Rosethorn?

Rosethorn se oprise lângă ieşire.

— Vă prind eu din urmă mai târziu. Trebuie să vorbesc cu el, zise ea adunându-şi poalele veşmintelor într-o mână, şi începu să urce scările din nou.

Cei patru tineri îi făcură loc să treacă.

— Magii ăştia universitari, spuse Lark în vreme ce ea, Niko şi Frostpine ieşeau din turn. Cum poţi suporta să lucrezi alături de ei?

— O fac cât de rar pot, îl auziră cei patru pe Niko răspunzând pe când uşa se închise, trântindu-se.

Pe scări se auzea ecoul tropăitului lui Rosethorn şi un scârţâit când aceasta deschise uşa.

Sandry deschise uşa de la curtea principală şi privi afară. Niko şi ceilalţi doi adulţi erau la jumătatea curţii, cu capetele apropiate în timp ce vorbeau. Păreau să fi uitat de elevii lor.

— Mă întreb ce are să-i spună Rosethorn? şopti Briar. Avea privirea aia pe faţă.

— Ce privire? întrebă încet Daja.

— Cea care înseamnă că te-a văzut făcând o prostie şi vrea să te urecheze, răspunse elevul lui Rosethorn pe un ton sec.

Sandry privi îndărăt, la prietenii ei. Încă ţinea uşa deschisă.

Daja scutură din cap. Atentă, Sandry lăsă uşa să se închidă.

Nu se rosti niciun cuvânt pe când cei patru începură să urce din nou scările. Cu toţii aveau grijă să păşească pe vârfuri, făcând cât de puţin zgomot puteau. Când ajunseră sus, Briar trecu în frunte. Încet, fără să scoată nici cel mai mic sunet, deschise uşa de sus.

Vocea lui Rosethorn veni odată cu adierea vântului.

— A spus că n-a mai fost un incendiu în pădure de când…

— De treizeci de ani, o întrerupse Yarrun, vocea lui auzindu-se la fel de clar ca şi cum ar fi stat în turn. Eu şi tatăl meu am muncit pentru asta. Incendiile din câmp sunt un lucru. Cel puţin, *ele* se stâng repede şi reînnoiesc pământul. Incendiile din pădure au fost imposibile – scumpe pentru fa Juzon şi pentru cei pe care îi au în grijă. Eu şi tatăl meu le-am eliminat.

— Eliminat, repetă Rosethorn cu o voce seacă.

— O da, spuse Briar, prin intermediul magiei lor. *Cred că e pe cale să devină interesant.*

Rosethorn îşi coborî tonul vocii. Vântul se legase de steagurile imense care atârnau de poarta castelului, făcându-le să fluture zgomotos.

— Tris, o strigă Sandry prin intermediul minţii, *repară-l!*

Roşcata smuci o mână de aer care trecea prin crăpătură, Briar o modelă într-o creangă de copac care menţinea uşa parţial deschisă. Daja prinse o creangă care lucea argintiu şi o trase ca pe un fir, îndesând-o în spatele ei, astfel încât firul de aer să continue să bată peste cei patru şi în jos pe scări. Curentul se înteţi când Tris trase mai mult aer de afară prin uşă. Daja îşi încrucişă degetele în speranţa că Rosethorn – care era de obicei pricepută când venea vorba despre trucurile lor – nu avea să simtă mica adiere care îi bătea uşor pe faţă şi în turn.

— Ştiţi de ce sunt incendii pe câmpuri şi-n păduri? Vocea lui Rosethorn era din nou clară, deşi făcea eforturi s-o păstreze la nivel de şoaptă. V-aţi gândit c-ar putea face ceva bun?

— Focul serveşte omenirii, dragă domnişoară, spuse Yarrun c-o voce rece şi înţepată. În afară de asta, este un simptom al haosului, al dezordinii. Distrugere.

— Nu mă trataţi de sus! Nu sunt nicio” dragă” a dumneavoastră.

— Îmi place la nebunie când vorbeşte urât, le spuse Briar tovarăşilor săi.

Rânjetele lor erau la fel de crude ca şi al lui. Cu toţii cunoşteau foarte bine şi respectau înţepăturile lui Rosethorn. Era întotdeauna o încântare să-l vadă pe vreun amărât atrăgându-i furia.

— Nu folosi tonul ăsta cu mine! Dacă nu ai ceva constructiv de zis…

— Deduceţi ceva pentru mine, domnule mag universitar…

— Voi, oamenii de la Cercul Vieţii, sunteţi toţi la fel. Nu există

nicio ordine nicăieri; există doar instinct şi curenţi, şi mişcare fără înţeles sau structură. O cale pentru a evita studiul şi cercetarea…

— Aţi spus-o cu gura dumneavoastră: incendiile de câmp *reînnoiesc pământul.* Totul creşte la loc chiar mai bine decât înaintea focului, nu-i aşa? V-aţi gândit vreodată, dumneavoastră sau tatăl dumneavoastră, că pământurile pădurilor au nevoie de foc din acelaşi motiv?

— Nu mi-am petrecut întreaga zi în şa pentru a suporta o prelegere din partea unui religios care psalmodiază.

— *Această vale* este *o capcană a morţii.* Vocea lui Rosethorn era încordată de furie. Trase adânc aer în piept. Incendiile – mici, rapide – curăţă pământul de resturi.

— *Resturi?* îi întrebă Daja pe ceilalţi în gând.

— *Gunoi,* răspunse Briar. Lemn mort, răsaduri, frunze moarte şi nuci.

Rosethorn vorbea în continuare:

— În mod normal, doi sau cinci centimetri din acele resturi ard repede. Scoarţa copacilor maturi este destul de groasă pentru ca aceştia să supravieţuiască unei arsuri superficiale. Dar acum? Fără niciun incendiu în ultimii treizeci de ani? Resturile sunt groase de cel puţin treizeci de centimetri în majoritatea locurilor. În mod normal, acest strat ar fi ud, destul de umed încât să descurajeze focul, dar aţi avut trei ani de secetă. Este uscat ca iasca, puieţii sunt atât de înalţi încât focul din coroanele lor poate sări acum la coroanele neprotejate ale copacilor *mari* şi toată lumea de aici crede că *dumneavoastră* puteţi opri un astfel de foc.

— Eu *pot.*

— Şi dacă nu puteţi?

— Încă nu am dat greş, sfântă Rosethorn! Sunt foarte priceput la munca mea.

— Aţi fost bun la anihilarea incendiilor izolate şi la respingerea trăsnetelor. Acum, alimentaţi o furtună de foc. Care nu va fi uşor de oprit.

— Şi eu spun că-mi subestimaţi puterea în această privinţă!

— Vorbiţi cu unul dintre studenţii mei despre amestecarea în treburile naturii atunci când aceasta se pune în mişcare. Ea încă e în viaţă pentru a vorbi despre asta, dar a scăpat ca prin urechile acului.

— Un *copil*...

Un deget mare şi un arătător puternice o prinseră pe Tris de ureche. Niko se apropiase de ei din spate şi nu părea deloc mulţumit.

— Ajunge, şopti acesta. Vreau să închideţi uşa aia, apoi toţi patru să veniţi cu mine.

Tris eliberă creanga de aer. Briar chemă lemnul uşii la lemnul ramei, până când aceasta se închise şi se puse zăvorul. Fără să dea drumul urechii lui Tris, Niko îi conduse pe cei patru afară din turn şi înapoi în camerele lor. Când aceştia intrară, Micul Urs sări în sus, lătrând.

Niko o aşeză pe Tris pe un scaun.

— Staţi jos, le spuse celorlalţi.

Lângă Tris se afla o canapea pe care încăpeau toţi trei. Aşezându-se, îşi puseră supuşi mâinile în poală. Niko se încruntă la Micul Urs, care fugi în una dintre camerele de dormit.

Bărbatul se plimba prin încăpere cu mâinile în buzunare, sprâncenele grele fiindu-i împreunate în cea mai neagră încruntare pe care aceştia i-o văzuseră vreodată pe chip. Gura îi era încleştată, iar în jurul ei se formaseră riduri adânci.

— Vina este a mea, spuse acesta într-un sfârşit. Nu am mai avut niciodată elevi atât de tineri până acum. Pur şi simplu, nu m-am gândit că voi nu veţi înţelege manierele sau bunul-simţ care merge mână-n mână cu magia.

Se opri pentru a-i privi cu asprime pe cei patru.

— Recunosc, dacă nu aş fi fost atât de preocupat de felul în care puterile voastre se îmbină, v-aş fi cerut să daţi socoteală pentru acest lucru, continuă el. Bineînţeles că ştiam că au mai existat ocazii în care aţi tras cu urechea la conversaţii care nu erau pentru auzul vostru.

Tris îşi privi poalele rochiei din bumbac albastru.

— Magia nu-i o jucărie, continuă Niko. Nu este un avantaj. Nu trebuie folosită pentru a încerca să vă apropiaţi de adulţii de pe lângă voi. Nu cred c-am realizat, până să începem această călătorie, cât de des vă folosiţi voi, copiii, de ea când ar fi la fel de uşor să faceţi lucrurile fizic, în loc. Sunteţi atât de puternici încât nu aţi învăţat niciodată că nu puteţi, *nu puteţi* irosi magia ca pe apă. Va veni acea zi în care veţi avea nevoie de fiecare dram de magie pe care o aveţi, iar voi veţi fi slăbit-o pentru a trage cu urechea, a vă juca şi pentru a face treburi care, altfel,

sunt plictisitoare.

Îşi dădu la o parte părul din ochi.

— Din acest moment, niciunul dintre voi nu va mai folosi magia fără ca unul dintre profesorii voştri să vă supravegheze. Vorbesc serios. Dacă suspectez c-aţi folosit energie fără supraveghere, o să am eu grijă de voi – ştiţi că pot să-mi dau seama – şi va fi mai rău de voi.

Îi cercetă din nou pe toţi. Niciunul nu îndrăznea să-i înfrunte privirea.

— Această risipă de magie va înceta înainte ca oricare dintre noi să mai îmbătrânească măcar cu o zi. Acum, mergeţi la culcare. Sunt chiar dezamăgit de voi, de toţi.

04

Potcovarul castelului a fost fericit să-i împrumute Dajei forja portabilă a doua zi. Fata nu s-ar fi supărat să lucreze la potcoave pentru el, dar acesta avea deja un ucenic, iar atelierul său era mic, n-aveai loc să arunci un ac. În schimb, Frostpine o duse pe Daja într-o curte care nu prea era folosită, între turnul principal al castelului şi zidul exterior. În timp ce Briar, Tris şi Sandry cărau coşuri cu cărbuni luaţi din proviziile potcovarului, Frostpine îi oferi Dajei un mănunchi nou de vergele de fier şi o lăsă să confecţioneze cuie.

Rezemase de perete, lângă toiag, mănunchiul de ieri. Viţa-de-vie de fier înmugurise câteva frunze în cursul nopţii, în timp ce vergelele care îi formaseră trunchiul se subţiaseră tot mai tare. Micul Urs se cuibări lângă ea şi-şi ghemui trupul lung pentru un pui de somn. Graurul lui Tris, Urlăţel, după ce mâncase o parte dintr-un rulou de grâu plus câteva insecte pentru micul dejun, se cocoţă pe una dintre crengile viţei şi le ciripea graurilor locului când zburau pe lângă el.

Punându-şi coşul cu cărbuni lângă celelalte, Briar suspină de uşurare. Cercetând viţa-de-vie, băiatul spuse:

— Cred că trebuie s-o plantezi într-un pământ bogat în metale dacă vrei să crească. Trebuie să ia metal nou de undeva.

— Tot ce vreau este s-o păstrez în condiţii bune până voi putea să iau toate semicercurile de aramă de la A Zecea Caravană Idaram pe care le pot obţine, răspunse Daja. Scoţând o vergea încinsă din foc, o băgă în matriţă. După aceea, se poate ofili, ce-mi pasă mie?

Răsucind cu putere, rupse vergeaua.

— Nu-i frumos, nu-i aşa? întrebă Briar viţa-de-vie, trecându-şi degetele peste trunchiul său. Ea nu apreciază ce frumuseţe eşti tu, atâta tot. E obişnuită ca fierul să fie mort.

— Fierul nu este mort! protestă Daja. Cu o lovitură, făcu floarea cuiului. O altă lovitură trimise cuiul terminat în găleata cu apă. Doar că nu este la fel ca plantele!

Se întoarseră cu toţii la auzul unor paşi poticniţi. Era negustoreasa Polyam trecând prin arcada care dădea în curtea principală. Toţi rămaseră cu gura căscată. Părul din centrul scalpului era colorat cu vopsea galbenă strălucitoare de un anume fel şi se termina într-un semn picurător pe frunte. Ochiul ei teafăr era încadrat de aceeaşi culoare; la fel erau şi gura, nările şi ambele sale urechi, cicatrizate sau nu. Gâtul, încheieturile mâinilor şi gleznele erau pline de lanţuri decorate cu talismane mici, de lemn. Fiecare talisman era pictat cu un model ciudat, de culoare galbenă strălucitoare. În jurul vârfului toiagului său era înfăşurată aţă galbenă; mai multă aţă galbenă îi lega cracul pantalonului de piciorul de lemn. Până şi unghiile de la mâini şi de la picioare fuseseră vopsite cu galben. Culoarea aproape părea că străluceşte, chiar şi pe protuberanţele şi semnele de pe faţa ei acoperită cu cicatrici şi în găvanul ochiului distrus.

— Ce *vi* s-a întâmplat? întrebă Briar.

— Koma Negustorul să mă ajute, şopti Daja, uitând că tocmai îşi înfăşurase degetele în jurul unei vergele care încă se încingea în foc. Eşti *qunsuanen.* Ea auzise de ceremonia *qunsua,* folosirea şi scopul ei. Nu asistase niciodată la aşa ceva până atunci – totuşi, o recunoştea când dădea cu ochii de rezultatele ei.

— Cum numeşti acea nuanţă de galben? întrebă Sandry. Este atât de *strălucitor!*

Polyam o privi mirată o clipă – ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ce întrebase fata –, apoi făcu o grimasă.

— Eu o numesc galben. O privi fix pe Daja. Eşti fericită? întrebă ea. Acum, pot vorbi cu tine. Pot face afaceri cu tine. Pot chiar să negociez cu tine. Şi nu voi putea niciodată să adun destul *zokin* pentru a şterge asta din catastifele caravanei.

— Nu înţeleg, spuse Briar. Ce este koo-soo – ce este *zokin?* Şi celălalt lucru?

Polyam întoarse privirea. Cu siguranţă, nu avea de gând să

explice.

— Nu am auzit niciodată de koon-soo ăsta, remarcă Sandry, dar *zokin* este renumele trecut lângă numele tău în marea carte a poporului tău. Pirisi – vechea mea dădacă – era negustoreasă, îi explică ea lui Polyam. Pirisi spunea că sunt două feluri de *zokin,* cel care reprezintă economiile tale actuale în monede, partea ta din corabie…

— Sau din caravană, adăugă Daja.

Sandry îi zâmbi.

— Sau din profiturile caravanei. Celălalt tip de *zokin* este, ei bine, onoarea sau statutul personal. La genul ăsta te referi?

Polyam o privi mirată.

— Nu este normal ca un *kaq* să cunoască atâtea despre obiceiurile noastre.

— Ea nu este un *kaq,* zise Daja sec, fixând-o pe femeie cu privirea. Ea este *saati* a mea. Cuvântul însemna un prieten non-negustor, care era la fel de drag ca un membru al familiei. La fel sunt şi Briar, şi Tris – şi profesorii noştri.

— Cât despre *qunsuanen* – koon-soo-a-nen, repetă Daja lent, pentru prietenii ei, este, nu ştiu, ea a fost purificată. Îi părea puţin rău pentru Polyam. Negustorii puteau la fel de bine s-o numească purtător de plăgi, pentru a spune că era privilegiată pentru a vorbi cu *trangshi.* Toată vopseaua, runele de pe talismane sunt pentru a împiedica norocul meu de *trangshi* să se lipească de ea. Când pleacă, ea trebuie să urmeze caravana timp de zece zile, să se spele în orice izvor, iaz sau râu pe care-l găseşte. *Mimanderii* se vor ruga deasupra ei şi vor face ritualuri purificatoare…

— Cum au făcut ieri, toată seara, pufni Polyam. Şchiopătă până la viţa-de-vie de fier pentru a o privi mai bine. Hai să negociem şi să terminăm odată cu asta. Un maja de aur şi doi astreli de aur, acceptă sau gata, *trangshi.*

Cuvântul căzu ca o palmă peste faţă. „Ai fi crezut că, fiind *qunsuanen,* ar mai îndulci-o, gândi Daja cu respiraţia tăiată de furie. Ghinion!”

Flăcările izbucniră năvalnice din fierărie, formând o coloană înaltă de aproape trei metri.

— Tris! strigară Briar, Sandry şi Daja.

Urlăţel, dichisindu-şi penele, dădu drumul câtorva fluierături ascuţite.

Tris închise ochii şi trase adânc aer în piept. Focul se micşoră până ajunse la forma sa iniţială. Daja se duse la el să vadă ce se întâmplase cu vergelele ei de la căldura suplimentară. Acestea erau bune de aruncat – dacă le-ar fi făcut cuie, odată răcite, s-ar fi spart la prima lovitură de ciocan.

— Ştii, om fi noi *kaqi,* dar cel puţin avem maniere, izbucni Tris, uitându-se încruntată la Polyam. Ale tale ar trebui puţin şlefuite.

— Eu sunt un *wirok,* răspunse Polyam, întorcându-i privirea cu ochiul ei bun. Tot ce fac este să cheltui bani printre *lugsha* – artizani…

— Ştiu ce înseamnă asta, i-o întoarse Tris.

— Şi *kaqi,* termină Polyam. Nu am nevoie de maniere, doar de autoritate.

Daja o privi încruntată pe Polyam, gândindu-se că fusese proastă să creadă că ar conta să vorbească din nou faţă în faţă cu un negustor. Era stupid din partea ei să creadă că alungarea ei din lumea în care trăise cea mai mare parte a vieţii s-ar schimba în vreun fel dacă ea s-ar fi prefăcut că era negustor pentru încă o oră sau două.

Era pe cale să-i spună lui Polyam să ia viţa şi să-şi păstreze banii când Sandry se ridică, afişând un zâmbet superior, propriu unui nobil tânăr, îşi scutură fustele şi spuse:

— Pe lângă manierele pe care ar trebui să le ai când vorbeşti cu un alt negustor…

— *Trangshi,* rosti Polyam printre dinţi.

Sandry ignoră întreruperea.

— Pari să fi uitat obiceiul, continuă aceasta. Nu văd niciunul dintre acele lucruri care fac posibilă negocierea pentru un lucru nepreţuit ca acesta. Unde sunt mâncarea şi ceaiul? Sunt sigură că Daja va înţelege dacă nu sunt muzicieni, având în vedere împrejurimile. Dacă am fi fost în Summersea, bineînţeles, ai fi avut nevoie de cel puţin un flautist şi de un cântăreţ la chitară.

— Perne, adăugă Briar interesat. Ai nevoie de perne speciale pe care să stai jos. Şi de una dintre acele măsuţe de lemn.

Până şi Tris zâmbea acum.

— Un cadou simbolic, în semn de respect, adăugă aceasta. Acasă, în Capchen, cu cât vânzarea era mai mare, cu atât era mai important cadoul.

Polyam se uită la Daja. Negresa era la fel de surprinsă ca şi

negustoreasa, dar o ascunse imediat cu o ridicare din umeri indiferentă. În acel moment, gândi Daja, ea ar fi murit cu bucurie pentru oricare dintre cei trei prieteni ai ei care îi luaseră apărarea fără să li se ceară.

— Îmi pare rău că te-ai făcut toată galbenă degeaba, comentă Briar în timp ce Daja mai punea nişte vergele în foc pentru a le încinge.

— Întoarce-te când eşti pregătită să faci afaceri, îi spuse Sandry lui Polyam, uitându-se peste nasul ei mic la femeie.

„Într-o zi, va trebui s-o pun să mă înveţe şi pe mine trucul acela, gândi Daja, constatând nesiguranţa de pe faţa lui Polyam. Nu ai crede că e în stare, dar poate deveni nobilă într-o clipită.”

Fără să scoată un cuvânt, Polyam se întoarse şi plecă din curtea cea mică.

Sandry se încruntă la Daja.

— Nu-i lăsa să te calce în picioare! îi ordonă ea cu asprime. Nu eşti ca ei, deci creează-ţi propriul statut. Dacă te învârt cum vor ei acum, o vor face în continuare şi te vor face să te simţi prost.

— *Şi* vor încerca să te înşele când cumpără, adăugă Tris, care era fată de comerciant până în măduva oaselor.

— Dacă nu ne laşi pe *noi* să te învârtim pe degete, nu ar trebui să-i laşi nici pe *ei,* adăugă Briar încercând să stea în mâini. Noi te-am văzut aşa cum eşti înaintea *lor.*

Daja oftă.

— Nu ştiu cine mă zăpăceşte mai tare, le spuse prietenilor săi în cele din urmă. Voi sau ei.

— Aiureli, ripostă Tris, pompând foalele uşor, din moment ce nu mai avea nevoie să folosească magia pentru a aduce aer la foc. *Noi* avem dreptate.

— Asta mă induce în eroare, zise Daja.

— Aici, îi spuse Rosethorn unei slujnice din spatele ei.

Aceasta intră în curte ducând un coş plin cu frunze ascuţite şi cu margini cu ghimpi. În spatele ei veneau slujitori ai castelului încărcaţi cu diferite borcane, castroane, cuţite, linguri mari, pachete, oale şi un cuptor portabil. Doi oameni desculţi aduceau prin spate o masă lungă de lucru.

Briar îşi răsuci capul.

— Vaaaai, Rosethorn, se plânse acesta.

Masa fu pusă pe o parte a curţii care era pavată cu dale de

piatră, iar proviziile erau lăsate pe ea. Câteva borcane albastre au fost scoase din coşuri şi aliniate: opt, toate la fel, pecetluite cu ceară şi legate cu aţă.

— Nu mă lua pe mine cu „vai”, spuse Rosethorn, punând coşul cu frunze lângă masă. După ce s-a întâmplat ieri, nu te vreau aproape de şofran, dar totuşi te poţi face util. Borcanele alea – arătă ea cu degetul înspre borcanele albastre – conţin aceeaşi mixtură de aloe şi ulei pe care o facem acasă. Am nevoie de tine să începi să transformi lichidul în alifie pentru arsuri. Ai ceară – bătu ea uşor într-o grămadă de cărămizi învelite în hârtie. Tifon pentru strecurarea lichidului şi oale pentru a o încălzi şi a o combina cu ceara. Va veni imediat cineva cu vase pentru alifia terminată. Îşi puse pe umăr o geantă grosolană care atârna de o toartă lungă. Cunoşti proporţiile de ceară cu ulei sau ar trebui să le cunoşti...

— Le ştiu, răspunse Briar şi oftă. După ce am scăpat de piraţi vara asta, am făcut atât de multă cremă din asta încât am ajuns să o visez.

Mâinile sale, dând în vileag minciuna feţei amărâte, vocii indiferente şi umerilor lăsaţi, rupseră sigiliile borcanelor albastre.

— Atunci, distrează-te făcând alifie. Totuşi, înainte să începi, arată-i lui Tris cum să taie frunzele de aloe. Pune un pachet proaspăt să se înmoaie în ulei cât te ocupi de ea.

— Mitra Urdei! strigă băiatul. Cât de multă vrei? Destulă cât să te poţi *îneca* în ea?

Privirea lui Rosethorn era tăioasă când o întâlni pe a lui.

— Ai auzit ce s-a discutat azi-noapte, aşa mi s-a zis. Briar zâmbi ruşinat. Atunci *ştii la* ce mă aştept, continuă ea, cu gura tremurând de amuzament. Priveşte-o în modul ăsta – poate, dacă te chinui să faci alifie, nu va mai fi niciun incendiu. Acum, treci la treabă! Cu un salut, aceasta îi părăsi. În drumul ei pe sub arcadă, trecu pe lângă un slujitor care împingea un cărucior plin cu borcane.

— Ce se întâmplă dacă eu nu vreau să tai frunze de aloe? întrebă Tris încet.

Vocea lui Rosethorn se auzi în urma ei.

— Întreabă-mă dacă *mă interesează* ce vrei tu.

— De ce? bombăni Tris. Apăsă uşor foalele pentru a păstra focul Dajei la căldură constantă. Nu e ca şi cum nu aş cunoaşte

răspunsul. Luând un cuţit, îl întrebă pe Briar: Cum trebuie să fac asta?

Tocmai începuse să taie bucăţi verzi ca smaraldul din inima fiecărei frunze când veni Lark. Aceasta ducea şi ea un coş sub un braţ şi beţe din lemn neted în mâna liberă. Sandry se grăbi să ia coşul.

— Dacă vreţi să vă exersaţi magia, faceţi-o, le spuse Lark celorlalţi trei copii. Noi vom lucra aici toată ziua. Fiecare se apucă de treburile sale, făcând foarte puţină conversaţie.

Prima întrerupere veni de la un străin.

— Sfântă Lark, aceasta nu este o muncă potrivită pentru domniţa Sandrilene, cu siguranţă.

Yarrun Îmblânzitorul de Foc stătea sub boltă, cu un zâmbet subţire, neprietenos pe buze. Ochii săi umezi erau fixaţi asupra lui Sandry, care mergea în genunchi între trei araci pe care ea şi Lark îi înfipseseră în pământ. În timp ce trecea de la un arac la altul, desfăşura o aţă rezistentă dintr-un ghem de mătase. Mai întâi, o petrecea în formă de opt între cei doi araci care erau cel mai aproape de ea. Apoi, o întindea cu grijă în jurul celui mai îndepărtat arac. Înainte şi înapoi, mergea clătinându-se, cu poalele ridicate murdărindu-şi genunchii. Pantofii şi ciorapii ei stăteau lepădaţi sub masa de lucru a lui Briar.

— Aţi fi surprins de munca pe care o fac, maestre îmblânzitor de Foc, îi spuse Sandry cu îndârjire.

— Draga mea, tu eşti o fa Toren. Îşi lărgi buzele şi mai mult, arătându-şi dinţi decoloraţi. Ar trebui să te ocupi de cusături fine, nu de *ţesut.*

Lark, care făcea noduri la ambele capete ale unei benzi de pânză largi, se uită la Yarrun.

— O spuneţi ca şi cum ar fi un cuvânt urât, maestre Îmblânzitor de Foc. Dar, dacă nu mă înşel, acea frumoasă robă pe care o purtaţi este un rezultat al ţesutului – la fel ca orice cusătură pe care o aveţi pe dumneavoastră, în afara cizmelor.

Yarrun îşi mângâie roba – mătase albastră, strălucitoare, cu broderii de mai multe culori la tivuri – şi se opri, ca şi cum Lark îl păcălise să dezvăluie ceva. Ochii săi alunecară de la ea pentru a se fixa asupra lui Briar şi Tris. Pentru un moment lung, îi privi, iar obrajii săi palizi se făcură roşii.

Briar filtra bucăţi de aloe din ulei. Toată atenţia sa era concentrată asupra muncii, în timp ce scurgea cu grijă

conţinutul unui borcan pe o bucată de tifon întinsă peste o oală.

Tris observă privirea lui Yarrun şi se uită încruntată la el.

— Doriţi ceva? întrebă ea.

— O să iasă destulă alifie pentru arsuri cât să ajungă unei armate! răbufni acesta.

Briar puse borcanul jos şi înfăşură tifonul în jurul bucăţilor de aloe, storcând fiecare picătură de ulei. Abia când termină, se uită la bărbatul în vârstă.

— Sfânta Rosethorn crede că ar putea fi nevoie. Ochii săi gri-verzui străluceau de neastâmpăr. Eu am învăţat că are aproape întotdeauna dreptate.

— Sunt sigur că experienţa ta este vastă, băiete – cu siguranţă, eu, cu treizeci de ani ca mag şi zece de studiu înaintea acestora, nu pot spera s-o egalez. Vocea lui Yarrun tremura de furie. Tu – şi profesoara ta! — vă pierdeţi timpul.

Bărbatul ieşi tropăind din curte.

— Oamenii de pe aici au o părere bună despre ei, murmură Daja, aruncând un cui.

— O să ne ocupăm noi de asta, remarcă Briar.

— Rosethorn este perfect capabilă să aibă grijă de ea însăşi, le aminti Lark. Sandry, aşteaptă! Răsuceşti prea strâns.

Mergând la fată, îi arătă că, trăgând prea tare, aracii de care legase aţa se aplecau spre interior. Sandry dădu din cap, apoi ridică un ciocan şi bătu aracii înapoi într-o linie dreaptă. Dacă Lark nu i-ar fi văzut greşeala, ar fi ieşit o ţesătură care era mai scurtă la vârf decât la capăt.

Daja se duse la foaie şi le pompă repede, privind cum fire de foc zburau în aer. Acestea se răsuciră pentru a forma un singur trunchi, apoi se despărţiră în braţe pe fiecare parte, la fel cum făcuse viţa de fier în ziua precedentă.

Acestea o chemau. Întinzându-se aproape de patul de cărbuni, fata prinse o bucăţică de flacără cu miezul albastru între degetul ei mare şi arătător. Uşor, o trase în sus ca şi cum ar fi tras un fir subţire. La aproape doi centimetri deasupra secţiunii extinse de foc, începu să ţească flacăra albastră printre tulpinile portocalii. Era genul de model pe care Sandry îl ţesuse de sute de ori de-a lungul verii, genul de lucru pe care Daja îl folosise odată pentru a face plasa de sârmă. Întinzându-se la ramificaţia cea mai din stânga, o dublă şi ţesu în direcţia cealaltă. În interior, ea se simţea sigură şi calmă, calmă precum

o mare sticloasă, fără nicio urmă de briză care să o agite. Mânuit astfel, focul avea sens. Albastrul se combina cu portocaliul acolo unde se întâlneau, formând un punct mic, albastru la fiecare înnădire, precum inima flăcării unei lumânări.

Daja mergea către şi dinspre flacără, trăgându-şi firul albastru de foc, trecându-l uşor prin firele portocalii. Într-un sfârşit, nu mai putu continua. Deşi ar fi putut să le tragă chiar mai sus şi să ţească mai mult, fata se simţi puţin ciudat – zăpăcită, cu ochi încinşi, uscaţi. Cu arătătorul stâng şi degetul mare, strânse fiecare capăt liber de foc în aţa albastră orizontală până formară un amestec perfect. Spre deosebire de grilajul făcut în ziua precedentă, acesta era ţesut mult mai des, cu ochiuri mai mărunte decât degetul ei mic între bucăţile de metal. Strălucirea pătratului era aproape orbitoare. Trecându-şi degetele de-a lungul bazei lui, îi găsi sursa, pocni din degete şi o stinse. Ţesătura de foc veni de bunăvoie în mâinile ei.

În momentul în care i se aşeză în palme, ea ştiu că trebuia s-o stângă. Era prea fierbinte, fără să mai vorbim că era şi prea strălucitoare. Cu un suspin de regret, o puse pe foc.

Focul se stinse. Ţesătura străluci pe cărbunii stinşi.

— Ce-ai făcut? şopti Briar uimit.

Acesta, Lark şi celelalte două fete apăruseră în jurul Dajei.

Ea îi privi încruntată.

— De ce puneţi întotdeauna întrebări atât de grele?

Briar zâmbi.

— Mai devreme sau mai târziu, va trebui să fii capabilă să răspunzi la *una.*

Daja îl înghionti, rânjind.

Tris se aplecă periculos de aproape de focul ţesut, cu nasul ei lung la doar câţiva centimetri de el, cu ochii ei gri atât de strânşi că erau aproape închişi.

— De ce s-a stins focul? întrebă ea sec. Îi lăcrimau ochii. Ai pus chestia asta pe foc, apoi focul s-a stins, dar de ce? E magie în ea?

— Focul are nevoie de aer să ardă, spuse Niko, îndreptându-se spre fierărie.

Yarrun era cu el. Toată lumea le făcu loc celor doi bărbaţi care cercetau pătratul strălucitor.

— Cred că ţesătura ta – este o ţesătură? Niko privi spre Daja care încuviinţă. Ţesătura ta pare să fi împiedicat aerul să ajungă

la cărbuni. Se întinse s-o atingă, dar nu la mai puţin de treizeci de centimetri. Tresărind, îşi retrase mâna. Cum s-a întâmplat asta?

— Nu ştiu, şopti Daja, ţinându-şi degetele deasupra pătratului. Îi simţea pe piele căldura emanată. Doar că, în ultimul timp, se pare că focul vrea să fac lucruri cu el. *Vrea* ca eu să-l modelez. Aşa că fac ce vrea.

— Şi totuşi nu este foc în sine, specifică Niko. Pare să ardă, dar face asta fără a avea nevoie de combustibil. Cred că n-are nevoie nici măcar de aer, spre deosebire de focul tău. Privi ţesătura cu coada ochiului, iar cei patru ştiură că examina creaţia Dajei cu propria sa putere. Pare să se alimenteze cu magie, dar fără s-o distrugă.

Yarrun, care fusese palid, se înroşea tot mai tare.

— Acesta... acesta este Marele Pătrat al Regelui Zuhayar Magnificul. Marele Pătrat, dar... nu poate fi făcut din foc sau din magie pură. Cerneluri, metale, sticlă băiţuită... Am văzut toate acestea, dar... Bărbatul părea că se chinuie să respire. Unde îţi sunt cercurile protectoare? Sau runele? Ce magie poţi face dacă nu există rune care să limiteze efectele sau care să ghideze puterea produsului? Niklaren Goldeye, este asta învăţătura dumneavoastră? Magie fără scop, fără procedurile corecte – cum poate exista aşa ceva?

Lark îl îndrumă ferm pe Yarrun către o bancă şi îl făcu să se aşeze.

— Revino-ţi, îi ordonă ea cu ochii negri scânteietori. Şi nu mai ţipa. Nu arăţi bine deloc. Când te-a văzut ultima oară un tămăduitor?

— Nu am nevoie de un tămăduitor! strigă el. Am nevoie de explicaţii! Asta... asta nu este magie! Arătă înspre fierărie cu o mână tremurândă. Nu ştiu ce este, dar până şi voi, magii de la Cercul Vieţii, înţelegeţi că există un mod potrivit de a face lucrurile, iar un Mare Pătrat făcut în foc nu este aşa ceva!

— Este întotdeauna atât de agitat? îl întrebă Briar pe Niko, care continua să cerceteze creaţia Dajei.

— Se poartă ca şi cum magia este făcută numai din reguli, adăugă Daja, aruncându-i o privire crâncenă lui Yarrun.

Lark îşi udase batista şi o punea pe fruntea bărbatului. Yarrun se sprijini de zidul din spatele lui şi îşi închise ochii. Pieptul său continua să tresalte; se vedea că vorbea repede, dar cel puţin

îşi coborâse tonul vocii.

— Aşa este cu magia, spuse Niko, netezindu-şi mustaţa groasă. Înseamnă ceva diferit pentru fiecare. Spui că focul *vrea* ca tu să-l modelezi?

Daja confirmă.

— Ce este Marele Pătrat despre care vorbeşte? vru Tris să ştie.

— Este un talisman, zise Niko. Unul folosit de obicei să atragă lucruri precum noroc, înţelepciune şi altele.

— Goldeye! îi înveţi după ureche? întrebă Yarrun apăsat.

Niko se întoarse.

— Magia lor nu urmează niciun standard educativ sau niciun model descris în *Enciclopedia înţelepciunii,* rosti acesta cu asprime. Instinctul meu îmi spune că a le preda acum elementele de bază ale runelor, ritualurilor de protecţie şi formule ar însemna să le limitez dezvoltarea puterii.

— Bineînţeles că-i va limita! strigă Yarrun, sărind în picioare. Batista lui Lark căzu. Fără o ordine în învăţătura lor, cum vor fi testaţi? Cum vor fi evaluaţi, cum vor fi licenţiaţi? Cum le vor preda altora? Până şi magii de la Cercul Vieţii îndeplinesc cerinţe exacte pentru a putea primi statutul de calfă şi pe urmă o robă de iniţiat!

Lark îl împinse pe Yarrun înapoi pe bancă şi se poziţionă între el, tineri şi Niko.

— Destul, îi spuse ea hotărât.

Cu o voce mai scăzută, continuă să-i vorbească.

— Nu-l lăsaţi să vă supere, le spuse Niko uşor celor patru. Este bătrân şi înspăimântat.

— *Tu* eşti la fel de în vârstă ca el şi *ţie* nu ţi-e frică de noi, sublinie Briar.

Niko îl privi încruntat.

— Îţi mulţumesc foarte mult, îi răspunse acesta foarte iritat.

— Nu e ca şi cum vreau să spun ceva prin asta, protestă Briar. Nimic rău, în orice caz.

Sărind în picioare, Yarrun o dădu pe Lark la o parte şi se duse la Niko cu paşi apăsaţi.

— Încep să cred că acele poveşti pe care le-am auzit în ultimele luni la Summersea sunt adevărate! strigă el. Dacă aceşti patru tineri îşi dau frâu liber pornirilor, nu mă miră să aud că au cauzat un cutremur!

— Nu-i adevărat! strigă Sandry, strângându-şi pumnii.

Yarrun se încruntă la ea.

— Mă îndoiesc că aţi cauzat un cutremur *adevărat* – patru *copii,* spuse acesta cu o accentuare foarte apăsată. Oamenii creduli au înflorit foarte mult povestea pe măsură ce aceasta a ajuns în nord. Dar, cu siguranţă, păreţi scăpaţi de sub control...

Niko trecu repede de Yarrun, cu un braţ ferm încolăcindu-se în jurul umerilor celuilalt bărbat.

— Nu ştiam că poveştile care au ajuns pe Creasta de Aur au fost atât de dramatice, rosti acesta, vorbind calm, în vreme ce-l forţa pe Yarrun să ţină pasul cu el. Haide să găsim un loc liniştit şi vă voi prezenta eu esenţa chestiunii.

Lark era supărată într-un mod în care cei patru nu-şi amintiră s-o fi văzut de multe ori.

— Ignoraţi-l, le spuse ea cu hotărâre, odată ce Niko îl îndepărtase. El crede că întreaga lume trebuie să fie ordonată aşa cum se aşteaptă el să fie. Bine că Niko a scăpat de universitate înainte să-l transforme şi pe el în cineva de felul ăsta.

Toată lumea se întoarse la lucru fără prea multă vorbă – Yarrun îi neliniştise pe toţi. Descoperind că grilajul ei funcţiona şi ca un foc pe care să-şi încălzească vergelele, Daja continuă să-l folosească: în principal, pentru că nu făcea mai mult fum în aerul înceţoşat. Briar termină de strecurat frunzele de aloe şi începu să încălzească uleiul şi ceara pentru a le amesteca. Tris lucra lângă coşul cu aloe, tăind punctele umede. Sandry termină de răsucit aţa pe ţăruşi. Ea şi Lark tocmai mutaseră aţele pe diferitele beţe lungi care i-ar fi servit pe post de gherghef portabil pentru când servitorii castelului aduseră prânzul.

05

Prânzul pe care l-au primit era foarte diferit de masa copioasă de noaptea trecută: caşcaval tare, cârnaţi reci, pâine şi lapte bătut.

— Nu are rost să vă plângeţi mie, anunţă servitorul care adusese mâncarea, deşi nimeni nu rostise niciun cuvânt. Este aceeaşi mâncare pe care o primim cu toţii, deşi domniţa ar prânzi mai bine dacă ar însoţi-o la masă pe înălţimea Sa şi pe ceilalţi nobili în sala mică.

Sandry scutură din cap şi zâmbi.

— Voi mânca alături de prietenii mei, mulţumesc. Dacă întreabă, spune-i înălţimii Sale că nu m-ai putut găsi.

O urmă de zâmbet tresări pe buzele bărbatului. Acesta se plecă în faţa lui Sandry şi-i lăsă pe toţi să mănânce.

— *Urăsc* laptele bătut, se plânse Tris odată ce fură singuri. Iar apa de aici are un gust *îngrozitor.*

— Pâinea este uscată, adăugă Daja.

— Meniu de secetă, spuse Lark. Trebuie să economisească pentru iarnă cât pot de mult. Lucrurile vor fi mai rele când va veni primăvara, dacă nu primesc ajutor din exterior.

— Atunci, scapă de secetă, zise Briar, dându-i un ghiont lui Tris. Dacă nici tu nu poţi, atunci cine?

Aceasta făcu o grimasă.

— Pentru ceva atât de mare… ceva care să acopere întreaga vale? Trebuie să am ceva cu care să lucrez, maestre Ştie-Tot. Am nevoie de umezeală în pământ şi nu este deloc. Fata se cutremură. Este atât de uscat, mă simt slăbită şi ştearsă!

— Am trecut de un lac pe drum, spuse Daja.

— Ai văzut cât era de mic? Lacul nu are destulă apă cât să ajute la ceva şi aş omorî orice este încă în viaţă în el. Nu, mulţumesc! zise Tris cu convingere.

— Unchiul va ajuta, nu? vru Sandry să ştie. El poate trimite grâne în nord şi carne…

— Va face ce poate, spuse Lark. *De aia* a organizat această călătorie. Dar Creasta de Aur nu este singura vale cu probleme. Trezoreria ducelui este limitată. Portofelul său trebuie să încerce să ajute întregul Emelan de Nord. Iar comercianţii de grâne şi carne nu-şi permit să dea cu împrumut - şi ei au nevoie de bani dacă vor să cumpere bunuri de schimb odată cu venirea primăverii.

— Pot aceşti nordici să plătească vreun împrumut? întrebă Tris, care era interesată de asemenea lucruri.

— Asta va fi o problemă, recunoscu Lark. Anul trecut, înainte ca seceta să se înrăutăţească, ei au promis recoltele de şofran şi producţia minelor de cupru. Anul ăsta, recoltele nu s-au făcut.

— Nici minele nu mai produc, rosti Daja pe un ton sumbru. Am auzit nişte bărbaţi vorbind despre asta.

— Este prea trist, spuse Briar hotărât în timp ce-şi termina prânzul. Cel puţin, noi vom fi în regulă, înapoi la Cercul Spiralat. L-am auzit pe duce spunându-i domniţei Inoulia că vrea să se

întoarcă acasă înainte de venirea iernii.

— Trebuie să fie *ceva* ce putem face.

Sandry privi farfuria din poala ei. Abia ciugulise din conţinutul acesteia. Briar se aplecă spre ea şi îi luă cârnatul.

— Noi suntem magi, spuse Lark încet. Facem ce putem, dar unele probleme sunt prea mari pentru a putea fi rezolvate.

— Atunci, mai bine nu eram mag, răspunse Sandry cu o voce joasă şi încăpăţânată. La ce bun să ai magie dacă nu o poţi folosi pentru a-i ajuta pe oameni?

Nu erau multe lucruri de spus la aşa o remarcă. Briar şi Tris făcură schimb de priviri. Nu erau siguri că *voiau* să-i ajute pe oameni fără a primi nimic în schimb, dar în niciun caz nu ar fi recunoscut acest lucru în faţa lui Sandry.

La puţin timp după ce se întorsese la lucru, Briar simţi nişte crampe foarte uşoare. A fost şocat, apoi amuzat de acest şoc. Oare cât timp trecuse de când nu-i picase bine ceva ce mâncase? Patru luni? Păreau patru ani de la procesul şi condamnarea din Sotat şi călătoria spre nord, la Cercul Spiralat, cu un străin pe nume Niko. Cu doar două nopţi înaintea procesului, îşi petrecuse o parte din noapte gemând deasupra unui canal îngust, din cauză că bucata de carne de capră pe care o furase şi devorase fusese cu aproape o săptămână prea veche.

Nu avea rost să se plângă – era el un văicăreţ, să se vaite că untura din cârnaţi era stricată? În schimb, se scuză lui Lark şi fetelor şi plecă în căutarea unei toalete. O spălătoreasă îi arătă în ce direcţie să meargă, către o altă curte mică în care era amplasat un closet în zidul exterior.

Când ieşi din el, o văzu pe Daja îngenunchind în mijlocul curţii.

— Ce faci? o întrebă el.

— Păi, *intenţionam* să folosesc closetul ala, răspunse ea absentă. Cred că untura în care au gătit cârnaţii s-a stricat.

— Am observat, spuse el cu un zâmbet strâmb.

— Dar am simţit punctul ăsta cald…

Băiatul o privi. Purta pantofi; el era desculţ.

— Eu nu am simţit niciun punct cald. Se duse la ea şi puse un picior pe peticul de pământ de lângă mâinile ei. Nu se simte cald, sincer.

Fata scutură din cap, făcându-şi codiţele să danseze.

— E acolo, doar că este în adâncime…

O lumină argintie străluci în jurul palmelor ei. Cei doi tresăriră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă băiatul. Acum, pământul se încălzi sub picioarele sale. Ce-ai făcut?

— Nu am *făcut* nimic, protestă Daja, transpirând. Doar a sărit din mine!

Tot în genunchi, se dădu mai în spate. Pământul tremura. Ceva fierbinte venea în sus.

Locul în care stătuse ea crăpă. Aburul izbucni afară într-un nor încins, care mirosea a sulf, urmat de un jet de apă *foarte* fierbinte. Ambii scânciră când picăturile le atinseră pielea. Un abur cald se rostogoli prin curte, la fel de des ca o ceaţă groasă.

O mână mică şi murdară prinse încheietura Dajei.

— Haide, ordonă Briar. *Să plecăm înainte de-a fi văzuţi aici!*

Având în vedere că nu ştia ce altceva ar mai fi fost de făcut, fata se supuse. Odată ieşiţi din norul de abur, văzură că amândoi erau acoperiţi cu stropi de noroi.

— Să ne curăţăm! sugeră ea. Altfel, vom părea vinovaţi.

Briar încuviinţă şi se repeziră spre băi. În cea mai îndepărtată încăpere de la baza scărilor, albii pline cu apă de izvor încălzită îi aşteptau pe cei care aveau nevoie doar de o baie rapidă. Ambii îşi frecară braţele, picioarele şi feţele, apoi făcură tot ce putură pentru a îndepărta petele de pe haine.

— De unde a venit? întrebă Briar, uscându-şi faţa şi mâinile cu un prosop aspru. Dacă ai tras stropitoarea aia din ţevile de aici şi s-au stricat, suntem într-o mare belea. Şi nu doar cu Niko.

— Nu ştiu de unde a venit, rosti ea printre dinţi, cu ochii la slujitoarea adormită aflată în partea cealaltă a camerei. Nu am nimic de-a face cu apa!

— Nu mai mult decât are Sandry de-a face cu plantele sau eu cu fulgerul. Haide, gândeşte-te! Poate putem repara ţevile dacă le-ai crăpat!

Daja îl privi aspru, încă uscându-şi braţele, apoi aruncă o privire slujitoarei. Femeia sforăia.

— Ai nevoie de tobe pentru a o trezi pe *ea,* spuse Briar.

Ca şi cum l-ar fi aprobat, femeia sforăi şi mai tare şi se întoarse cu spatele la ei, pe taburetul pe care stătea. Acum, tolănită confortabil în colţul ei, părea să nu aibă de gând să mai mişte până la sunetul clopoţelului care anunţa cina.

Daja trase adânc aer în piept, numărând până la şapte, aşa cum fusese învăţată. Briar i se alătură, închizând ochii în timp ce se adapta ritmului. Erau magia ei şi a lui, iar marginile lor se întrepătrunseră. Fata îşi lăsă conştiinţa să se împrăştie, căutând căldura acolo unde nu ar fi trebuit să fie sau discontinuităţi în pietrele lucioase care acopereau podeaua şi pereţii. Metalul îi răscolea toate simţurile: armăturile din băi şi ţevi. Plutind pe magie, ea şi Briar îşi ţesură calea prin pământ până găsiră marea rezervă de apă plină de minerale din care erau alimentate băile. Cei doi plutiră în jurul imensei încăperi de piatră pe care apa o modelase.

Acolo, Briar se depărtă pentru a-şi lăsa magia să verifice pereţii. Daja se simţi atrasă de unul dintre numeroasele izvoare care alimentau bazinul şi se lăsă să cadă prin acesta. Se mişcă de-a lungul izvorului, cercetând pereţii, descoperind o mulţime de scurgeri firave ce se vărsau în munţii care înconjurau Valea Crestei de Aur.

O căldură bruscă – mai puternică decât cea de la fierărie sau din izvoare, mai puternică decât orice a simţit în viaţa ei – i se încolăci în jur şi strânse. Daja încercă să ţipe sau crezu că încearcă, zvârcolindu-se în acea strânsoare lipsită de aer. Cu trei luni înainte, avusese nevoie de ajutorul lui Tris pentru a ajunge la roca lichidă care curgea adânc sub Cercul Spiralat. Nici măcar atunci nu au fost capabili să atingă lava: Tris îi chemase căldura până unde Daja o putea folosi. Acum, sângele pământului de rocă topită şi metale, o prinsese şi nu voia să-i dea drumul.

Fata se împotrivi. Căldura curgea peste ea – făcându-i membrele roşii ca focul –, apoi începu să se topească.

Un pătrat de lumină strălucitoare luă fiinţă şi se înfăşură în jurul ei, forţând lava să se retragă. Ţesătura de foc pe care o făcuse cu doar câteva ore înainte îi salva viaţa sau, cel puţin, fiinţa magică. „Niko avea dreptate, gândi Daja înnebunită, nu pare să aibă nevoie de aer pentru a arde!”

Observând o crăpătură în stânca de deasupra ei, Daja ţâşni din pătura ei protectoare, îndreptându-se direct spre ieşire. În clipa în care se eliberă de ea, ţesătura se prăbuşi, cufundându-se în căldura imensă.

Daja trecu ca o săgeată printr-o crăpătură din pământ ţâşnind într-un ochi de apă. Era prea înspăimântată pentru a încerca să-

şi revină sau pentru a-l chema pe Briar. Fuga era singurul lucru la care se putea gândi. Trebuia să existe o ieşire în această pânză de cute şi crăpături, o aerisire care s-o ducă la suprafaţă.

O găsi. Simţea că e scăldată în răcoare, delicateţea umbrei dese: fata se avântă din pământ. Sub ea, un alt izvor cald clocotea, bazin după bazin de apă bogată în minerale şi noroi fiert. Era prinsă între mase de granit. Pe lângă ea erau numai pini, ceea ce însemna că era într-adevăr foarte sus.

O lungă perioadă de timp, Daja pluti, lăsând aerul răcoros să adie prin fiinţa ei magică. „Sunt eu, oare, cea mai norocoasă fată din Emelan sau nu? gândi ea. M-aş fi prăjit cu siguranţă dacă nu ar fi fost chestia pe care am făcut-o din greşeală – din greşeală! — de dimineaţă.”

„Dacă *a fost* din greşeală, gândi ea din nou. Am făcut ceva aproape la fel ieri, doar pentru a avea puţină lumină.”

„Mă întreb dacă pătrate ca alea ar putea fi, ei bine, scuturi magice. Ar fi trebuit să le încerc, totuşi – să experimentez cu ele, cum face Frostpine cu uneltele lui. Cum or putea fi folosite?”

După o vreme, renunţă la astfel de gânduri. Era mai bine să vorbească despre acest lucru cu profesorul ei.

Daja se ridică mai sus, în aer, până văzu un întreg complex de bazine şi ochiuri de noroi. Unde erau toate acestea până la urmă? Curioasă, pluti dincolo de marginea granitului care împrejmuia zona izvoarelor, tot mai sus, spre un deal mai mic, unde păştea o turmă de animale albe, blănoase. Încurcată, se opri să le privească. Nu mai văzuse niciodată nişte creaturi ca acestea, deşi semănau foarte mult cu nişte capre albe *foarte* mari, foarte blănoase. Coarne subţiri şi negre le încununau capul prelung.

„Arătaţi ca o adunătură de bunici”, gândi ea amuzată.

Ajungând în vârful dealului, constată că se afla la marginea unei stânci. Dedesubt, era o vale stâncoasă. Un râu micuţ o despărţea în două, în lungime.

Pe lângă ea trecea un curent de aer rece. Îi căută sursa şi se înfioră de uimire. În apropierea capătului văii se afla o fâşie de gheaţă imensă, zimţată. Valea părea să continue şi sub ea, iar munţii care înconjurau valea stăvileau acel râu îngheţat. Acesta se întindea înapoi în acei munţi cât vedea cu ochii. Încercă să-şi dea seama cât de adânc cobora centrul fâşiei până să atingă

nivelul văii. Cu siguranţă, era groasă de câteva zeci de metri.

Apoi, auzi sunete în adierea vântului, o mulţime de crăpături, gemete şi plesnituri. Acestea veneau dinspre crăpăturile adânci de la suprafaţa râului de gheaţă. Ca şi cum gheaţa ori s-ar fi mişcat, ori ar fi avut mii de locuitori în interior, care ciocăneau. Lucea de un albastru rece. Suprafaţa sa era murdară, acoperită cu piatră sfărâmată şi pământ.

„Ce poate fi? se întrebă ea. Şi de ce a făcut atât de mult zgomot?”

— *Daj'?* îi sună în minte. Vocea magică a lui Briar era slabă şi distantă. *Nu-i timp de hoinăreală! Unde eşti?*

— *Habar n-am,* răspunse ea. *Cred că n-am ieşit pe unde trebuia.*

— *Aşteaptă – te prind din urmă,* îi ceru băiatul.

Fata privi spre capătul fără gheaţă al văii. Unde era Castelul Crestei de Aur? Că tot veni vorba, unde erau fermele şi copacii? Dacă pământul de jos a găzduit la un moment dat oameni, acum nu mai era vorba de asta. Tufişuri şi buruieni creşteau pe malurile micului râu care se scurgea din capătul fâşiei de gheaţă şi se aşterneau mai dese pe marginile văii, dar erau foarte mici şi nu foarte bătrâne. O turmă de elani păştea mai departe, la fel de calmă ca o noapte liniştită. Nu se obişnuia vânarea acestor animale.

Dacă nu putea vedea castelul, cel puţin, ar fi trebuit să ştie unde erau Tris şi Sandry. Putea simţi, cu siguranţă, apropierea lui Briar. Concentrându-se, Daja căută un semn al magiei celorlalte două fete.

Îl găsi la câţiva kilometri depărtare şi ascuns în spatele unui perete de granit. Puterea lor era o licărire în acel orizont, strălucind printr-un înveliş de fum.

Incendiile erau mai aproape de castel decât fuseseră în ziua precedentă.

„Bătrânul hrăpăreţ Yarrun ar fi bine să facă tot ce spune că poate, gândi Daja cu tristeţe. Eu aş face asta *înainte* să fiu prăjită ca un cârnat pentru festinul unui uriaş.”

— *Unde-i locul ăsta?* întrebă Briar, sărind din izvoarele calde pentru a se aşeza lângă ea. *Eşti la kilometri distanţă de Creasta de Aur!*

— *Ştiu,* spuse ea. *Uită-te la aia!*

Briar dispăru atât de repede, încât ea crezu că se evaporase

ca apa în lumina soarelui. Acesta sărise spre fâşia de gheaţă şi plutea pe suprafaţa acesteia, vizibil doar ca o licărire argintie pentru vederea ei magică.

— *Nu vreau să merg acolo,* îi spuse ea. *E frig. N-o să-i fiu pe plac!*

— *E doar gheaţă,* protestă el.

— *Şi gheaţa şi fierarii ar trebui să se amestece?* întrebă ea, alunecând ca o fantomă în josul stâncii. *O să îngheţ şi o să devin fragilă şi o să mă sparg.*

— *Ai văzut vreodată aşa ceva?* întrebă el cu o voce uimită. Băiatul se strecură printr-o crăpătură albastru-închis.

— *Îmi plăceau mai mult izvoarele fierbinţi,* zise ea.

Frigul o năpădea, făcând-o să se simtă inertă şi grea.

Trebuie să fi fost ceva în vocea ei magică, fiindcă Briar fu alături de ea într-o clipă, grăbind-o să urce. Cu cât se ridica mai sus, cu atât atrăgea mai multă căldură din stâncă. Când ajunseră la margine, Daja se simţi mult mai bine.

— *Am văzut un râu acolo jos,* spuse Briar. *Apă topită curgând printr-un tub lung din gheaţă. Era minunat! Ce s-a întâmplat?* adăugă el, revenindu-şi din uluire. *Am ajuns în izvoarele calde de sub castel şi ai dispărut. Nu am stricat nicio ţeavă, apropo. Apa a venit prin altă crăpătură din stâncă. Ar trebui să închidem deschizătura înainte să fie cineva inundat.*

— *Cum?* întrebă Daja. *Nu ştiu care dintre noi a făcut-o şi nici cum, iar eu chiar nu ştiu cum s-o opresc să nu urce. Mişcarea stâncii e treaba lui Tris.*

— *Haide s-o întrebăm pe ea,* răspunse sec băiatul. *Hai s-o reparăm şi să ne întoarcem la lucru înainte ca vreun curios să ne găsească trupurile zăcând în băi. Ţi-ai creat legătura cu ea?*

Daja o găsi. Grăbindu-se, apucând cel mai scurt drum înapoi la castel şi la corpurile lor, îşi strigară prietena.

— *Tris! Tris!*

— *...Şi hematitul pentru a atrage boala dintr-un corp* – Tris memora una dintre multele liste pe care i le dăduse Niko în timp ce lucra. *Pentru a motiva şi a stabiliza, pentru a se concentra asupra planului terestru, pentru prezicere, jad pentru iubire, vindecare...*

— *TRIS!* strigară Briar şi Daja, aruncându-şi puterea în urma chemării.

— *Ce e?! Ce e? Am treabă!* strigă Tris.

Decât să piardă vremea spunându-i ce se întâmplase, aceştia îi arătară imagini cu crăpătura din pământ pe care o făcuse Daja şi cu jetul de apă ţâşnind din ea. Tris avu nevoie de o clipă pentru a-şi da seama ce au făcut; la început, imaginile duble ale aceleiaşi întâmplări mai mult o încurcară decât să o ajute.

— *O să repar,* le spuse ea ţâfnoasă. *Şi aţi face bine să speraţi ca Niko să nu afle.*

— *N-o să afle dacă termini de dat din gură şi treci la treabă,* spuse Briar în timp ce el şi Daja se întorceau în corpurile lor.

Când începură să-şi întindă membrele amorţite, o simţiră pe Tris în pământ, în apropiere, bombănind ca o gospodină ofensată. Până să iasă din băi, aceasta folosise forţa clocotitoare a izvoarelor calde pentru a astupa canalul pe care îl deschisese Daja.

— Ar trebui să ne schimbăm, comentă Briar cu un suspin. Dacă ne vede Lark aşa, ar putea crede că ne-am certat cu cineva sau cine ştie?!

Nu era loc de discuţie în privinţa asta: întregul efort de a îndepărta noroiul de pe haine doar crease nişte pete şi mai mari. Daja îl urmă pe Briar în camerele lor, unde se schimbară în haine curate. Daja profită de ocazie pentru a folosi toaleta. Întorcându-se la Lark, Tris şi Sandry, cei doi aruncară o privire în curtea unde puterea Dajei scăpase de sub control. Tris îşi făcuse treaba bine. Singurul semn că din pământ ţâşnise apă fierbinte erau pământul ud şi stânca stropită.

06

— Aici eraţi, începu Lark, ridicându-se în picioare când Briar şi Daja se întoarseră.

În privirea ei era o urmă de bun venit şi uşurare.

Daja privi chiorâş scena din faţa ei: îşi putea da seama de ce era Lark atât de fericită că se întoarseră. De partea cealaltă a intrării în curte, cineva pusese două grămezi de perne pe o pânză impermeabilă. Între perne era o masă de lemn joasă, cu farfurii acoperite, un urcior şi un ceainic. Micul Urs stătea cu botul pe labe, cu nasul abia atingând pânza de pe jos şi ochii aţintiţi asupra farfuriilor.

Polyam aştepta în faţa întregului aranjament. Făcând o plecăciune către Daja, negustoreasa indică pernele şi spuse:

— E o zi bună pentru discuţii. Cuvintele erau stabilite de

secole de obiceiuri din jurul Mării Împietrite. Acestea însemnau că acela care le rostea dorea să facă afaceri.

Daja se îndreptă către ea, trecând pe lângă forjă. O privire rapidă îi dezvălui că grilajul ei alb, de foc, dispăruse, consumat undeva mult sub pământ.

— Te rog să accepţi acest dar, adăugă Polyam cu o fluturare a mâinii înspre viţa de metal. Lângă ea se afla un vas cu o canelură pe mijloc, lat de treizeci de centimetri. Daja îl ridică. Era un cupru de o anumită nuanţă roşiatică, având o margine de doi centimetri şi jumătate decorată cu diferite modele crestate şi un model central cu cai sălbatici în galop şi călăreţi cu căciuli de blană. Era o piesă de metal de calitate, destul de solidă în mâinile ei. Este doar simbolic, comentă Polyam, cuvintele ei respectând în continuare obiceiul negustoresc. Pentru a-mi arăta respectul faţă de munca ta.

Daja întoarse vasul, pentru a căuta semnătura creatorului. Era pe una dintre pulpele rotunde ale unui cal; nu era semnul unui fierar pe care să-l cunoască.

— Ăsta e cupru din Creasta de Aur, murmură ea.

În timpul excursiei în nord, fata profitase de fiecare ocazie pentru a vedea şi mânui lucrările din metal locale. Cu mult înaintea sosirii lor, ea ştia pe de rost cum se simte la atingere cuprul Crestei de Aur.

— Am cumpărat vasul de aici, răspunse Polyam. Venim aici cam o dată la doi ani.

„Trebuie să te fi descurcat mai bine atunci dacă ţi-ai permis să cumperi asta”, gândi Daja. Vasul valora cel puţin doi astreli de argint, o sumă mare pentru un *wirok.*

— Nu aş putea primi un lucru de-al tău.

Polyam scutură din cap.

— Eram altă femeie atunci. Afacerea pe care sper s-o fac cu tine este mult mai importantă.

Daja îşi trecu degetele peste canelura vasului. Cuprul îi cânta în minte, în timp ce ea se uita în ochii lui Polyam. Într-un sfârşit, puse vasul lângă viţa de metal. Luându-şi toiagul din locul în care se rezema de zid, femeia îl puse pe pânza de pe jos şi se aşeză lângă el, cu o grămadă de perne în spate.

După ce Polyam luă şi ea loc cu toiagul la îndemână, turnă cu atenţie ceai în nişte ceşcuţe. Ceşcuţele de negociere trebuiau să fie de o calitate superioară; acestea arătaseră cândva mai bine.

Daja alese să ignore acest lucru. Credea că Polyam fusese forţată să-şi folosească propriile lucruri – nimeni nu voia ca lucrurile caravanei destinate negocierii să fie folosite de o *trangshi.* Acestea ar fi trebuit purificate oricum după negociere sau chiar distruse.

Polyam îşi ridică, aşadar, ceaşca în onoarea lui Daja.

— Pentru afaceri, spuse ea.

Daja o imită.

— Pentru afaceri.

Bău la fel ca gazda ei şi murmură de plăcere. Era ceai adevărat negustoresc, fierbinte, tare, cu aromă de fum. Nu mai băuse ceva asemănător de la ultima ei noapte pe A Treia Corabie Kisubo.

Polyam zâmbi.

— Vorba are nevoie de mâncare sau vorbitorii slăbesc.

Îndepărtă capacele de pe vase, punându-le deoparte. Erau pline cu mâncăruri ca frunze reci de viţă-de-vie umplute cu orez, ceapă, usturoi şi mentă, cepe mici murate, pateuri cu pui sau vinete şi condimente, caise umplute cu pastă de migdale şi mici tarte cu fructe. Nu în ultimul rând, văzu prăjituri cu migdale şi portocale. Toate erau mâncăruri tradiţionale pentru negustori, atât în caravane, cât şi pe corăbii, iar Daja nu mai mâncase din ele de luni de zile.

Privindu-şi genunchii, îşi muşcă buza de jos până scăpă de impulsul de-a plânge. Dacă Polyam observa că era emoţionată, ar fi ştiut că Daja avea o slăbiciune pentru mâncarea negustorească şi ar fi profitat de acest lucru la negociere. În cele din urmă, fata luă şerveţelul de pânză zdrenţăros pe care Polyam i-l puse la dispoziţie şi şi-l întinse peste picioarele încrucişate.

— Nu era nevoie, spuse ea, aşa cum dictau bunele maniere să facă.

Polyam se uita la masă cu mare atenţie.

— Este un efort minim, ştiu, dar sora mamei mele ar fi ruşinată până la lacrimi dacă m-aş întoarce cu mâncarea înapoi.

Daja luă câte o bucată din fiecare, aranjându-şi mâncarea în farfurie. Când termină de luat mâncarea, Polyam făcu la fel. Cu grijă, Daja ridică o ceapă mică murată la buze şi muşcă, savurând sucul acru şi faptul că leguma era crocantă.

Micul Urs scheună. Daja îl privi: stătea în aceeaşi poziţie la

marginea pânzei, dar coada sa se legăna uşor. Scheună din nou.

Ceva o determină să se uite dincolo de el. Briar şi Tris o priveau cu aproape aceeaşi expresie ca a câinelui. Sandry era prea bine-crescută pentru a fi surprinsă holbându-se. Lark stătea cu spatele la ele în timp ce o ajuta pe Sandry să tragă beţele şi aţa de pe ghergheful foarte îngrijit.

Daja îi privi din nou pe Briar şi pe Tris; faţa ei avu un spasm. Polyam se întoarse pentru a putea vedea ce se întâmplă. Tris tăia furioasă frunze de aloe în vreme ce băiatul amesteca alge de mare în clocot.

— Ar fi maniere de *kaq* dacă n-am împărţi, bombăni Polyam. Aţi vrea să vă alăturaţi nouă? îi invită ea pe ceilalţi.

Briar se apropie imediat. Micul Urs se ridică, dând din coadă.

— Este foarte frumos din partea voastră, spuse Lark când ea şi Tris veniră să stea cu ele.

Sandry li se alătură de îndată ce termină de strâns ghergheful.

— Oamenii care făceau negoţ în Districtul Omului Mort nu împărţeau niciodată, recunoscu Briar cu gura plină de pateuri. Ne lăsau totuşi să ne uităm.

— Atunci, să spunem că am o slăbiciune pentru câini, răspunse Polyam, scărpinându-l pe Micul Urs în spatele urechilor. Şi copii.

— Sora mamei tale trebuie să aibă destul *zirok* în registrele contabilei Oti pentru următoarele trei generaţii, dacă găteşte aşa pentru o negociere, zise Daja. Nici măcar liderul clanului meu nu gătea atât de bine.

— Liderul clanului tău trebuia să *gătească?* vru Tris să ştie. De ce să nu pună pe altcineva să facă asta?

— Negustorii pun gătitul pe acelaşi loc ca abilitatea de a negocia preţuri bune, spuse Lark. De aceea negocierea formală include daruri de mâncare, nu, Polyam? Oamenii sunt mai neatenţi dacă sunt hrăniţi bine.

Polyam făcu o grimasă.

— Nu-i bine ca un *kaq* să ştie atât de multe despre obiceiurile *Tsaw'ha,* mormăi ea. Sau ca tu să le *spui* obiceiurile noastre, adăugă ea pentru Daja.

— Am fost învăţată despre obiceiurile voastre de alţi negustori când eram doar un copil mic şi zglobiu.

— Ea a fost acrobată, îi spuse Daja lui Polyam.

— Şi dansatoare, adăugă Sandry.
— Şi pasa tamburina pentru bani după spectacol, completă Tris.
— Am învăţat ce ştiu călătorind cu părinţii şi cu bona mea, spuse Sandry.
— Atunci unde sunt ei acum, mama şi tatăl tău? vru Polyam să afle, cu ochii scânteind de curiozitate. Ar fi fericiţi să-şi vadă copilul pe pământ, vorbind cu oameni obişnuiţi?
— Sunt morţi, răspunse Sandry sec, urmărind cu degetul broderia unei perne. Ambii, în epidemia de varicelă din Hatar, de toamna trecută.
— Când zeii echilibrează registrele, muritorii plâng, zise cu gravitate Polyam. Condoleanţe.
Sandry o privi, bărbia ei mică şi rotundă fiind ridicată cu încăpăţânare.
— Pe lângă asta, unchiului îi plac prietenii mei. *Şi* pe el nu pare să-l deranjeze noroiul.
— Zeii ştiu că am mers prin destul noroi în ultimele două săptămâni, bombăni Tris.
— Dar tu, băiete? îl întrebă Polyam pe Briar. Unde ai învăţat lucruri despre *Tsaw'ha?*
— În Hajra, în Sotat, răspunse băiatul, luând încă o frunză de viţă-de-vie umplută.
— Nu vă uitaţi la mine, zise Tris repede. Familia mea n-a avut niciodată de-a face cu altcineva decât alţi comercianţi.
— Locuiţi cu toţii în aceeaşi casă, la oraşul-templu Cercul Spiralat? întrebă negustoreasa.
Cei patru aprobară din cap.
— Şi sunteţi cu toţii *xurdin?* continuă ea, folosind cuvântul pentru mag.
— Niko ne-a găsit, explică Sandry. Niklaren Goldeye. Daja era naufragiată, şi el a găsit-o. Eu eram ascunsă de o mulţime într-o pivniţă din Hatar. Briar era condamnat la… clipi ea, încercând să-şi amintească destinaţia de altădată a prietenului ei.
— Docuri, spuse el. Când Polyam îl privi, acesta îi arătă tatuajele cu x-uri. Am fost prins furând de trei ori, dar nu vă faceţi griji. Oricine şterpeleşte de la negustori, *Tsaw'ha* – schimbă el cuvântul cu un zâmbet ironic, lucrurile au magie rea pe ele.
— Iar Tris era la un alt templu al Cercului Vieţii, termină

Sandry. Nu adăugă însă că familia lui Tris o abandonase, fiindu-i prea frică s-o mai ţină. Chiar şi acum, Tris ura să audă povestea asta. Niko ne-a văzut magia despre care nimeni altcineva nu ştia c-o avem şi ne-a adus la Lark şi la Rosethorn…

— Şi Frostpine, o întrerupse Daja.

Sandry o săgetă cu privirea.

— Nu aveam de gând să-l omit. Cum aş fi putut? Ei au magie ca a noastră, îi zise ea lui Polyam. Ei bine, m-a adus acolo în parte pentru că ducele Vedris este unchiul meu.

— Este o poveste destul de interesantă, recunoscu Lark. Şi se dezvoltă cu fiecare zi. Zâmbi. Câteodată, e foarte obositor să fii o parte din ea.

— Au! strigă Briar.

Acum, că mâncarea aproape se termina, băiatul realiză că oala cu ceea ce el numea „supă de ulei” ar fi putut da în foc. Ridicându-se, fugi să se ocupe de ea.

— Deci voi eraţi Negustori Albaştri? o întrebă Polyam pe Daja.

— Cei care călătoresc pe mări şi râuri sunt Negustori Albaştri. Cei care călătoresc pe zăpadă sau nisip sunt numiţi Negustori Albi, rosti Daja repede, văzând-o pe Tris deschizându-şi gura pentru a cere o explicaţie a termenului. Negustori Albaştri pe Marea Împietrită, adăugă ea, răspunzându-i lui Polyam.

— Că veni vorba de zăpadă, Polyam, tu nu ai venit aici din nord? Cum erau trecătorile? Şi acolo este toamna la fel de târzie ca aici? vru Lark să ştie.

Polyam umplu ceaşca Dajei.

— Nu în Munţii Namornese, răspunse ea. Dar, cu cât ne apropiam, cu atât se micşorau straturile de zăpadă şi câmpurile de gheaţă cu totul, mai puţin pe munţii cei mai înalţi.

— Poate ştiţi ce am văzut, spuse Daja. Era un râu de gheaţă, jur! În munţii aceia mai înalţi, la vreo cincisprezece sau douăzeci de kilometri. Privi în jur, încercând să ghicească direcţia cu ajutorul soarelui. Arătă cu degetul. Spre sud-vest. Se termina într-o vale aridă…

— Părea mai degrabă rasă decât aridă, strigă Briar de la masa sa.

Polyam şi Lark schimbară priviri amuzate între ele.

— Nu aţi mai văzut un gheţar până acum? întrebă negustoreasa.

— Un gheţar? Unul adevărat? întrebă Tris entuziasmată.

Unde? Pot să-l văd?

— Este unul mic, probabil, cel la care se referă ea, răspunse Polyam. Dalburz – curge din calota de gheaţă Feyzi, în Gansar.

— Dar arată ca un râu, cu diferenţa că are crăpături în el, protestă Daja.

— Aşa este un gheţar, o informă Tris. Un râu de gheaţă care creşte şi scade, în funcţie de vreme. Lark, te *rog,* pot să-l văd?

— Va trebui să-l întrebăm pe Niko, spuse sfânta, ridicându-se în picioare şi scuturându-şi spatele cu graţie. Acum, mai bine ne întoarcem la treabă, să le lăsăm pe Daja şi Polyam să negocieze. Acum, că s-a spart gheaţa, ca să zic aşa, adăugă ea cu un zâmbet năzdrăvan.

— Of, bine, bombăni Tris, chinuindu-se să se ridice.

— Mulţumim pentru binecuvântarea şi cadoul de mâncare, îi spuse Lark lui Polyam în negustoreşte, cu o plecăciune.

O trase pe Tris de acolo, traducând ce tocmai spusese. Sandry le urmă, după o reverenţă politicoasă adresată lui Polyam. Micul Urs se tolăni din nou, de data aceasta pentru a trage un pui de somn adânc.

Câteva clipe, negustoreasa nu spuse nimic, întorcându-se pentru a-i putea vedea pe prietenii Dajei cum se apucau de treburile lor. Când se întoarse către Daja, fata nu avu cum să ghicească gândurile din spatele acelei feţe cicatrizate, însemnate cu galben.

— Se spune că acele calote de gheaţă din care se desprind gheţarii au adâncimi de kilometri întregi, zise Polyam. Cred că povestea ta este cam la fel – eu văd doar cea mai mică parte a ceea ce este acolo, în cazul tău şi al celorlalţi. Când vom fi terminat negocierea, voi adăuga un pachet de ceai. Ştiu că nu se găseşte, adăugă ea după ce ezită o clipă.

Oferta a fost neaşteptată. Amestecul lor unic de ceai era unul dintre puţinele lucruri pe care negustorii nu le includeau în negocieri: deşi meşteşugarii, *lugsha,* l-ar fi putut gusta într-o sesiune de negociere, nu îl puteau cumpăra.

La menţionarea motivului pentru care se aflau acolo, amândouă priviră către viţa de metal şi vasul de bronz de lângă ea. Daja îşi pierdu răsuflarea. Cumva, o bară de metal din trunchiul viţei se separase de celelalte, pentru a-şi înfige un capăt în vas. Metalul din jurul fierului părea moale şi şifonat, ca şi cum bara ar fi supt bronzul în viţă. Pe o cracă din apropierea

barei şi a farfuriei, apăru un micuţ mugur de bronz.

Daja se ridică şi se duse să-şi cerceteze creaţia. O întoarse uşor – împreună cu farfuria. Bucata subţire de fier se unise cu farfuria ca şi cum ar fi fost topite laolaltă, iar bronzul traversase fierul până în spatele trunchiului viţei. Eliberarea farfuriei ar fi fost o muncă grea, dacă ar fi putut fi făcută. Oare ar fi trebuit să-i ceară lui Rosethorn ajutorul?

— Îmi pare *foarte* rău, îi spuse Daja lui Polyam când negustoreasa i se alătură. Nu aveam habar că urma să se întâmple una ca asta. Deloc.

Polyam se holbă la farfurie şi la viţă, frecându-şi urechea cicatrizată.

— Doi maja de aur, spuse ea într-un sfârşit. Nici chiar *gilavi* Chandrisa nu s-ar opune, nu când ar vedea asta. Şi se pare că trebuie să găsesc un alt simbol să-ţi ofer, din moment ce-l voi lua pe acesta înapoi într-o altă formă.

— Te rog, zise Daja, punând o mână pe braţul femeii. Nu este necesar niciun dar.

Zâmbetul lui Polyam era crispat.

— Mai întâi, primesc lecţii despre negocieri de la prietenii tăi, apoi *tu* îmi spui să le ignor. Dacă trebuie să facem asta, s-o facem cum trebuie.

— Pe lângă asta, remarcă Tris de pe scaunul ei de lângă Briar, cu ochii ei gri ageri în spatele ochelarilor, cu cât este mai neobişnuită achiziţia *asta,* cu atât arăţi *tu* mai bine în faţa caravanei.

— Fata aia aproape că poate fi *Tsaw'ha,* bombăni Polyam.

Daja zâmbi.

— Familia ei este un clan de comercianţi din Capchen, explică ea.

— Este din *acea* Casă Chandler? Atunci, ar trebui să fiu atentă cu ea. Polyam îi făcu Dajei o jumătate de plecăciune. Trebuie să duc veştile înapoi la caravană şi să găsesc alt dar. Nu-ţi face griji cu mobilierul – va veni cineva după el. Sper că nu se aşteaptă să strâng eu după întâlnirea asta.

Cu un semn din cap către Lark şi ceilalţi tineri, aceasta părăsi curtea.

La puţin timp după plecarea lui Polyam, Lark îi chemă pe Daja, Briar şi Tris. Sandry stătea acum cu picioarele încrucişate

pe pământ. Gherghеful ei era întins, ancorat la un capăt de o frânghie legată în jurul unui picior de masă şi celălalt capăt de fâşia din jurul taliei lui Sandry.

— Ce trebuie să facem, explică Lark, este să întocmim o hartă a traiectoriilor pe care le-au apucat magiile voastre. Vă aduceţi aminte de aţa pe care aţi primit-o ieri? Sandry o va ţese aici, extrăgând un tipar chiar din aţe, mai bine decât să-şi facă mai întâi propriul model.

Briar pescui papiota de mătase din buzunar. Era murdară.

— Sunt toate de aceeaşi culoare, protestă el când Daja şi Tris îşi scoaseră papiotele.

A Dajei era mai murdară decât a lui, mânjită cu funingine. A lui Tris era lipicioasă din cauza sucului de aloe. Cum îşi va da seama care a cui e?

— Magia colorează aţele ca parte a vrăjii, spuse Lark. Şi e ceva ce trebuie să ştiţi. În vreme ce face asta, Sandry va avea nevoie de magia voastră.

— Toată, adăugă Sandry. Nu o veţi putea folosi deloc.

— Pentru cât timp? vru Tris să ştie. Nu-i plăcea ideea să nu aibă puterea, în caz că avea nevoie de ea.

— Pentru aproximativ o zi, răspunse Lark. Odată ce vedem cum s-au combinat magiile, Sandry trebuie să le despartă din nou, pentru ca fiecare din voi să-şi capete propria putere înapoi şi în totalitate sub control.

Lark îi trase lui Briar papiota dintre degete. Daja o oferi pe a ei. Tris trebui să se gândească la asta un minut, înainte să-şi predea şi ea aţa.

Odată ce Lark avu toate cele patru papiote, inclusiv pe cea a lui Sandry, le puse lângă gherghef şi scoase din buzunar patru papiote noi, groase.

— Luaţi-le pe astea până vi le cerem înapoi, îi instrui ea, dând câte una fiecăruia. După ce Sandry depistează problema, trebuie s-o ţeasă corect din nou. Atunci, va avea nevoie de mătase nouă care să fie obişnuită cu voi.

Cei patru tineri băgară în buzunare noile papiote. Sandry adună apoi papiotele pe care Lark le pusese lângă ea. Luând capetele tuturor celor patru aţe, le înnodă şi începu să le răsucească pe o suveică.

— Lark, de ce nu faci tu asta? întrebă Tris. Este asta un lucru potrivit pe care să-l facă un ţesător nou? Fără supărare, adăugă

ea pentru Sandry, care doar zâmbi.

— Doar că acest nou ţesător a mai ţesut deja magie dacă-ţi mai aduci aminte, zise Lark. Eu nu am mai făcut aşa ceva. Nu pot să mânuiesc magia altcuiva. Şi, cu toate că am mai ţesut tipare pe un gherghef, a fost pentru ceva fizic – ca să caut un copil rătăcit odată sau să dau de ascunzătoarea hoţilor. La găsirea lucrurilor legate de magie, aş fi neajutorată.

Daja, Briar şi Tris analizară problema. Sandry continuă să răsucească aţa pe suveică.

Lark se jucă cu o bucată de aţă roşie, apoi continuă:

— Magii pe care i-am cunoscut eu ori au modelat un lucru material care să le poarte magia, ori doar au purtat magia ca parte a propriilor lor corpuri. Eu pot pune o vrajă pentru invizibilitate într-o mantie pe măsură ce o ţes, Niko vede magia cu propriii ochi. Puterea lui Rosethorn creşte odată cu plantele ei. Frostpine adaugă vrăji în vreme ce prelucrează metalul. Şi în cea mai mare parte a timpului aşa faceţi şi *voi* magie – în cea mai mare parte a timpului, dar nu întotdeauna. Ştim că Daja a pus magie în fier atât de puternic încât i-a schimbat natura. Tris scoate fulgere – nu trebuie să aştepte o furtună. Sandry a putut să ţeasă un lucru care nu există în lumea materială, magiile voastre. Briar…

— Eu doar gătesc chestii în pământ, spuse băiatul ursuz.

— De unde a venit focul cu care să le găteşti? vru Lark să ştie. Ca şi Tris, l-ai produs. Îl cuprinse pe după umeri cu un braţ şi apoi îi dădu drumul. Ar fi trebuit să facem căutarea asta acum câteva săptămâni, din clipa în care am ştiut că Sandry v-a combinat magiile în timpul cutremurului.

— Dar după aceea au venit piraţii, spuse Tris.

Lark încuviinţă.

— Iar apoi făceam curat în Cercul Spiralat şi Summersea, pe urmă ducele a dorit să mergem în nord cu el. Ei bine, nu cred c-o mai putem amâna. S-ar putea să nu fie timpul sau locul potrivit, dar trebuie făcută. Eşti gata? o întrebă ea pe Sandry.

Fata dădu din cap. Aproape toată aţa de pe papiote era acum înfăşurată în jurul suveicii.

Lark se îndreptă către arcadă. În vreme ce copiii se aşezară lângă Sandry, Lark prinse un capăt al aţei roşii cu care se jucase în partea dreaptă a arcadei. Buzele i se mişcau în timp ce trăgea restul aţei de-a lungul deschizăturii, parcă pentru a o bloca.

Folosindu-şi degetul mare, apăsă capătul liber al aţei de partea opusă, unde se lipi. Îşi împreună palmele şi-şi sprijini mâinile de frunte, ca şi cum s-ar fi rugat. Sub privirile celor patru, aţa de pe arcadă începu să lucească, apoi să ardă cu o lumină albă, extraordinară. Lark oftă şi se întoarse la ei, aşezându-se pe pământ, cu picioarele încrucişate.

— Asta ar trebui să ne ferească de întreruperi. Acum. Închideţi ochii, le ceru ea. Cei patru o ascultară. În vreme ce meditaţi, daţi-i un fir de magie lui Sandry. Ea îl va adăuga ţesăturii ei. Odată ce ştiţi că l-a prins bine, vă puteţi reapuca de treburile voastre.

— O să doară? vru Tris să ştie. O să urăsc treaba asta dacă o să doară.

— O să simţiţi o smucitură, răspunse Lark. N-ar trebui să doară.

— Îmi doresc să nu fi spus „n-ar trebui”, bombăni Tris pe calea magiei către ceilalţi trei.

— Of, taci, răspunse Sandry.

— Inspiraţi, comandă Lark.

Numărând până la şapte în vreme ce trăgeau aer în piept, cei patru închiseră ochii. De fiecare dată când făceau exerciţiul acesta, era mai uşor să-şi găsească sursa puterii şi să o adune. Ajungând în magia ei, Daja scoase o bucăţică din ea. Încet şi cu atenţie, o trase ca pe un fir de sârmă, răsucind-o puţin pentru a o face la fel de subţire ca mătasea. Tris prinse un fulger miniatural, unul care trăgea un fir ce se termina în strălucirea puterii ei. Briar trase un lujer, cel mai subţire, cârcelul care se asemăna cel mai bine cu o aţă. Cu propria putere înfăşurată, desprinsă la un capăt, în jurul unui obiect strălucitor care semăna cu o furcă de tors în centrul ei, Sandry aşteptă ca prietenii ei să-i dea ce avea nevoie. Luă mai întâi firul lui Briar şi îl uni cu propria aţă. Apoi, urmă Daja, iar după aceea Tris. Încet, răsuci cele patru aţe până când acestea se combinară pentru a crea o singură şuviţă.

O simţiră acum pe Lark ca pe o prezenţă strălucitoare care-i oferi lui Sandry suveica. În timp ce Sandry le răsucea magia pe suveică, Daja, Briar şi Tris se întoarseră în propriile corpuri şi simţuri, revenind în lumea reală. Chiar şi cu ochii fizici deschişi şi cu toate simţurile redobândite, simţeau smucitura slabă în timp ce Sandry le trăgea magia.

— Pe dinţii lui Lakik, ard! mârâi Briar.

Se referea la oala cu ulei pe care o lăsase pe foc. Se repezi s-o salveze.

Daja făcu un foc nou în fierărie. Odată ce începu să ardă frumos, luă cinci vergele subţiri de fier şi le puse la încălzit.

Tris se întoarse la grămada ei de frunze de aloe. Când îşi înălţă cuţitul, văzu că degetele-i tremurau. Nu-i plăcea deloc senzaţia cauzată de faptul că magia îi era trasă din trup. Realizarea că ajunsese să ia acea explozie de putere din interiorul ei ca atare o făcu să tresară. Nu trecuse nici măcar o jumătate de an de când o prinsese pentru prima oară; acum, şi-o dorea mai mult decât orice altceva.

Scrâşnind din dinţi, ridică o frunză şi începu să taie.

07

În acea seară, sala cea mare de mese a domniţei Inoulia vuia de discuţii cu privire la răspândirea incendiilor, conversaţii accentuate de tusea provocată de fumul purtat de vânt, care intra ocazional pe ferestre. întreaga zi, oamenii veniseră în castel, aducându-şi lucrurile în căruţe sau boccele. În timp ce unii erau hrăniţi de la o bucătărie în aer liber din curtea principală, persoanele importante, mai-marii satului şi meşteşugarii, cinau împreună cu locuitorii castelului. Sandry era întristată şi nemulţumită de atitudinea lor şi-i era ruşine de resentimentele ei. In această vară, văzuse prea mulţi refugiaţi fugind de daunele provocate de cutremur şi de atacurile piraţilor. Sperase că, aşa de departe în nord, nu existau familii care să fie alungate din propriile case.

Îşi dori să fi putut vorbi cu cineva. În stânga sa, domniţa Inoulia discuta cu ducele. Niko, în dreapta ei, vorbea cu Yarrun. Poate, prietenii ei…

— *Briar, Daja?* strigă ea în gând. Nu se întâmplă nimic; aceştia nici măcar nu au ridicat privirea. *Tris?*

Roşcata vorbea cu servitorul de lângă ea. Chiar dacă auzise chemarea lui Sandry, nu schiţă niciun gest.

Încruntându-se, Sandry îşi atinse pieptarul rochiei, unde avea ascuns săculeţul pe care îl purta pe un lanţ de gât. Acesta conţinea lucruri magice, inclusiv un cerc de aţă cu patru noduri pe el. Fusese prima dată când ţesuse, cu un nod pentru fiecare dintre ei, un simbol al modului în care le-a combinat magiile. Cu

acesta sub deget, ar fi trebuit să poată vorbi cu prietenii ei.

— *Briar? Tris? Daja?*

Nu simţi nicio urmă de magie, nici în chemarea ei, nici în săculeţ. Tocmai voia să-l întrebe pe Niko ce nu mersese bine, când îşi aminti de gherghef şi de treaba ei din acea după-amiază. Dacă ar fi avut vreodată nevoie de o dovadă că le-a combinat magiile prin ţesătura ei, asta era. Nici măcar nu avea magia cercului de aţă pentru a o folosi. Cu un suspin, se întoarse la cina ei.

— Tris se simte bine? o întrebă Niko pe Sandry la puţin timp după aceea. Tuşeşte destul de rău.

— E fum, răspunse Sandry. Îmi doresc să-l fi putut bloca într-un fel. A spus unchiul când vom pleca mai departe?

— Nu, dar cred că vom mai sta cel puţin alte câteva zile. Niko îşi frecă ochii obosit. Oameni din văile mai mici aflate de-a lungul graniţei Gansar sunt aşteptaţi să vină să se întâlnească aici cu el. Pur şi simplu, va trebui să suportăm cumva.

Odată ce se termină cina, ducele şi domniţa Inoulia se ridicară în picioare. Domniţa făcu semn cu mâinile pentru a face linişte.

— Bărbaţi şi voi, băieţi din gospodărie care sunteţi mai mari de doisprezece ani, să mergeţi la intendentul Emmit. Trebuie să amenajăm bariere împotriva incendiilor de-a lungul marginilor pădurii. Acesta vă va oferi detaliile şi uneltele necesare.

Oamenii murmurară agitaţi. Nu se obişnuia crearea barierelor – fâşii late de pământ gol, peste care focul nu putea trece. Efectuarea acestei lucrări îi făcea pe toţi să fie agitaţi.

— Prieteni, prieteni! Acum, Yarrun a fost cel care făcu semn să fie linişte, cu un zâmbet fals întipărit pe faţă. Mă cunoaşteţi, aşa cum l-aţi cunoscut şi pe tatăl meu înaintea mea. V-am dezamăgit vreodată? Aceasta este doar o metodă de precauţie, nimic mai mult.

Sandry scutură din cap în vreme ce ea şi Niko coborau pentru a fi se alătura lui Briar, Tris şi Dajei. S-ar fi simţit mult mai bine dacă persoana care oferea astfel de garanţii ar fi fost Niko sau Tris. Era greu să aibă încredere în Yarrun. Exista o lipsă de putere în privirea sa, iar colecţia lui de zâmbete lipsite de umor îi făceau pielea ca de găină.

„Sper că unchiul nu primeşte sfaturi de la el cu privire la incendiile astea”, gândi fata, oferindu-i lui Tris batista ei. Roşcata o luă cu un zâmbet uşurat şi o folosi pentru a acoperi o

criză de tuse.

Frostpine nu venise la cină. Abia după ce Sandry se întorsese la treabă – prinzând capătul liber al cureluşei gherghefului de un cufăr de cedru – ajunse şi el în camerele lor, proaspăt îmbăiat. Un servitor veni în urma lui cu o tavă cu mâncare.

— Nu ştiu *ce* face A Zecea Caravană Idaram, le spuse el copiilor, lui Lark, Niko şi Rosethorn între două îmbucături de pui. La început, tot ce voiau să facem era să retuşăm nişte lucruri de metal – să înlocuim o roată, să reparăm nişte harnaşamente. Apoi, după-amiază – după-amiază *târziu* – spun că vor ca totul să fie revizuit. *Totul.* Fiecare cataramă, fiecare cui de alamă, fiecare inel sau zăbală, sau clemă din caravană. Asta înseamnă cel puţin încă două săptămâni de muncă pentru mine şi Kahlib – ucenicul lui nu-i foarte priceput. Am întârziat atât de mult pentru că a trebuit să ne asigurăm că are materia primă pentru lucru. Acesta şi-a trimis ucenicul la Owzun Manor, ca să mai ia alamă. Bineînţeles că Kahlib e vesel ca o – acesta o privi pe Lark şi zâmbi – ciocârlie[1]. Este o avere pentru el. Eu m-am gândit doar că negustorii au vrut să plece repede din... din motive prosteşti de-ale lor.

— Pentru că e o *trangshi* aici, remarcă Daja, cu tristeţe.

— Dar s-au răzgândit, specifică Frostpine. Cred că vor ceva atât de mult, încât *merită* să mai stea pe lângă o *trang...*

Se opri. Briar îi adusese viţa de metal s-o vadă. Tris ducea farfuria de bronz ataşată. Era aproape jumătate consumată, iar restul se încovoiase şi încreţise ca şi cum jumătate din ea s-ar fi topit. Acum, toate crengile de pe partea viţei de care era prinsă farfuria aveau muguri de bronz.

— *...shi,* spuse Frostpine încet. Să ne păzească Shurii! Ei ştiu despre asta?

— Farfuria aceea a fost darul de negoţ al lui Polyam pentru mine, zise Daja. Am lăsat-o lângă viţă. Ieşise doar un mugur când a plecat ea, dar a ridicat preţul la doi maja când l-a văzut.

— Chiar acolo? întrebă Frostpine. Nu a cerut să se consulte cu acel *gilav* al ei pentru asta?

Cei patru copii şi Lark scuturară din cap.

— Au un cumpărător, spuse Niko hotărât. Asta trebuie să fie. E singurul motiv pentru care ar oferi atât de mult. Au pe cineva

---

[1] Lark - ciocârlie (în lb. engleză).

care plăteşte bine pentru artefacte magice.

— Ştii cine este? întrebă Rosethorn, cercetând mugurii de bronz.

Cerceta viţa pentru a treia oară de când o văzuse târziu în acea după-amiază.

— Există o mână de oameni din jurul Mării Împietrite care plătesc scump pentru ciudăţenii magice, răspunse Niko. Dacă vrei, Daja, ai putea încerca s-o vinzi direct unuia dintre ei.

Sandry îl privi pe Niko surprinsă. Cu siguranţă, era dreptul Dajei să încerce să treacă peste Polyam, dar nu părea corect.

— Nu, rosti Daja, încruntându-se. Vreau ca ei să creadă că Polyam s-a târguit cu mine până la extenuare şi c-a obţinut un preţ extraordinar de mic. Asta ar putea înlocui puţin din *zokinul* pierdut când au făcut-o *qunsuanen.*

Niko zâmbi, cu un semn de încuviinţare în ochii săi negri. Sandry îl privi mirată.

— Daja nu trebuie testată pentru a vedea dacă este demnă de respect sau nu, se răsti ea supărată.

— Nu? întrebă Niko. Niciunul dintre voi? îl privi pe fiecare dintre cei patru. Asta e prima dovadă a lucrurilor cu care vă puteţi confrunta ca magi puternici. Oamenii vă vor oferi aur, statut, chiar dragoste. Vreau să ştiu cum veţi reacţiona. Vreau să ştiu dacă profesorii voştri vor elibera în lume monştri lacomi, iraţionali.

Copiii îşi întoarseră privirile.

— Ei bine, spuse Frostpine vesel când liniştea se prelungi într-atât de mult că-i făcu pe Micul Urs şi Urlăţel să se agite, în timp ce creaţia ta îţi scăpa de sub control, cum ţi-a mers munca obişnuită? Hai să-ţi vedem cuiele, Daja!

Cu un oftat, aceasta aduse o găleată plină cu munca ei de după-amiază. Fumul se ridică la fereastră, făcându-i pe ceilalţi să tuşească în vreme ce ea îi întindea găleata lui Frostpine.

Acesta nu spuse nimic la început, dar expresia feţei lui era ciudată în vreme ce lua cuiele şi le lăsa să-i cadă printre degete.

— Nu are sens, murmură el. Nici în cel mai... Unde este? întrebă el. Unde-ţi e magia?

— La Sandry, răspunse Daja uimită de întrebare.

— La Sandry, repetă Frostpine cu sprâncenele ridicate. Înţeleg. Tu doar, tu doar te-ai simţit darnică şi ai spus: „Ia-mi magia, Sandry, eu n-o folosesc...”

— Nu face una dintre crizele tale, îl sfătui Lark, băgându-şi braţele în mânecile veşmântului.

— Una dintre... Frostpine ridică tonul: Îmi laşi ucenicul fără putere...

— E doar un împrumut, protestă Briar.

— Uită-te la ce face Sandry înainte de-a mai spune ceva, îi zise Lark lui Frostpine.

Acesta aruncă o privire înspre tânăra nobilă care ţesea încă de când se întorseseră de la cină, ca adâncită într-o transă. Lucrând într-un ritm susţinut, fata trecea suveica, cu şarja ei de energie şi aţă de mătase, în jurul urzelii de pe gherghef. Sub degetele ei erau aproape trei centimetri de pânză. Deşi aţa de pe suveică era mătase nevopsită, crem, exista o urmă vagă de culoare. Pe o margine se forma o fâşie palidă de culoare verde, pe cealaltă, una portocaliu-roşiatică. O fâşie albă se vedea în interiorul celei verzi în vreme ce alta albastră era tangentă cu cea albă şi cea portocalie. O nouă privire arăta că aţele de fiecare culoare se strecurau în celelalte fâşii, începând la doar doi centimetri de baza gherghefului.

— Cartografiază, neghiobule, zise Rosethorn cu asprime. Ştii la fel de bine ca noi că trebuie făcut ceva în legătură cu scurgerea puterilor lor. Sau vrei s-o amâni până când un fulger îţi trăsneşte orice lucru la care munceşti *tu?*

— Nu ar trebui încurajaţi să-şi dea puterea nimănui, comentă Frostpine cu ochii scânteind de furie. Nu unul altuia, nu nouă, nimănui de pe faţa pământului! *Ei* nu au habar ce necazuri pot să apară, dar credeam că *voi* ştiţi!

— *Ştim,* răspunse Niko. Dar trebuie să facem asta şi trebuie să o facem acum.

Daja puse o mână pe braţul profesorului ei, nevrând să-l vadă supărat.

— Dacă-mi poţi simţi magia în lucruri simple, cum sunt cuiele, nu ar putea fi o problemă la un moment dat? întrebă ea. Lark crede că putem repara asta acum. *Vreau* să se rezolve.

— Şi eu, spuse Briar.

— Şi eu, adăugă Tris.

Frostpine îşi trecu degetele peste chică.

— Nu-mi place, protestă el. Dacă Sandry greşeşte?

— Nu are cum, răspunse Lark calmă. Eu şi ea am legat orice vrajă protectoare şi îngrăditoare la care m-am putut gândi în

urzeală şi în structura acelui gherghef înainte ca orice fir să fie ţesut. Când e gata, ghergheful şi pânza vor fi destrămate, iar aţa va fi arsă.

Frostpine mai aruncă o privire spre Sandry, apoi ieşi furios pe balcon. Daja îi privi uimită pe adulţii rămaşi. Frostpine nu se mai purtase niciodată aşa. Nici măcar în timpul atacului piraţilor asupra Cercului Spiralat când fusese calm.

— Voi vorbi mai târziu cu el, zise Niko, masându-şi tâmplele. E doar ofensat că nu l-am consultat înainte, chiar dacă a fost de acord ca eu cu Lark să luăm deciziile care implică genul acesta de învăţătură.

Daja nu era sigură că Niko avea dreptate. Frostpine nu se supărase din cauză că nu fusese întrebat.

— Ştiţi ce-aş vrea să fac mâine? anunţă Tris. Aş vrea să merg să văd acel gheţar, Dalburz. Putem? îi întrebă ea pe Niko şi pe Lark. Nu am mai văzut niciodată unul.

— Trebuie să termin de făcut asta, spuse Sandry. Era timpul pentru o pauză. Ieşind de sub gherghef, fata făcu apoi câţiva paşi prin cameră, masându-şi ceafa.

— Ar trebui să petreci câteva ore departe de gherghef, dimineaţă, îi spuse Lark. Te vei resimţi după efortul magic de astăzi. O excursie va fi perfectă pentru a te revigora, apoi poţi lucra după-amiază.

— Eu vă pot duce acolo dacă vreţi să faceţi excursia asta. Polyam stătea în pragul uşii, cu un pachet în mâna ei fără cicatrici. Îi salută din cap pe adulţi. Caravana noastră trece pe lângă el tot timpul.

— Chiar îmi place cum sună, zise Niko aprobator. Tris ar trebui să vadă un gheţar, iar experienţa va fi bună pentru noi toţi. Voi veni şi eu cu Lark.

— Ei bine, dacă mă voi plimba mâine, ar fi bine să mă întorc la treabă, comentă Sandry cu un suspin.

Ridicând cureluşa din spate, se lăsă pe podea, trăgând de mânerul gherghefului.

Polyam se duse la ea, pentru a-i vedea mai bine pânza.

— E o harababură, spuse ea pe un ton critic. Era bine la început, dar aţele tale sunt tot mai încurcate. Încruntarea ei îi încreţea cicatricile de pe faţă marcate cu galben. Şi cum pot fi colorate fâşiile? Aţa ta nu este colorată.

— Este o poveste lungă, răspunse Lark, stând jos, cu un coş

cu lucru de mână. Îţi putem oferi ceva de băut?
Negustoreasa scutură din cap.
— Am venit doar să aduc un nou cadou simbolic, având în vedere că se pare că-l voi cumpăra pe cel vechi înapoi cu piesa principală. Se îndreptă spre piesa de metal, bătând cu toiagul în podea. Merge repede viţa asta.
— Şi face asta de una singură, spuse Daja. Nu s-a mai alimentat din magia mea de când a făcut-o Frostpine să-mi dea drumul.
Polyam făcu o plecăciune, oferindu-i pachetul pe care-l ducea.
— Sper să accepţi asta ca pe noul nostru cadou simbolic.
Cadoul era împachetat în mătase galbenă, aşa cum erau împachetate toate cadourile negustoreşti importante. Cu grijă, Daja desfăcu nodurile. Pânza căzu pentru a dezvălui figurina unei pisici cu coada lungă, cu picăţele, de mărimea palmei şi de culoarea celui mai pal jad verde. Tris, Lark şi Briar rămaseră fără grai când Daja le-o arătă. Băiatul întinse mâinile, iar Daja îl lăsă să ia figurina. Acesta o examină din toate unghiurile, trecându-şi degetele peste simbolul producătorului încrustat la bază.
— Se numeşte leopard de zăpadă, explică Polyam. Animale timide. Locuiesc în munţii sudici Yanjing. De fapt, sunt albi cu pete negre.
— Foarte frumos, spuse Niko. O ofrandă corespunzătoare, nu crezi, Daja?
Daja aprobă din cap.
— A ta? o întrebă ea pe Polyam.
Negustoreasa zâmbi.
— Nu – provine din bunurile caravanei, răspunse ea, cu ochiul ei bun zâmbitor.
— Atunci, îl voi preţui, răspunse Daja, cu un surâs. Ştia cum mergeau lucrurile de felul acesta. Faptul că primea un dar din bunurile caravanei însemna că importanţa ei creştea în ochii *gilavului.* Tu te ocupi de negociere în continuare, nu?
Dacă ei credeau că obiectul pe care ea îl avea de oferit era atât de preţios, încât să-i ofere un cadou ca acesta, ar fi putut dori ca un *daka* mai sus-pus să facă negocierea, şi nu Polyam. „Nu vreau asta, realiză Daja. Îmi place de ea.” Era un gând neaşteptat.
Polyam scutură din cap.
— Ar trebui să-i facă *qunsuanen* pe *daka.* De ce să irosească

timpul şi vopseaua – arătă înspre sine – când eu am trecut deja prin asta?

Buzele lui Briar se mişcară în timp ce el făcea calcule.

— Aş putea primi cinci astreli de argint de la un nobil de rang înalt pentru ea, spuse el, dându-i figurina Dajei. Asta înseamnă că valorează aproximativ un maja de aur pe piaţă.

Cineva – Tris – tresări de uimire.

— I-am spus *gilavei* Chandrisa că vei vinde probabil la trei maja de aur, comentă Polyam. Nu mă face de râs! Îşi acoperi un căscat cu palma. Mă voi întâlni cu tine lângă grajduri, de dimineaţă. Pentru asta, cred că mai pot încropi încă o masă de negocieri.

Cu un salut vesel din mână, femeia îi părăsi. Daja dansă de încântare, cu gândul la mai multă mâncare negustorească.

— Polyam se bucură prea mult de asta, zise Niko amărât. La fel şi voi patru.

— Am fost cuminţi toată ziua, protestă Briar. Nu ne-am folosit magia fără supravegherea cuiva. Daja, stând în spatele lui, îi văzu degetele încrucişate la spate. Fata era de acord; dacă niciunul dintre oamenii din castel nu menţionase scăparea de aburi din curte, ea şi Briar nu aveau de gând s-o facă. Ne-am ales cu puţină distracţie, nu credeţi? întrebă Briar.

— Nu înţeleg, spuse Tris cu o voce răguşită. La început, s-a purtat ca şi cum ar fi urât-o pe Daja, dar acum se agită atât de mult, aducând mâncare şi oferindu-se să meargă cu noi…

Se opri, tuşind.

— Cred că, în general, o face pentru că poate, explică Lark când Tris îşi recăpătă răsuflarea. Pentru că i se permite. Ca *wirok* este o persoană dispreţuită. Ei îi dau doar mărunţişurile lor…

— Şi remarcile lor batjocoritoare, adăugă Rosethorn încet. Până atunci, aceasta stătuse la un birou, scriind.

Lark aprobă.

— Dar acum, ea este singurul mijloc prin care ei pot cumpăra ceva ce vor. Primeşte mâncare mai bună de la ei decât ar primi în câteva săptămâni, fără să mai menţionez accesul la bunurile de schimb. Ei o ascultă acum. Aş profita dacă aş fi în locul ei.

— Nu m-am gândit la asta până acum, recunoscu Tris. Începu să tuşească din nou. Tot fumul ăsta, de la incendiile alea! icni ea. Le *urăsc.*

— Nu-mi place cum sună tusea ta, zise Rosethorn. Stai să-ţi dau ceva pentru ea.

— Nu vreau nimic scârbos, orăcăi Tris, urmând-o pe Rosethorn în camera în care dormeau ea şi Lark. O să-mi fie bine.

Lark îşi scoase lucrul de mână, fără s-o piardă din ochi pe Sandry. Briar decise că Micul Urs trebuia pieptănat şi se apucă de asta în timp ce Niko luă o carte. Daja ieşi în balcon.

Frostpine stătea pe balustrada de piatră, cu spatele rezemat de zid. O privi pe Daja, dădu din cap, apoi se întoarse pentru a privi valea de jos. Graurul lui Tris, Urlăţel, dormea pe umărul lui, ascuns pe jumătate în părul bărbatului.

Daja se aşeză în apropiere şi privi peisajul. Fâşiile de foc erau la doar câţiva kilometri de marginea pădurii. Fumul îi venea în faţă. Acesta nu-i afecta pe ea şi pe Frostpine cum îi deranja în modelar pe Tris şi pe ceilalţi, poate din cauză că, fiind magi fierari, ei erau obişnuiţi cu fumul.

Nu ştia ce-ar trebui să-i spună, aşa că rămase tăcută. După o vreme, îi auzi vocea joasă:

— M-am născut în Mbau, în sud-estul Mării Împietrite.

„Ţară caldă – lemn bun de abanos, mahon şi prelucrare a bronzului, totuşi”, gândi Daja în mod automat. Rămase tăcută.

— Tatăl meu a fost păstor în satul nostru. A fost sărac odată. Fratele şi sora mea mai mari discutau despre supa de fasole zile de-a rândul pentru că doar asta aveau de mâncat. Au fost însă destui bani după ce m-am născut eu. Mama şi surorile mele aveau câteva rochii. Tatăl meu putea plăti pe cineva să păzească turmele în timp ce el stătea în *shuq* cu cei bătrâni şi spunea poveşti şi judeca neînţelegeri.

Era un ton feeric în vocea lui Frostpine, ca şi cum ar fi spus o poveste despre altcineva.

— *Mehowniul* nostru – tu l-ai numi şaman – era ca un unchi onorific. Mânca laolaltă cu noi în zilele de sărbătoare şi ne aducea nouă, copiilor, cadouri. A găsit soţi pentru surorile mele şi un loc printre războinici pentru fratele meu. Mie nu-mi plăcea de el. Era mereu cu ochii pe mine.

Un nor de fum neobişnuit de mare pluti peste balcon. Trăgând adânc aer în piept, Frostpine suflă în el ca şi cum ar fi suflat din foaie, până nu mai rămase niciun pic în aerul din jurul lor.

— Eu eram cel „capricios”. Îmi petreceam cea mai mare parte

a timpului cu fierarul, aducând şi mergând după diferite lucruri. Când am mai crescut, acesta m-a învăţat meserie. Îmi plăcea, dar îmi provoca şi frustrări. Lipsea ceva. Era ca şi cum te-ai întinde încontinuu după o unealtă doar pentru a vedea că nu mai e acolo când încerci s-o apuci. În unele zile, mă enervam atât de tare, încât singurul lucru pe care-l puteam face era să fug, să fug, să fug.

Amuţi, cu ochii închişi. Într-un final, continuă:

— Când aveam cincisprezece ani, *mehowni* a murit. El a murit… şi toată magia mea, pe care mi-o luase şi o folosise din ziua în care m-am născut, magia pentru care îi plătise pe părinţii mei… s-a întors la mine. Aproape că am murit. Era ca şi cum venele mi-ar fi luat foc.

— El nici nu ştia ce fel de magie era. Doar o folosise pentru a obţine ce voia. Iar eu, prima oară când am intrat într-o fierărie după ce m-am făcut bine? Am auzit tot metalul cântând. Uneltele mele s-au topit când le-am luat în mână. Fierarul mi-a ordonat să ies. Întreaga mea viaţă era distrusă. Iar părinţii mei mi-au spus că a fost spre binele meu. Şi un orb ar fi putut vedea că spre binele *lor* mi-au vândut puterea.

— Nu ai spus niciodată, şopti Daja cu ochii înlăcrimaţi.

Voia să plângă pentru băiatul care fusese Frostpine.

— Am fost furios multă, multă vreme. Doream să urăsc pe toată lumea. A fost nevoie de multă muncă pentru a putea trece de acea furie, pentru a realiza cât de lipsită de sens era. Dacă stărui asupra ei, o să mă înfurii din nou, aşa că încerc să nu zăbovesc asupra ei.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Dar cu familia ta?

— Am plecat. Trebuia – nu mă putea învăţa nimeni şi trebuia să fiu învăţat. Încă mai aflu veşti de la sora mea mai mică. A fost nevoie de ceva timp ca eu să cresc destul de mult pentru a-i scrie.

— Nu mă mir că ai fost supărat.

Bărbatul oftă.

— Lark are dreptate – voi patru aveţi nevoie de asta. Doar că amintirile au fost mult prea dureroase.

— Va fi gata în curând, cred, îl consolă Daja. Când îmi voi primi magia înapoi, nu voi mai renunţa la ea aşa, promit.

Frostpine se apropie de ea şi o sărută pe frunte.

— Atât voiam să aud, spuse el.

08

În timp ce mergeau să vadă gheţarul, în dimineaţa următoare, Tris se rugă ca excursia să-i scoată de sub fumul care acoperea Creasta de Aur până în zare. Fata scăpă puţin de tusea care o chinuise toată noaptea pe măsură ce ruta pe care o urmau ducea în sus, dincolo de micuţa vale cu şofran. „Cine ar fi crezut că nişte plante atât de pipernicite ar putea valora atât de mult?” gândi ea în timp ce Briar arătă cu degetul terasa pe care el arsese câteva.

Sandry, partenera ei de drum, nu era prea vorbăreaţă. Efortul magic din ţesătura începuse să se resimtă din timpul somnului, exact cum o avertizase Lark. Era palidă şi încercănată, aproape adormită pe şaua ei. În spatele lor veneau Niko, Yarrun şi Lark, vorbind alene. Magul Crestei de Aur se oferise să-i însoţească până la ivirea văii gheţarului: voia să vadă evoluţia incendiilor. La capătul coloanei lor călărea Briar, care fusese de acord să aibă grijă de calul care le ducea prânzul.

Polyam, încă acoperită de galben strălucitor, şi Daja conduceau compania. Odată ce graurul lui Tris, Urlăţel, n-o mai bârâi cu flecăreala lui obişnuită pentru a vâna micul dejun, fata îşi înghionti poneiul pentru a ajunge la ele.

— Păcat de cultura de şofran, îi spunea Polyam Dajei. Asta cumpărăm noi de obicei de aici. Domniţa Inoulia are nevoie de un miracol pentru a duce valea asta la următoarea recoltă. Au nevoie de ploaie şi au nevoie de bronz şi de şofran. Nu au nimic din astea trei.

Tris privi sobră spre vale. Abia putea vedea marginea lacului micşorat mult, mult în jos: drumul lor îi ducea la râul care-l alimenta.

— Îmi doresc să fi putut face ceva, mormăi ea, lovindu-şi piciorul cu pumnul. Acasă, aş fi putut să fac să plouă cu găleata!

— Puteai? o întrebă Polyam râzând. Chiar puteai?

— Putea, confirmă Daja amărâtă. Şi cu un efort nu mai mare decât cel necesar răsucirii în pat.

Râsul lui Polyam amuţi.

— Vorbeşti serios?

Tris îşi îndrumă poneiul către marginea exterioară a drumului. Poteca lor o lua în jos acum, către o despicătură împădurită săpată în stâncă şi prin care râul mic şi năvalnic ce alimenta lacul pătrundea în Valea Crestei de Aur.

— Nu-i spune tot ce pot face eu, o sfătui pe Daja. S-ar putea s-o intimideze.

— S-ar putea, recunoscu Daja. Tris mă intimidează şi pe mine câteodată, şi este *saati* a mea, spuse ea către Polyam.

Polyam scutură din cap.

— Să aud de *kaqi* fiind numiţi *saati,* mă face să cred că lumea se duce de râpă.

— Cum să-i numesc altfel? o întrebă Daja surprinsă. Tris, Briar, Sandry îmi sunt la fel de apropiaţi ca propriile rude. A fost o vară lungă, continuă ea, dorindu-şi ca acest lucru să explice prietenia lor şi ştiind că nici măcar nu are idee cum stau lucrurile de fapt. Am trecut prin multe împreună.

Yarrun veni în spatele lor.

— Va trebui să mă scuzaţi, dar nu merg mai departe. Nu mă interesează gheţarii, anunţă el. Puterea lor şi a mea nu se potrivesc. Vă las aici. Îmboldindu-şi calul, îl întoarse spre cel mai apropiat dintre turnurile de veghe care se aflau pe malurile râului, la graniţa Crestei de Aur.

— V-ar putea fi mai bine dacă aţi *avea* un interes, bombăni Tris. Chiar dacă puterea dumneavoastră le include sau nu. Yarrun începea s-o calce pe nervi. Era atât de sigur că tot ce făcea este bine şi potrivit! După ce o auzise pe Rosethorn şi după toate cărţile pe care le citise ea de când îşi începuse educaţia magică, trebuia să-şi pună întrebări. *Simţea* uscăciunea din valea de sub ea. Nu se limita la văile acoperite de foc, lacul secat sau câmpurile ofilite. Tot pământul din jur era uscat. Vedea marginile ruginii ale frunzelor şi acelor tuturor copacilor; privindu-le, i se făcea pielea de găină.

Aceasta trebuie să fi fost influenţa lui Briar asupra ei, decise ea în timp ce urmau râul afară din valea principală, trecând pe lângă turnurile de supraveghere. În timpul acestei excursii, observase că era ceva mai conştientă de copaci şi plante.

Privind înainte, putu vedea tufişurile şi iarba murind pe marginile inferioare ale văii. Doar malurile râului erau verzi. „Am fost aici acum doar câteva zile, gândi ea, ştergându-şi fruntea cu mâneca. Cum o fi să fi trăit aici trei ani, cu totul uscându-se în jur?”

Grupul lor decise să ia prânzul la o distanţă considerabilă de gheţar, după ce descoperiră că vântul care venea dinspre zidul

impozant de gheaţă era *rece.* Privind în jur, aleseră o fâşie lată de pământ nisipos la aproape un kilometru depărtare, în vârful unui deal scund şi plat de la baza unei stânci. Mergând înspre marginea popasului lor pentru picnic în timp ce se punea masa, Daja privi în sus, către gheţar.

Plutind deasupra lui în forma ei magică, în ziua precedentă, fata nu-i apreciase corect mărimea. Era din nou impresionată de sunetul lui: umplea aerul cu scârţâituri, pocnituri, gemete şi susurul apei topindu-se. Ascultând, începu să se gândească dacă tot ceea ce i se spusese era adevărat. Gheaţa suna de parcă se *mişca* cumva, încet. Scobiturile lungi, adânci din pereţii stâncoşi ai văii ar fi putut la fel de bine să fie urmele ghearelor acestuia făcute în vreme ce se îndepărta de Creasta de Aur.

— Daja! strigă Lark.

Ea, Polyam, Briar – căruia îi plăcea să se ocupe de mâncare dacă nu şi-o putea îndesa în gură imediat – şi Niko aranjaseră totul frumos pe o pânză. Arăta ca un festin regal, condimentat cu arome pe care Daja le ştia aproape din leagăn. Acum era timpul să contribuie şi *ea* cu ceva la masă.

— Are nevoie de un ornament central, le spuse tovarăşilor săi. Căutând în geanta şeii, îşi scoase surpriza şi o înfipse cu capătul înainte prin mijlocul pânzei. Lucea în soare, cu petalele dinspre interior abia răsfirându-se: un trandafir de bronz. Un boboc se deschidea când m-am trezit, zise ea mulţumită că toată lumea rămase fără grai.

Îngenunchind, Briar mângâie floarea.

— Trăsni-m-ar! mormăi el. E cald… cred că este încă viu.

Polyam se lăsă pe genunchiul ei teafăr pentru a examina bobocul de bronz.

— Dacă poţi învăţa să faci genul acesta de magie intenţionat, vei fi o *lugsha* bogată, îi spuse ea Dajei.

Daja gândi cu amărăciune: „Aş prefera să fiu o negustoreasă bogată”, apoi ridică din umeri.

— Mai întâi, trebuie să învăţ să fac magie intenţionat, nu?

Odată ce Lark rosti rugăciunea, nimeni nu mai vorbi – erau prea ocupaţi să mănânce –, deşi fiecare dintre ei se întindea din când în când să mângâie trandafirul din bronz. Mâncarea negustorească îndulci starea tuturor, după ce se înfruptară îndeajuns din ea. Pateurile pentru desert, umplute cu miere şi alune, le provocară tuturor o lene plăcută.

În timp ce Lark aţipi, Tris, Briar, Sandry şi Niko se duseră să vadă gheţarul mai de-aproape. Polyam şi Daja se plimbau pe malul râului. Aici, jos, aproape de bariera de gheaţă, apa era mai adâncă şi mai repede. La umbră, aerul era rece, aşa că acestea rămaseră la soare.

O vreme, nu spuseră nimic. Apoi, Polyam călcă greşit cu piciorul ei de lemn, iar pământul nisipos o luă la vale. Femeia alunecă, aproape căzând în apă. Daja o prinse, trăgând-o înapoi.

— Sunt *în regulă,* mormăi Polyam în clipa în care-şi recăpătă echilibrul.

Înţelegând, Daja se îndepărtă. Nici *ea* nu voia să creadă cineva că avea nevoie de ajutor sau sprijin vreodată.

— Călăreşti bine, remarcă fata, gândindu-se că acest lucru ar face-o pe tovarăşa ei să se simtă mai puţin stingherită.

Polyam râse zgomotos.

— Pe distanţe scurte, cum este cea de azi, răspunse ea, frecându-şi muşchii coapsei de la piciorul bolnav.

Daja schiţă o grimasă. Dorise s-o facă pe femeie să se simtă mai bine, în schimb, îi amintise de un alt lucru cu care nu se descurca, şi chiar unul la care Negustorii Albi, cel puţin, aveau nevoie să se pricea pă.

Spre surprinderea ei, Polyam recunoscu:

— Am crampe. E mai bine să merg pe jos în călătoriile lungi, chiar şi atunci când drumul nu este prea bun.

Daja nu se putu abţine – cuvintele îi ieşiră pe gură înainte să le poată opri.

— Ce ţi s-a întâmplat? Cum s-a întâmplat toată… Daja înghiţi în sec. Îmi pare rău. A fost urât din partea mea să întreb. Nu este treaba mea.

Polyam privi pierdută spre aerul cald care se ridica din stâncile de peste râu.

— Eram cel mai bun mânuitor de cai, catâri şi cămile din A Zecea Caravană Idaram, începu ea, visătoare, gândindu-se, mai mult ca sigur, la zile mai bune. Cea mai bună din toate caravanele Idaram. Acum douăzeci de luni, traversam munţii Osar, din Karang. E un ţinut rău acolo, foarte rău. O alunecare de pietriş acoperise drumul, iar eu încercam să trec de partea cealaltă coloana noastră de cai, conducându-i singură. Piatra s-a mişcat. Am căzut şi am continuat să alunec pe o parte. Era şist argilos – o rocă primejdioasă, care se sparge în bucăţi ascuţite.

Mi-a tăiat piciorul până la os, mi-a scos ochiul – întreaga mea parte stângă arată ca faţa.

Îşi atinse cicatricile groase de pe obraz.

— Negustorul şi Contabilul, şopti Daja. Tămăduitorii voştri nu te-au putut ajuta?

— Sunt tămăduitori, nu zei, îi zise Polyam. Nu am mai fost bună la călărit după aceea. Ştii că nouă ne place să ducem numai animale pe jumătate domesticite, pentru ca proprietarii lor să-i antreneze cum vor. Fără două picioare bune pe care să mă sprijin, am încercat, dar…

— Îmi pare rău, spuse Daja.

— Îţi pare rău de *mine?* Zâmbetul lui Polyam era strâmb. Cel puţin, eu încă *sunt o Tsaw'ha.*

— A fi *wirok* este oare mai bine decât a fi *trangshi?*

Polyam se uită la ea cu o privire de om nebun.

— Ce întrebare prostească! Bineînţeles că este! Bineînţeles! Îşi trecu degetele peste mânerul toiagului ei, parcă memorând gravurile şi încrustările care spuneau povestea vieţii ei. Mă voi ruga la Koma şi Oti în fiecare zi să găseşti o cale de a aduna destul *zokin,* încât să-ţi fie scos numele din registrele *trangshi* şi să te poţi întoarce la poporul nostru.

Văzând degetele lui Polyam alunecând peste mânerul gravat al toiagului ei, Daja acoperi cu o mână capătul propriului toiag, ascunzând privirii bronzul nemarcat.

— Există în lume atât de mult *zokin?* întrebă ea amărâtă.

— S-a mai întâmplat, spuse Polyam. S-ar mai putea întâmpla. Îmi pare rău pentru corabia sau caravana care ţi-ar datora atât de mult, dar, cel puţin, vei fi printre ai tăi. Asta contează. O privi pe Daja şi o întrebă tăios: Nu ai *vrea* să redevii *Tsaw'ha?*

Daja lovi cu piciorul pământul uscat şi nisipos.

— Da, bineînţeles, spuse ea automat. Dar nu poţi fi niciodată şi *Tsaw'ha,* şi *lugsha.*

Polyam clipi.

— Dacă ai fi *Tsaw'ha,* ai mai vrea să fii şi *lugsha?* Nu ar avea niciun sens să…

— Daja! strigă cineva. Privind în sus, Daja o văzu pe Tris fugind înspre ele, cu picioarele durdulii lovind zgomotos pământul. Daja, hai aici!

— Sunt în regulă, pentru nişte *kaqi,* remarcă încet Polyam. Dar nu poţi transforma cenuşa în aur şi nu poţi transforma *kaqii*

în oameni adevăraţi.
Tris se opri în faţa lor, trăgându-şi sufletul.
— Daja. Nu m-ai auzit strigând? De ce nu ai venit?
Daja o privi mirată.
— *Vorbeam,* spuse ea deranjată.
Ce o făcea pe Tris să creadă că oamenii trebuiau să lase totul în clipa în care urla ea?
— Dar este important, insistă roşcata. Acum, priveşte. Ai zis că tu ai venit aici prin izvoare calde, nu? Ştii pe unde? Este aproape de locurile astea? Briar nu-şi aduce aminte.
Tris şi întrebările ei. Oare se oprea vreodată din întrebat? Copiii negustori, cum era şi Daja, ştiau destul de bine să vorbească doar atunci când li se vorbea.
— *Daja…*
Nu putea fi făcută să tacă până nu era ea mulţumită. Privind cu coada ochiului strălucirea soarelui, Daja examină pământul şi stânca înălţându-se de partea aceea a râului. Câţiva zeci de metri mai sus, zări o linie verde de creastă. Un cap cu blană albă, lungă şi solemnă, care se termina în nişte coarne negre ca nişte ţepi, privea la oamenii de jos.
— La aproape cincisprezece metri în spatele ţapului, pământul se ridică din nou. Dincolo de acea ridicătură sunt izvoarele calde.
Niko, Sandry şi Briar, mergând într-un ritm mai liniştit, veniră din urmă.
— Dacă am fi avut magia, am fi putut să mergem în pământul de sub izvoare şi să vedem dacă fisurile continuă şi sub gheaţă, îi spuse Tris lui Niko.
— *Îmi pare rău* că nu vă aveţi magia, spuse Sandry, defensiv.
Niko o bătu pe umăr.
— Este în regulă… nu puteam amâna proiectul cartogafierii, nu având în vedere cum vă scăpau magiile. Toată lumea ştie că ai lucrat ieri până la epuizare.
Sandry scoase limba la Tris, care doar zâmbi răutăcios.
Niko continuă:
— Vedeţi bucăţile acelea imense de piatră lipite între ele şi linia pe care o formează? Toată lumea privi înspre plăcile de granit care formau pereţii văii de fiecare parte a râului. Stâncile arătau ca şi cum o forţă puternică le îndesase una în alta, până când una dintre ele alunecase sub cealaltă. Acestea reprezintă o

dovadă că două secţiuni de pământ se împing una în alta. Iar ele trec prin această parte a văii.

— Nu înţeleg, se plânse Daja, sprjinindu-se de toiag. Ce-i aşa important în legătură cu izvoarele calde şi crăpăturile din stânci?

— Apa, spuse Briar. Băiatul îşi scoase pantofii. Stând pe o piatră, îşi lăsă picioarele în râu… şi le smuci afară cu un scâncet. E *rece!*

— Gheaţă topită, îi aminti Polyam zâmbind.

— *Apă,* zise Tris iritată, văzând că Daja încă nu-şi dăduse seama la ce se gândea. Cum aducem mai multă apă în râul ăsta şi în Valea Crestei de Aur când avem tone de gheaţă aici? Vezi, dacă sunt izvoare calde în apropiere înseamnă că lava este aproape de suprafaţă…

— Sau că este uşor de ajuns la ea, spuse Niko. Dacă lava intră în crăpăturile din pământ care se află sub locul în care gheţarul este cel mai gros, putem face gheaţa să se topească mai repede.

Acum, Daja îşi dădu seama.

— Va curge la vale, către lac. Creasta de Aur va avea apă.

— Niko spune că unele părţi din gheţar sunt groase de zeci de metri, explică Tris. Asta *poate* însemna o greutate destul de mare pentru a reţine lava, ca să nu izbucnească prin el. Asta ar însemna un vulcan pe care *chiar* nu ni-l dorim.

— Nu uitaţi că avem nevoie şi de măsuri de precauţie cu privire la câtă gheaţă se topeşte, specifică Niko. Prea multă căldură şi există pericolul inundării sau al alunecărilor de teren.

Polyam se uită ciudat la ei, ochiul ei teafăr îndreptându-şi privirea agitată de la un chip la altul.

— Vorbiţi despre cum să folosiţi puterea pământului ca şi cum aţi folosi un ciocan pe care îl aveţi la îndemână, spuse ea, privind-o pe Daja.

— Asta fac ei, îi zise Niko încet.

— Şi Daja s-ar fi putut să nu afle niciodată că e în stare de aşa ceva, le aminti Briar. Grijuliu, îşi băgă din nou picioarele în apă, puţin câte puţin. Având în vedere ce părere aveţi voi despre unelte şi fabricarea lucrurilor, ea nu s-ar fi apropiat niciodată de o fierărie.

Daja nu voia să audă asta, de la el sau din partea altcuiva. Se întoarse cu spatele.

— Dacă există vreo cale de a aduce apă în Creasta de Aur, domniţa Inoulia trebuie să afle, constată Sandry, căscând. Are nevoie de toate veştile bune care i se pot aduce în momentul ăsta.

— Credeam că n-o placi, spuse Niko cu ochi zâmbăreţi.

— Nu-mi place, recunoscu Sandry. Dar oamenii ei sunt destul de drăguţi şi vor avea de câştigat de pe urma a ceea ce putem face noi.

Acestea fiind spuse, se întoarseră cu toţii să-şi strângă lucrurile. Urcând deluşorul pe care mâncaseră, se opriră. Lark îngenunche pe pânză ca şi cum ar fi vrut să ia floarea de bronz a Dajei în timp ce strângea lucrurile. Acum, le făcu semn să se apropie.

Floarea crescuse. Tulpina pe care Daja o înfipsese în pământ era mai groasă; încă două tulpini ieşiseră din pământul din jurul ei. Toate trei se despărţiseră în crengi şi frunze. Un boboc se forma deja la capătul tulpinii din mijloc.

Daja căzu în genunchi lângă Lark. Întinzându-se, aceasta luă în mâini bobocul iniţial şi-i mângâie uşor petalele. Acestea aveau aceeaşi grosime ca atunci când pusese floarea ca ornament central. Spre deosebire de viţa de fier, floarea nu-şi pierduse metalul din rădăcină pentru a scoate mai mulţi boboci. Suportul noii plante era zdravăn.

— Nu înţeleg, se plânse ea, privind în sus, către Niko. Aici e poate de patru ori mai mult cupru decât era în floarea pe care am adus-o de la castel. Nu se poate să scoţi cupru din aer!

— De unde-şi iau plantele ce au nevoie pentru a creşte? întrebă Briar cu chipul înflăcărat.

— Din pământ, murmură Sandry. Îşi iau din pământ ce le trebuie.

— Dar pământul e doar *pământ,* protestă Tris.

Daja abia respira, atât era de agitată.

— În afară de cazul când are metale în el, îi spuse ea roşcatei. Îşi ia cuprul de care are nevoie ca să crească din…

— Mai mult cupru? şopti Tris.

— *Mult* mai mult, spuse Daja cu un zâmbet.

— Eşti *sigură?* întrebă Polyam.

Frustrată, Daja se legănă pe călcâie.

— Dacă îmi aveam magia, aş fi putut s-o urmez jos şi să *fiu* sigură!

— Eu sunt sigur, rosti Niko, ridicându-se în picioare. Chestia asta a găsit un filon de cupru în care să se înrădăcineze.

— Domniţa Inoulia ar trebui anunţată imediat, spuse Lark. Fără îndoială, va dori să trimită soldaţi pentru a păzi zona asta. Şi poate că unul dintre noi va trebui să stea aici pe când ceilalţi se întorc, pentru a păzi planta din bronz de tot felul de huligani locali.

— Nu va fi nevoie.

Niko se duse la capătul pânzei şi trase adânc aer în piept.

Lark le făcu semn celorlalţi să se îndepărteze de planta de bronz.

— Ce face? le şopti Polyam celorlalţi.

Tris, eleva lui Niko, răspunse:

— Magia lui are de-a face aparenţa lucrurilor, tuturor lucrurilor. Va schimba modul în care oamenii văd ce-i în locul acesta.

— Şşşt, ordonă Niko fără să-şi deschidă ochii. Strângându-şi mâinile, îşi înclină capul. Un foc alb se răspândi de-a lungul spaţiului dintre el şi planta de bronz. Scufundându-se în pământ, se înfăşură în jurul metalului, formând un cilindru care se înălţă până ajunse la aproape un metru şi jumătate. Din el răsăriră crengi, crescând rămurele şi frunze. Focul alb păli, înlocuit de o culoare maro sau verde. În sfârşit, Niko lăsă mâinile jos şi deschise ochii. Iluzia perfectă a unui copac se solidifică şi se stabiliză.

— Foarte frumos, spuse Briar aprobator. Nici eu n-aş fi putut-o face mai bine…

— Nu o puteai face *deloc,* bombăni Tris.

Briar o ignoră.

— Dar nu găseşti nicăieri un stejar de plută prin părţile astea. E prea frig.

Niko îşi coborî nasul spre băiat.

— Poftim?

Briar ridică din umeri.

— M-am gândit că trebuia menţionat.

Niko îl privi încruntat. Forma de copac se încreţi şi deveni un puiet de pin cu ace lungi.

— Este *în regulă?* întrebă el, ducându-se cu paşi apăsaţi pentru a-şi lua şaua şi căpăstrul. Dacă am terminat de căutat nod în papură, aş vrea să mă întorc la Creasta de Aur!

Zâmbind, Briar merse să-şi pună şaua pe cal.

Când se apropiaseră de locul în care râul intra în Valea Crestei de Aur, văzură că fumul era chiar mai gros decât înainte. Tris se ascunse în spatele unei batiste ude, care-i acoperea nasul şi gura. În scurt timp, toată lumea, cu excepţia Dajei, apelă la acelaşi tip de protecţie. Nimic nu oprea fumul să le înţepe ochii, iar caii lor arătau clar că *nu* apreciau ideea mersului înspre mirosul de fum.

Polyam se strecură între Daja şi Tris, cei mai neiscusiţi călăreţi, pentru a le ajuta să-şi controleze poneii.

— Ce preţ vrei pentru viţa ta? o întrebă ea pe Daja, pânza udă estompându-i cuvintele în timp ce treceau printre turnurile identice. A Zecea Caravană Idaram va mai sta aici încă o zi, dar apoi trebuie să plecăm. Sincer, dacă vrei să scuzi jocul de cuvinte, lucrurile se cam încing aici.

Tris gemu şi tuşi.

— Mă gândeam la doi maja de aur, răspunse Daja sobră, privind-o pe Polyam. Asta ţi-ar creşte *zokinul* şi mai mult, având în vedere că lor le-ai spus că voi vinde cu trei.

— Ce fel de *Tsaw'ha* eşti? întrebă Polyam. Aici nu este vorba despre *zokinul* meu, ci despre profitul tău! Ştii la fel de bine ca mine că *gilav* Chandrisa crede că poate obţine cel puţin şase maja de aur dacă-l vinde.

— Nu am nevoie de mulţi bani acum, spuse Daja, ridicând din umeri. Voi veţi dori să mai cumpăraţi de la mine, nu? Când voi şti ce fac şi voi crea lucruri pentru că asta *vreau* să fac, şi nu din cauză că am avut un accident, atunci voi cere mai mult. Nu mi se pare corect să mă îmbogăţesc de pe urma unui lucru care-i o greşeală.

Lui Sandry i se făcu milă de Polyam, care o privea pe Daja cu uimire.

— De ce nu plăteşti doi maja de aur şi trei astreli de aur? sugeră nobila. Este deja cu mai mult de jumătate de maja mai scump – vor crede că ai negociat până ai zăpăcit-o pe Daja, pentru a o face să vândă la un preţ ca ăsta.

Daja îi zâmbi lui Polyam.

— Să ştii că are dreptate. *Zokinul* tău va fi mai ridicat ca niciodată. Vei fi cunoscută drept cel mai bun *wirok* negociator din nordul Mării împietrite.

Continuară să dezbată problema, în vreme ce treceau din valea mai mică în cea mare. Privind de-a lungul râului, Lark scoase un strigăt îngrozit.

O sută de metri mai jos de turnul de veghe din depărtare, o livadă de migdali era în pericol de a lua foc. Singura sa apărare era o lizieră de iarbă uscată nu mai lată de zece metri. O fâşie de flăcări joase, înfometate rodea din ea. Scântei şi iarbă arzând pluteau deja în copaci.

Lark scotoci în geanta şeii, murmurând. Niko o opri cu un cuvânt liniştit în timp ce Yarrun ieşea de sub copaci, pe iarbă. Oprindu-şi calul, acesta-şi aruncă în aer pudra care oprea focul. Calul său părea obişnuit cu astfel de bufonerii şi rămăsese neclintit, mişcându-şi doar urechile când simţi pudra trecând pe lângă ele.

Vorbind în acel limbaj nefamiliar, Yarrun trasa semne cu degetele, la fel cum făcuse în prima lor noapte în vale. Încă o dată, focul se stinse. Magul se prăbuşi în şa şi lăsă capul în jos. Lark îşi grăbi poneiul spre pod, pentru a vedea dacă bărbatul se simte bine, dar acesta se îndreptă şi scutură din cap către ea. Bâjbâind prin taşca sa, scoase o sticlă, îi desfăcu dopul şi o ridică în aer, ca şi cum ar fi băut în cinstea lui Niko.

— Sunt şi eu bun la ceva, nu? strigă el cu o voce aspră. Cel puţin, sunt important o jumătate de an!

Nu mi-au dat o catedră la Lightsbridge, nu, dar aici nimeni nu s-ar descurca fără mine!

Tremurând, Lark îşi întoarse calul şi-l zori spre castel. În tăcere, restul micului grup o urmă. Niko era ultimul de data aceasta, privind adesea îndărăt, către silueta singuratică de pe malul râului.

09

Singurul care s-a bucurat de restul drumului a fost Briar, care nu se simţea obosit. Trecând de terasele cu şofran, o văzură pe Rosethorn muncind cu o mână de fermieri pe treptele de pământ. Briar bombăni, văzând-o acolo fără el. Îşi voia magia înapoi; o voia *reparată.*

Având în vedere că nu avea ce face în privinţa asta şi ştia că ar fi rănit-o pe Sandry dacă s-ar fi plâns, încercă să nu se mai gândească la ea. Reuşi în mare măsură, deşi câteodată imaginea lui Rosethorn desculţă pe pământul nisipos se întorcea

să-l sâcâie.

Odată ce grupul lor ajunse la castel, se despărţiră. Niko plecă în căutarea domniţei Inoulia, pentru a discuta probleme precum apa din gheţar şi o nouă mină de aspru. Polyam se întoarse la caravana ei, pentru a raporta rezultatul eforturilor ei.

Lark şi cei patru magi tineri se duseră în camerele care le fuseseră repartizate. Micul Urs îi întâmpină înnebunit de fericire după ce fusese lăsat singur. A durat ceva până să se calmeze.

După ce toată lumea se aşeză, Sandry scoase ghergheful cu cureluşa înfăşurată. Prinzând un capăt de piciorul mesei, întinse bucata de fire ţesute, netezind marginile până când fiecare aţă stătea perfect dreaptă. Briar descoperi repede că nu dorea să se uite la acel obiect. Culorile sale fantomatice se schimbau sub ochii săi, ca şi cum ar fi văzut lucrarea prin aburi de căldură. Micul Urs o mirosi şi sări scâncind la jumătatea camerei. După aceea, se ţinu deoparte.

Sandry îşi privi lucrarea, îşi frecă ochii şi se uită din nou.

— Lark?

— Trebuie să mai facem ceva pentru a o stabiliza, spuse sfânta.

Deschise săculeţul de piele pe care-l lua peste tot pe unde mergea şi scoase o sticluţă lungă şi subţire. Din ea, turnă o grămăjoară de praf colorat într-o mână.

— Ce este? vru Tris să ştie. Pentru ce este?

Lark zâmbi.

— Este pudră de silex, hematit, aglică, anason-stelat şi lotus, răspunse ea. Când am nevoie să văd magie în pânza mea, s-o văd cum o vede Niko, asta adaug materialului. Ar trebui să ne ajute să descâlcim harta pe care a făcut-o Sandry.

Îngenunche lângă ţesătură şi-i făcu semn lui Sandry să facă la fel.

— Întinde mâinile, o instrui ea. Sandry o ascultă, iar Lark turnă pudra în palmele făcute căuş ale fetei, întrebând: Îţi poţi simţi puterea în ţesătură? Sandry încuviinţă din cap. Cheam-o în praf, îi ceru Lark. Apoi, împrăştie praful peste pânză. Încearcă să acoperi fiecare bucăţică de material ţesut. Eu voi fi în interiorul lucrării cu tine, însă doar ca să te ghidez. În regulă?

Sandry închise ochii şi dădu din cap.

Pudra străluci. Briar, Daja şi Tris îşi acoperiră ochii. Micul Urs fugi într-un dormitor. Era imposibil de văzut ce au făcut Lark şi

Sandry, dar ceilalţi *simţiră.* Pe Tris o dureau dinţii. Lui Briar îi curgea nasul, aşa că bâjbâi după o batistă. O durere ascuţită se împrăştie din stomacul Dajei în intestine. Fata se făcu covrig, ţinându-se de burtă. Cu toţii o auziră pe Sandry tuşind uşor.

Durerea şi presiunea conteniră. Lumina păli.

— Au! exclamă Daja slăbită, îndreptându-şi trupul.

Briar sări în picioare, suflându-şi nasul.

— Scuzaţi-mă! spuse Lark încet şi fugi la toaletă. Zgomotul făcut le spuse că aceasta ajunsese exact când prânzul îi venise înapoi în gât.

Sandry încercă să se ridice, dar căzu pe masă. Panicată, se prinse de ea, încercând să-şi oprească genunchii din tremurat şi să nu cadă peste lucrarea ei. Chiar în acel moment, ar fi fost fericită să nu mai fie nevoită să privească vreodată respectiva ţesătură. Era sigură că aţele din urzeală fuseseră înlocuite de venele ei, iar firele din ţesătură – de fiecare fibră a muşchilor ei. Riscă să se uite la Tris. Roşcata nu-şi luase mâinile de la ochi.

— Tris, rosti ea cu o voce răguşită. Este în regulă.

— Spune-mi că n-ai ştiut că o să fie atât de rău, veni răspunsul şoptit.

— Nu aveam idee că o să fie... că o să aibă un recul atât de puternic, spuse Lark, sprijinindu-se de cadrul uşii. Îşi şterse faţa cu o batistă udă. Nu a mai fost *niciodată* atât de violent. Îşi drese glasul: Diferenţa sunteţi voi patru. Voi aţi fost puternici încă de la început. Apoi, aţi fost ţesuţi împreună şi aţi devenit şi mai puternici. Acum, sunteţi întrepătrunşi, aşa că efectul este... mai mare. Făcu un semn slab înspre gherghef. Dacă v-am putea desprinde unul de altul, lucrurile ar fi mai simple.

Sandry îşi şterse faţa cu mâneca şi privi lucrul pe care-l făcuse. Acum, culorile erau atât de închise, încât era imposibil de crezut că folosise aţă nevopsită. De asemenea, putea să vadă clar ce devenise magia lor. Doi centimetri sau mai mult, fâşiile ei erau clare şi egale, atât de drepte de parcă ar fi fost trase cu o riglă. După aceşti doi centimetri, fibre subţiri ca firul de păr rătăceau mai întâi peste marginile dintre fâşii, apoi mai departe. Din punctul în care avea zece sau doisprezece centimetri de pânză, culorile amestecate fără speranţă – verde, portocaliu, alb şi albastru formau un strat satinat peste iţele de urzeală. Apropiindu-se de pânză, încercă să descurce acel strat pentru a vedea îmbinările, dar fără succes. Ar fi trebuit să

reţească mătasea, pentru a o face să formeze iţe individuale din nou.

— Asta explică multe, comentă Lark. Şi separarea puterilor voastre, având în vedere încurcătura, va necesita multe zile de muncă. Vei începe cu papiotele voastre noi, de mătase. De fiecare dată când se desprinde o fibră, va trebui s-o opreşti şi s-o forţezi să între înapoi în firul iniţial.

— Vom fi ca la începutul verii? întrebă Tris. Eu doar cu magia vremii, Sandry doar cu magia aţei…

— Nu-mi place să sară trăsnete din mine, spuse Briar, dar încurcătura asta nu este rea *în totalitate.* E distractiv să vedem magia, cum am putut prin intermediul lui Tris…

— Mie-mi place să ţes focul, declară Daja. Mi-am făcut singură o lampă în felul acesta, când eram în fierăria lui Kahlib, iar pătratul pe care l-am creat ieri s-a dovedit a fi folositor.

— Vom mai putea vorbi prin telepatie, cum facem acum? întrebă Tris. Asta a început după ce Sandry ne-a ţesut magiile laolaltă în timpul cutremurului.

— Nu ştiu, recunoscu Lark.

— Şi chestia asta de metal vie este *folositoare,* argumentă Briar. Uitaţi cât de mult sunt dispuşi negustorii să plătească pentru viţa de metal. Am găsit bronzul acela datorită ei.

— Dar ceva *trebuie* făcut, le aminti Lark. Trebuie să existe un control asupra puterilor voastre. Ştiţi că trebuie.

— Dar dacă doar separ harababura asta şi împiedic fibrele să iasă din aţe? întrebă Sandry. Aş putea pune o barieră pe fiecare fir de aici înainte. Magia noastră ar fi combinată în continuare, dar dacă fiecare fâşie este separată…

— Veţi putea să vă controlaţi puterile, murmură Lark, trecându-şi degetele prin buclele strălucitoare în timp ce umbla prin cameră. Nu vă vor scăpa de sub control. Privi ţesătura şi oftă. Nu sunt sigură că vom reuşi să vă despărţim magiile sau că vor rămâne separate – nu fără bariera de care ai zis tu. Şi de ce *eu* nu m-am gândit la o barieră pentru fiecare fâşie? îşi întrebă ea eleva, cu ochi miraţi. Halal maestru mai sunt şi eu!

— Şi tu te-ai fi gândit la asta, protestă Sandry. Poate eu *sunt* interconectată cu *tine.*

Îi zâmbi lui Lark ca un drăcuşor.

— Voi discuta asta cu profesorii voştri, le spuse Lark celorlalţi trei. Dacă sunt de acord, Sandry v-ar putea descurca în seara

asta, înainte de culcare. De fapt, cred că voi coborî în sat pentru a vorbi cu Frostpine chiar acum.

— Eu îl voi căuta pe Niko, se oferi Tris.

— Mai aveţi papiotele acelea de aţă pe care vi le-am dat? vru Lark să ştie.

Toţi cei patru tineri căutară în diferite buzunare şi le scoaseră.

— Foarte bine. Ţineţi-le la voi. Femeia privi gherghetul. Haideţi să lăsăm ăsta deoparte, deocamdată. Radiaţiile îmi provoacă dureri de dinţi.

— Ra-di-a-ţii. Briar silabisi cuvântul. Astea-s sentimente, nu? Emană sentimente magice.

— Corect, zise Lark, ciupindu-l de nas. Vom face un învăţat din tine cât de curând.

Sandry îngenunche lângă lucrarea ei şi începu cu atenţie să o strângă.

*

Daja nu avea stare. Mai rămăsese o parte din după-amiază, dar nu avea timp să pornească fierăria şi să facă treabă ca lumea. După ce umblă prin castel o oră, se întoarse în camerele lor pentru a lua o pilă şi cuiele pe care le făcuse în ziua precedentă. Cel puţin, putea să le ascută vârfurile. Chiar reuşi să facă vreo duzină până ce munca să devină de nesuportat. Aruncă pila până-n capătul camerei ei şi ieşi tropăind din încăpere, ignorându-i pe Briar şi pe Tris când aceştia îşi ridicară privirile de la alifia pe care o preparau pentru arsuri.

Imaginea lor strecurând cu atenţie uleiul din aloe amplifică nervii Dajei. Chiar nu-şi dădeau seama că era doar o treabă pe care erau puşi să o facă aiurea? Yarrun nu avea de gând să lase vreun incendiu să scape de sub control!

Ce voia ea – ce nu putea avea – era marea. Trebuia să fie acolo acum, la bordul unei corăbii, cu vântul în faţă, respirând aer curat şi sărat în timp ce vasul se avânta în valuri. Cum ajunsese ea în valea asta idioată înconjurată de munţi? Dacă nu putea fi *Tsaw'ha,* cel puţin trebuia să fie acasă, în Cercul Spiralat, unde putea sta pe zid şi respira aerul minunat al oceanului.

Zidul de aici mirosea, probabil, a foc. Ei bine, asta era. Măcar, focul îi era prieten şi o ajuta să facă singurul lucru important pe care *Tsaw'ha* nu i-l luaseră. Hotărâtă, Daja porni în căutarea ieşirii spre zidul exterior.

— Dacă vrei privelişte, de ce nu încerci turnul de veghe? îi propuse un servitor când aceasta întrebă încotro să meargă. Este cineva acolo sus chiar acum, privind incendiile, dar nu-l deranjează vizitatorii.

Sperând că străjerii nu aveau chef de vorbă, Daja urmă instrucţiunile bărbatului. Erau paznici la uşa de la baza turnului, dar o lăsară să treacă fără să pună întrebări. Fata urcă şi urcă, şi urcă. Chiar când credea că, dacă mai urcă mult, avea să-i curgă sânge din nas, ajunse în capul scărilor. Uşa din capăt era deschisă – când intră pe ea, se pomeni lângă un mic pavilion aflat în centrul unei platforme late. La marginile acesteia fusese ridicat un parapet înalt până la pieptul ei. Făcut din piatră, acesta era străpuns de găuri, pentru a permite vântului să treacă. La o asemenea înălţime, vântul bătea cu putere.

O necăji să constate că apropierea de margine o speria puţin. Nu făcuse ea treabă de observator pe catarg de sute de ori pe A Treia Corabie Kisubo? Riscă să facă un pas de la uşă, apoi altul. Platforma – podeaua – era liniştitor de fermă sub picioarele ei.

— Nu-i prea rău. Yarrun veni dinspre partea îndepărtată a platformei. Vântul se agăţa de tunica şi de cămaşa sa, părul îi era răvăşit. Şi rezistă în picioare de un secol.

Bărbatul bău dintr-o sticlă pe care o ţinea în mână.

Daja se încruntă – bea alcool? Ultimul lucru de care avea nevoie *oricine* era un mag al focului pilit. Nu era treaba ei să judece un om mai în vârstă, dar, cu atâtea lucruri în vale depinzând de acest singur om, gândul că ar fi un beţiv nu era tocmai încurajator.

Frica ei de înălţime dispăru. Bărbatul se îndreptă spre parapet şi admiră priveliştea. Se aflau deasupra întregii văi, cu excepţia munţilor înconjurători. Pământul era ca o cuvertură, peticele sale fiind cusute din livezi, câmpuri, sate şi păşuni. Lacul, care părea foarte mic, era ca un smârc în centrul cuverturii. Fâşii negre erau aşezate de-a lungul pătratelor netede, arătând locurile în care focurile arseseră fără nicio consideraţie pentru ordinea generală. Ameninţarea era încă foarte puternică, mai ales pe păşunile de lângă castel. Chiar dedesubt, în treimea nordică a văii şi de fiecare parte, centuri de păduri verzi ca muşchiul creşteau pe terenul prea abrupt pentru a putea fi cultivat. Peste tot plutea o ceaţă palidă, gri, de fum.

— Toţi localnicii vorbesc numai despre avere în cupru sau

şofran. Yarrun venise lângă ea. Acei copaci – şi ei sunt avere, în lemn, răşină şi nuci. Ar putea trăi de pe urma unei astfel de averi, dacă ar fi nevoiţi. Iar femeia aia îmi spune s-o las să ardă!

— Rosethorn se pricepe la plante, spuse Daja cu grijă. Asta e magia ei.

— Magie! pufni el batjocoritor. Magia nu poate lua locul *învăţăturii,* fetiţo! Vorbăria asta despre ritmurile pământului şi natură este absurdă. Învăţătura adevărată se câştigă atunci când alţi oameni îşi pot face vrăjile ca tine şi obţin aceleaşi rezultate. Iar tu ai *nevoie* de învăţătură pentru a înţelege cum trebuie cum funcţionează lumea. Dacă te bazezi numai pe intuiţie sau pe magie pentru a interpreta ce observi, vei crede că animalele sunt cu adevărat înţelepte şi nu că au învăţat că, dacă fac un lucru, îţi vor fi pe plac. Vei crede că numai ceremoniile potrivite vor asigura răsăritul soarelui în fiecare zi, aşa cum făceau odată oamenii din imperiul Kurchal.

Ridicându-şi sticla, bău cu poftă.

Daja îl privi pieziş.

Acesta observă şi ridică sticla.

— Ţi-aş oferi, dar nu ţi-ar face bine. Este un ceai Yanjing foarte puternic, negru precum cărbunii şi tratat cu stimulente precum degetariţa. Cum sunt chemat zi şi noapte anul ăsta, am descoperit că doar ceaiul meu mă ajută să rezist.

— Nu-i alcool? întrebă ea suspicioasă.

— Alcoolul ar fi fatal. Distruge concentrarea şi reflexele.

Cel puţin, asta avea sens. Fata se aplecă peste balustradă şi privi tăcută valea. Şi Yarrun era tăcut, lăsându-şi privirea să hoinărească de la est la vest. Daja se uită la el şi observă că tremura puţin. „Stimulentele sale?” se miră ea, apoi alungă întrebarea şi îşi întoarse faţa în bătaia vântului.

Soarele cobora uşor de pe cer, îndreptându-se către munţi. În vest, deja se aşternuse o cortină de umbră peste turnurile de veghe gemene, care arătau ca nişte figurine de jucărie, şi trecătoarea care ducea la valea gheţarului. Putea vedea firele de praf care erau Rosethorn şi alţi muncitori întorcându-se dinspre terasele cu şofran. La marginea pădurii, băieţii şi bărbaţii care săpau fâşii de pământ pentru a servi drept bariere în calea focului încercau să mărească distanţa dintre incendiile care se apropiau şi copaci.

Yarrun era agitat. Se duse către marginea îndepărtată a

platformei, dar rămase acolo doar câteva minute înainte să se întoarcă.

— Pot întreba ceva? rosti Daja.

Mai rău decât să-i ordone să coboare de pe platformă nu avea ce să-i facă.

— Întreabă ce vrei, răspunse bărbatul absent, privind spre barierele împotriva focului. Nu pot promite că-ţi voi răspunde, bineînţeles.

Adulţii! De ce erau ei atât de complicaţi tot timpul? Daja se strâmbă. Având în vedere că stătea cu spatele la ea, Yarrun nu o văzu.

— De ce i-ai vorbit aşa lui Niko în prima seară aici? întrebă ea. Că nu putea face nimic pentru a opri incendiile? Ce ţi-a făcut el?

Omul mai înconjură o dată platforma, plimbându-se tacticos pe toată marginea ei. Tăcu atât de mult timp, încât ea crezu că nu avea să-i răspundă. Tocmai se gândea să între când Yarrun spuse:

— Tu eşti tânără. Tânără şi înzestrată cu magii neobişnuite. Ar trebui să fii felicitată.

Felicitată? Daja se gândi la Briar, care se necăjise din cauza unor fire de şofran arse. Dar Tris, care se trezise ţipând trei nopţi din patru din cauza unor vise cu sclavi înecaţi atunci când trimisese fulgerul asupra corăbiilor pe care se aflau? Sau Sandry, care purta o piatră vrăjită pentru a avea lumină la ea întotdeauna, din cauză că era îngrozită de întuneric? Dar cum rămânea cu Daja însăşi, *trangshi* pentru totdeauna?

Fără nicio idee despre gândurile care-i roiau Dajei prin minte, Yarrun continuă:

— Oameni ca tine sau ca Niklaren Goldeye nu vor fi niciodată magi de rând. Nu vei lucra niciodată în fiecare zi cu vrăji obişnuite – fără să mai spun că lumea noastră nu se poate descurca în lipsa vrăjilor care să împiedice mâncarea să se strice sau a celor care să localizeze criminalii. Magii obişnuiţi locuiesc în camere sărăcăcioase. Se luptă să găsească bani pentru chirie şi mâncare. Şi, în *clipa* când cineva precum Goldeye vine în oraş, nimeni nu mai are timp de tine. Nu eşti la fel de interesant ca el… nu eşti la fel de celebru. Tu doar faci vrăji care să-i alunge pe hoţii de buzunare şi să împiedice ţevile şi coşurile să nu se înfunde.

Fetei îi părea rău că întrebase.

Dar Yarrun nu terminase.

— Am muncit douăzeci de ani după ce am plecat de la universitate, călătorind mereu, încercând să ajung unul dintre cei mari. De ce nu? Eram bun. Era doar o problemă de a găsi vrăjile bune şi protectorul potrivit. De fiecare dată când tatăl meu îmi scria, zicea: „Când n-o să te mai înşeli singur şi vei dori o slujbă *adevărată,* vino acasă”.

În cele din urmă, am făcut asta. Am venit acasă, pentru a stinge incendii în nordul Emelanului. Şi uite-mă făcând o magie pentru care puţini alţii au talent, în timp ce domniţa mea îl pune pe Niklaren Goldeye la cea mai înaltă masă şi pe mine alături de el. Locul meu *obişnuit,* când nu sunt magi mari în vizită, este chiar deasupra sării, lângă şambelan şi intendent. Bău din sticlă şi zâmbi amărât. Acum, regreţi c-ai întrebat.

— Deloc, minţi Daja fermă.

Yarrun întoarse sticla – doar câteva picături căzură pe platformă.

— Trebuie să umplu asta. Dacă aş fi în locul tău, m-aş ruga să nu apară nimeni care să creadă că magia forjării este ceva obişnuit sau, spre nemulţumirea ta, vei afla că am dreptate.

Bărbatul o lăsă acolo şi intră în turn.

Daja îşi roase o unghie. Nu era oare o prostie să-şi facă griji în privinţa faimei? Îi folosea la ceva să se frământe din cauza magiei altuia? Era un lucru pe care îl aveai sau nu, orice ar fi crezut Yarrun despre învăţarea vrăjilor potrivite. Şi ea ar fi renunţat la toate într-o clipită, pentru a fi *Tsaw'ha* iarăşi.

Întorcându-şi din nou faţa spre vântul plin de fum, îl lăsă să-i alunge din minte iritarea lui Yarrun.

Sandry ţesea.

La început, a fost conştientă de ceea ce se întâmpla în jurul ei: Briar şi Tris făceau alifie, Daja plecase şi Lark se întorsese. Cineva îl hrăni pe Micul Urs. Fata mirosi mâncarea. Urlăţel stătea pe stâlpul de la celălalt capăt al gherghefului şi ciripea; când văzu că nu-i dă de mâncare, graurul plecă. Până la urmă, totul dispăru pe măsură ce ea continua să lucreze. Se simţea ca un pahar plin de lumină. Sub degetele ei, tiparul se răsucea, ca şi cum ar fi fost făcut din viermi. Acelea erau magiile scăpând de sub control. Se luptară cu strânsoarea ei în timp ce fata ţesea, dar refuză să le dea drumul. Acestea alergaseră libere

încă din luna miedului: se terminase cu joaca.

Ce se întâmplase? Într-un moment îngrozitor, sigură că pietrele din jurul ei aveau s-o strivească pe ea, pe prietenii ei şi pe câinele lor, făcându-i terci, ea îşi amintise lecţiile de ţesut. Avusese sens atunci să adune firele puterii lor şi să le ţeasă laolaltă pentru a-i face mai puternici, pentru a le oferi o posibilitate să lupte împotriva cutremurului. Şi uite doar unde au ajuns lucrurile!

Ea făcuse asta. *Ea* trebuia să facă magiile să funcţioneze bine din nou.

Avea aţa nouă a lui Briar, înfăşurată pe propria ei suveică, nu încurcată cu celelalte, cum fuseseră primele aţe. Acesta era ancorat în harababura satinată din partea stângă a pânzei, în zona care începuse ca fiind a lui. Ridicând suveica, Sandry se concentră asupra lui. Zilele acestea, el mirosea minunat, a pământ umed şi ierburi, a aloe, a pini, şi ca o aglomerare de flori. Aici, o buclă de mătase îi înfăţişa mâinile repezi, în timp ce băiatul băga o rolă în buzunarul cămăşii sau balansa un cuţit pe vârful degetului. O schimbare a luminii, şi fata zări ochii lui palizi gri-verzui sub sprâncenele subţiri şi negre. O mână fantomatică o trase de o codiţă, gestul lui favorit când ea nu era atentă. Ajunse la capătul aţei lui.

Acum, bariera, o aţă de bumbac albă, simplă, pe o suveică mică, o bucată goală cu nimic din nimeni în ea. În mintea ei era un zid de sticlă, împiedicându-l pe Briar pe de-o parte, iar pe Tris de cealaltă. După ce ţesu zece fire de urzeală, lăsă acea suveică şi o ridică pe următoarea, cea care avea aţa lui Tris. Era atât de albă, dar mătasea era ca a lui Briar, cu o strălucire asemenea lunii în ea. Acum, Sandry trebuia să uite de băiat pentru moment şi să se concentreze asupra lui Tris.

Tris era uşor de invocat în minte. Acest fir era un păr roşcat, aspru, cu buclele tăiate, lepădate pentru ca Tris să nu mai scoată fulgere din ele când se enerva. Aici era mirosul de cărţi vechi şi o urmă de lac pentru lemn – lui Tris îi plăceau treburile în gospodărie. Dincoace erau ochi gri, de culoarea furtunii, îmblânziţi când Tris pieptăna blana Micului Urs, când credea că nu vede nimeni cât de mult îl iubea ea pe acel dulău greoi.

Prea repede ajunse Sandry la capătul fâşiei lui Tris. Ei bine, avea să se întoarcă imediat. Ridicând o altă suveică mică, Sandry o închise pe roşcată cu o margine albă.

Acum, ajunsese la propria aţă. Ce trebuia să facă? Una era să-şi ţeasă prietenii pe care-i ştia atât de bine. Ce putea invoca despre ea însăşi?

Fără vreo avertizare, propriul coşmar îi înflori în minte, alimentat de magie. Părinţii ei zăcând împreună în pat. Pielea lor era străpunsă de urme de varicelă; duhnind a carne moartă.

Îndepărtându-şi gândurile de acea amintire, fata dădu de alta, o cameră fără nicio fereastră, plină de umbre de catifea neagră. În centrul ei se afla o panglică de mătase care lucea: prima ei magie. O făcuse pentru că ar fi încercat orice să ţină întunericul departe, chiar şi apelând la o magie pe care ştia că nu o are.

Numai că o avusese. Panglica luci atâta timp cât se concentra asupra ei. Strălucise şi ea supravieţuise în captivitate în acea cameră ascunsă până o găsise Niko.

— Căutam comori, spusese el odată, doar că aceea era comoara ei: o nouă viaţă, magie şi prieteni care valorau chiar mai mult.

Acum, era la capătul propriei ei aţe, alimentând suveica fără să-şi dea seama. Era timpul să se blocheze şi pe ea. Atentă, adăugă o margine de bumbac alb, apoi ridică suveica pe care era aţa Dajei. Era o ţesătură simplă după toate întâlnirile lor cu Polyam. Daja era marea. Era focul din fierărie şi un toiag cu un mâner lipsit de inscripţii. Ea a fost prima prietenă a lui Sandry la Cercul Spiralat; ea era metal încins şi roşu, culoarea negustorilor pentru doliu. Sandry îi dădu Dajei şi capătului pânzei, o margine albă.

O durea spatele. Trebuia să se întindă. În vreme ce se ridica gemând, nasul ei sensibil adulmecă mirosul ademenitor de mâncare. Cineva lăsase o tavă pe masă, cu un urcior de suc, o farfurie cu cuşcuş şi pui, o ceaşcă de năut piperat şi o farfurie cu pâine nedospită. Folosindu-şi degetele, fata luă nişte cuşcuş, aşa cum făceau oamenii din Bijan şi Sotat şi-l băgă în gură. Întinse cealaltă mână după urcior, intenţionând să umple o cupă cu suc.

— Dă-mi voie, spuse o voce catifelată în vreme ce un braţ ridică urciorul.

Sandry ţipă scurt, tresări şi se înecă. Unchiul său o bătu ferm pe spate până-şi reveni, apoi îi oferi o cupă de suc. Fata bău încet, roşie ca o sfeclă de ruşine că o văzuse mâncând ca un om obişnuit.

— Nu am vrut să te sperii, zise ducele Vedris, aşezându-se. Nu m-am gândit că nu ştiai că sunt aici.

Sandry îşi drese vocea:

— De cât timp?

— De ceva timp, recunoscu el. Nu voiam să întrerup. Era fascinant de privit – ştii că străluceai?

Sandry scutură din cap încă roşie la chip.

— Mănâncă. Ducele făcu semn cu capul spre mâncare. Pari lihnită.

— Sunt, recunoscu ea, luând un scaun. Ridicându-şi şervetul, îşi şterse bine mâna uleioasă. Nu ar trebui să fiţi la cină?

— S-a terminat acum o oră. Ochii săi căprui, adânciţi în orbite, licăreau amuzaţi. Prietenii tăi au preferat se plece să se plimbe, decât să te întrerupă. Am înţeles bine ce-a zis sfânta Lark? Nu au niciun fel de magie până nu termini tu?

Puse mâncare în farfurie pentru ea, mâinile sale mari, de spadasin mânuind graţioase tacâmurile.

— Niciun fel, recunoscu ea, ridicându-şi furculiţa cu o eleganţă care indica o educaţie aleasă. Aşa că încerc să fac cât de mult pot în noaptea aceasta.

Fata începu să mănânce repede, dar fără lăcomie.

Ducele nu mai spuse nimic o vreme, dar îşi turnă suc. După ce mâncă aproape jumătate din ce-i pusese el în faţă, Sandry se relaxă şi se lăsă pe spate. Unchiul ei privea prin uşile care se deschideau înspre balcon. Fumul ce intra în cameră purtat de adierea nopţii nu părea să-l deranjeze.

Ea voia să întrebe ceva.

— Ai fi putut face ceva pentru Creasta de Aur? Sau ar fi fost rău dacă n-am fi găsit cuprul?

Ducele nu-şi întoarse capul, dar privirea lui se îndreptă spre ea.

— E bine că am găsit cupru, îşi răspunse Sandry singură.

Mulţi oameni spuneau că unchiul ei era imposibil de pătruns, dar ea rar avea probleme în a-i ghici gândurile.

— Trezoreria mea este periculos de goală, recunoscu acesta. Cu un suspin, se întoarse cu faţa spre ea. Pagubele pricinuite de cutremur şi atacurile piraţilor mi-au secat surplusul de bani, iar fondurile pe care le mai am trebuie folosite nu doar pe Creasta de Aur, ci în toată partea de nord. Cuprul extras de aici poate fi schimbat pentru alimente – *dacă* se va putea scoate destul. Mai

e puţin timp până când iarna va închide drumurile în munţii aceştia.

Trăgând cu ochiul la un vas acoperit, Sandry descoperi o budincă şi începu să mănânce cu poftă.

— Mă bucur că am putut fi de ajutor, unchiule!

Ducele o trase uşor de una dintre cozi.

— Şi eu mă bucur. Tu şi prietenii tăi m-aţi scutit de nişte alegeri neplăcute, cel puţin pentru pământurile Inouliei.

Odată ce vasele pentru cină fură strânse, câţiva oameni aduseră nişte instrumente în sala principală şi începură să cânte. După ce ducele se întoarse, Niko produse câteva iluzii pentru a-i distra pe cei rămaşi. Lark jongla cu câteva farfurii şi tacâmuri în aplauzele spectatorilor, iar doi gardieni executau un dans al săbiilor. Şi alţi oameni înzestraţi îşi etalară talentele, aşa că Daja, Tris, Briar şi profesorii lor se duseră în camerele lor la o oră foarte târzie. Sandry era ghemuită pe un scaun, dormind. Gherghelul ei era întins pe podea, cu zece centimetri de fâşii curate după secţiunea în care fibrele creaseră o pânză ca de satin. Fâşiile în tonuri de verde, alb, albastru şi roşu-portocaliu nu erau colorate clar: fibrele încă se amestecau destul de mult pentru a avea ceva din toate cele patru nuanţe. Delimitările din bumbac alb dintre fâşii erau solide, totuşi, iar pânza era gata pentru a fi tăiată de pe gherghef.

Daja îngenunche şi puse mâna pe fâşia care lucea precum inima unui foc. Simţi în palme căldura cenuşii fierbinţi, o arsură care crescu pe mâna ei pentru a încolţi tulpini şi crengi în carnea sa. Venele i se umplură de foc. Magia străluci în ea încă o dată.

Briar puse o mână pe fâşia verde, Tris pe cea albă. Un foc palid se roti şi se răsuci prin corpurile lor, strălucind prin ochii acestora înainte să se micşoreze – nu să dispară, ci să se aşeze chiar în oase. Daja privi spre Sandry şi văzu că prietena ei îşi rechemase deja puterea.

— Deci, acum, cu puţin noroc şi dacă suntem optimişti, v-aţi aranja, anunţă Rosethorn cu satisfacţie.

— Nu vor avea doar un fel de magie, îi aminti Niko. Puterea lui Briar este încă legată de foc şi fulger. Va trebui să lucrezi cu el, pentru a descoperi ce poate face.

— Putem lucra cu mine mai târziu, nu acum? Briar căscă o

gură cât o şură. E trecut de ora mea de culcare.

Tris merse împleticindu-se până-n camera ei fără să spună un cuvânt nimănui. Daja îi făcu cu mâna lui Frostpine – care-i răspunse la rândul lui – şi o urmă pe roşcată.

— Du-te la culcare, ştrengarule, îi spuse Rosethorn lui Briar, cu ochii amuzaţi. Avem toată iarna să-ţi explorăm puterea.

Frostpine o ridică pe Sandry, care protestă puţin. — înapoi la culcare, ţesătoareo, spuse acesta încet. Ai făcut azi treaba unui uriaş.

10

Chiar după micul-dejun de a doua zi, Daja se gândi că ar fi o idee bună să-şi vadă viţa-de-vie de metal pentru ultima oară, cercetând-o amănunţit înainte să vină negustorii după ea. Ieşind pe vârfuri din dormitorul fetelor – Sandry nu se trezise încă –, îşi luă creaţia şi o duse în camera principală. Punând-o pe un scaun de lemn, îşi trecu mâinile peste ea şi o studie, simţind fiecare coadă, frunză şi boboc. Aceasta înghiţise toată farfuria de bronz a lui Polyam, transformând metalul în boboci. Mulţi dintre ei se deschiseseră ca nişte trandafiri cum fusese cel pe care-l plantase în valea gheţarului; câţiva erau pe jumătate deschişi sau închişi complet. Erau la fel de multe frunze pe cât erau flori; mugurii mici din fier de pe toate crengile indicau frunzele ce aveau să apară.

Îşi dădu seama că viţa îşi atinsese limitele de creştere. Avea nevoie de mai mult fier pentru ca mugurii să se deschidă, iar tulpinile mari erau cam fragile. Mai era ceva în neregulă cu ea, deşi nu avea idee ce anume.

Totuşi, metalul se simţea bine în mâinile ei. Închizând ochii pentru a se concentra asupra energiei care se scurgea prin viţă, fata realiză că, deşi nu era genul de magie pe care o învăţa ca ucenic al lui Frostpine, i se părea foarte familiar. Mai putea face aşa ceva încă o dată? se întrebă ea, cu un interes crescând. Mai putea crea metal viu?

Daja se gândi că ar fi fost posibil.

Briar se uitase la ea în timp ce inspecta viţa. Când fata îşi ridică privirea, îl auzi:

— Are nevoie de un ghiveci nou. De fapt, are nevoie de *un* ghiveci. Şi e ceva în neregulă cu ea.

Daja nu se gândise să le ceară sfatul lui sau lui Rosethorn cu

privire la modul de îngrijire.

— Crezi? întrebă ea.

— *Ştiu.* Băiatul făcu un semn cu capul spre viţă şi îşi ridică sprâncenele. Înţelegând ce vrea, Daja încuviinţă şi se dădu îndărăt pentru a-i permite să-i mânuiască lucrarea. Briar o cercetă, ca şi ea, prin văz şi pipăit. Când ajunse la trunchi, ridică întreaga viţă. *Ştiu* ce-i în neregulă. Nu are rădăcini.

— Are nevoie de ele? întrebă fata.

— Ei bine, floarea pe care ai înfipt-o în pământ ieri le-a scos repede, cu siguranţă. Rosethorn şi Tris intrară. Briar întrebă: Chestia asta nu are nevoie de rădăcini?

— Dacă vrei să trăiască, are nevoie. Niciun ghiveci nu i-ar strica. Rosethorn scoase nişte monede de bronz din punguţa ei de la curea. Cumpără un ghiveci de lut de mărimea unui coş de o baniţă[2]. Asta va acoperi costul dacă olarul nu-i un hoţ.

— Te pot răsplăti când primesc banii de la Polyam, se oferi Daja.

Era bine de ştiut că acum o putea răsplăti pe Rosethorn şi pe Lark pentru lucrurile pe care i le cumpăraseră în trecut.

Rosethorn făcu însă cu mâna în semn de refuz.

— E contribuţia mea la acest – privi viţa, încercând să găsească un cuvânt – experiment. Ai nişte fier să pui în ghiveci laolaltă cu ea?

— Am nişte resturi de la cuiele pe care le-am făcut.

Daja se duse după ele.

Când se întoarse, Tris privea viţa peste umărul lui Briar.

— Nu cred să-mi fi dat seama înainte, zise ea cu o voce răguşită, dar, de sus, arată ca un ciclon. Arătă cu degetul spre despicătură din care se despărţeau crengile din tulpina principală a viţei. Vedeţi? Ramurile din trunchi se răsucesc toate în aceeaşi direcţie, pentru a forma o pâlnie. Sau am *putea* spune că arată ca apa atunci când se scurge printr-un canal.

Fata începu să tuşească din cauza fumului din aer. Încruntându-se, Rosethorn îi oferi un pahar cu suc.

În timp ce Daja era plecată după resturile de fier, Lark se alăturase grupului din camera principală. Acum, sfânta privea de sus viţa.

— Mie mi se pare că arată a lână toarsă, spuse ea interesată. După ce câteva fire sunt unite într-unul gros. Iar trunchiul este

---

[2] 36,36 de litri, în sistemul de unităţi de măsură anglo-saxone.

singura secţiune groasă.

— Totuşi, are nevoie de rădăcină, spuse Briar. Hai, Daj'. Să-l găsim pe olarul ăla.

— Crezi că rămăşiţele alea o s-o hrănească? întrebă ea în timp ce alerga după el.

— Ar trebui, doar dacă negustorii nu intenţionează s-o vândă o perioadă. Încetini pasul în sala prin care treceau, iar Daja îl ajunse din urmă. Doar să-i spui lui Polyam să-i dea mai mult fier. Ai simţit puterea din ea? Vrea să crească mai mult, dar nu cred că doreşte să crească prea mult. *Tu* ce semnale primeşti de la ea?

Daja se gândi la asta.

— Este tânără, remarcă ea încet. Chiar acum este plină de foc, iar cuprul ajută la alimentarea acestuia. Natura sa metalică ar trebui să preia controlul peste vreo lună sau două, totuşi. Fierul este un metal cumsecade. Acum, este activ doar datorită magiei din el.

Cei doi coborâră scările tropăind şi ieşiră pe uşă.

— Şi frigul îl va face să se micşoreze, zise Briar.

— Adu-mi aminte să le spun să fie atenţi la lujeri şi la crenguţe când e frig, adăugă Daja. Curtea principală era plină de refugiaţi. Cei doi magi se aplecară, ocolind oamenii şi căruţele în timp ce traversau curtea. Ar putea deveni casante şi s-ar sparge dacă oamenii care o mânuiesc nu sunt atenţi.

Olarul nu le vându doar un ghiveci rotund şi verde de mărimea potrivită, ci îi lăsă să ia şi puţin din pământul de care nu mai avea nevoie. Aceştia luară suficient pentru a-şi umple ghiveciul până aproape de margine. Daja îşi petrecu următoarea oră urmând indicaţiile lui Rosethorn, punând pietriş la baza ghiveciului, pentru scurgere, apoi un strat de pământ, un strat de resturi de metal, un nou strat de pământ şi tot aşa până când viţa a fost bine plantată, iar greutatea ei era suportată de noua sa bază.

— Dacă n-ai fi finalizat afacerea, eu aş fi spus să-i taxezi pe *Tsaw'ha* pentru ghiveci şi pământ, remarcă Briar când terminară. Nu vrei ca ei să creadă că le vei da lucruri gratuite tot timpul.

— Sper ca Polyam, cel puţin, să înţeleagă că nu voi face asta, spuse Daja sec. Şi se pare că ea va mai face afaceri cu noi.

— E păcat că, de fiecare dată când veţi face, ea va trebui să

se vopsească şi să devină *qunsuanen* şi toate cele, rosti Tris iritată.

În cele din urmă, Rosethorn îi ceruse să poarte la gură şi la nas unul dintre şalurile cele mai bune ale lui Sandry.

— Cine-ar fi crezut că aveai să înveţi atâta negustorească în călătoria asta? o tachină Lark.

O puteau vedea pe Tris zâmbind pe sub şal.

— Daja, eşti liberă? întrebă Niko din prag. Dacă da, eu şi Tris avem nevoie să ne arăţi drumul pe care l-ai urmat sub pământ. Începu să tuşească. După ce îşi reveni, continuă în şoaptă: Trebuie să găsim izvoarele calde de lângă gheţar. Şi unde-i Sandry?

— Încă doarme, răspunse Lark. Se simte bine – e doar obosită.

Rosethorn se duse în camera ei când Niko începu să tuşească. Apoi, se întoarse cu siropul ei şi având o privire hotărâtă.

— *Am crezut* că ai avut necazuri noaptea trecută. Bea asta! Femeia turnă puţin într-o ceaşcă şi i-o întinse.

Niko o privi de parcă îi oferea un peşte putrezit.

— Mi-e bine. Sunt perf…

Nici măcar nu reuşi să termine propoziţia din cauza tusei.

— Nu-i rău, spuse Tris, încrucişându-şi degetele la spate. Adevărat. Are gust de… de mango.

Niko o privi, apoi luă ceaşca şi-i bău conţinutul. Cei patru priviră interesaţi în timp ce obrajii lui păleau, apoi se înroşeau.

— E *îngrozitor!* strigă el, vocea lui fiind doar un scâncet subţire.

— Poate că mă gândeam la alt sirop, rosti Tris cu o expresie serioasă pe chip.

Daja găsi încă una dintre bucăţile de voal ţesute de Sandry.

— Va rămâne fără şaluri în ritmul ăsta, remarcă ea veselă, înmânându-i pânza lui Niko.

Acesta şi-o legă peste nas şi gură.

Rosethorn o privi pe Lark.

— Ştiu că oamenii care locuiesc aici trebuie să supravieţuiască în condiţiile unui aer ca acesta, dar noi nu, spuse ea. Vreau să-l întreb pe duce când plănuieşte să plece mai departe.

— Este cu domniţa Inoulia, în biblioteca acesteia, zise Niko, dregându-şi vocea. Când Rosethorn îi părăsi, acesta rosti: Acum, Daja, dacă vrei?

— Dar nu vreau să intru în lavă, protestă aceasta. M-ar fi omorât data trecută dacă grilajul de metal pe care-l făcusem nu venea acolo, jos, să mă protejeze.

— O să am eu grijă de lavă. Frostpine intră, ştergându-şi părul ud cu un prosop. Am terminat treaba de fierărie a caravanei, explică el. Îmi pot pune la treabă şi celelalte talente.

— Nu te va topi şi pe tine lava? întrebă Daja.

— Pot *încerca,* zâmbi el, stând cu picioarele încrucişate pe podea.

Îi făcu semn fetei să se aşeze lângă el. În clipa în care degetele sale aspre le prinseră pe ale ei, Daja se simţi mai bine. El nu avea să permită nici unui rău să ajungă la ea.

Niko şi Tris li se alăturară. Tocmai aveau de gând să înceapă când Briar le ceru să-i facă şi lui loc. Şi el fusese cu Daja; poate că experienţa lui avea să fie utilă. În timp ce se aşezau, Lark îl trimise pe Micul Urs la plimbare, pentru a-l împiedica să se bage în cercul lor şi să le lângă feţele, cum îi era obiceiul.

Toţi cei cinci se luară de mâini, închiseră ochii şi inspirară, numărând până la şapte. Se opriră, îşi ţinură respiraţia preţ de alte şapte secunde, apoi expirară la fel de încet cum inspiraseră. Briar, Daja şi Tris ajunseră imediat la magiile lor: Tris se întrebă dacă ar fi putut fi vreodată cu adevărat separaţi. Curând, simţiră apropierea lui Niko şi a lui Frostpine, focul puterii celor doi strălucind nu doar mai puternic, ci mai restrâns decât al lor, ca şi cum aceştia ocupau mai puţin spaţiu, dar cu o intensitate mai mare.

— *Daja, Briar? Luaţi-o înainte,* spuse Niko.

La început, Daja nu a fost sigură de traiectoria ei, până îşi aminti că tot ce trebuia să facă era să cadă. Izvoarele calde umpleau un gol vast în pământul de sub castelul Crestei de Aur. Fata se repezi în jos, prin stânci, bucăţi de metal, alte stânci şi pământ plin de minerale, până ieşi într-o uriaşă cameră de piatră.

— *Am început de aici,* rosti ea, privind în jur. *Şi am ieşit printr-unul dintre izvoare…*

— *Acela,* le spuse Briar, atrăgându-le atenţia spre el. *Am văzut-o trecând prin acela.*

Daja îi conduse în timp ce se repezeau prin apă mult mai fierbinte decât puteau suporta trupurile lor. Când simţi temperatura crescând, fata încetini. Nu mai exista niciun grilaj

care să o salveze de lavă de data aceasta, nimic care s-o împiedice să se topească. Cu instinctul tuturor cuielor, sârmelor, lamelor sau benzilor pe care le făurise vreodată, Daja se temea de acea căldură imensă pe măsură ce se apropia.

Tris fugi lângă ea.

— *Nu!* strigă Daja. *În partea aia e lava! O să te…*

Masa încinsă se ridică în faţa lor, căldura sa vulcanică afectându-le puterea. Daja se retrase. Tris, încă mişcându-se, o lovi şi se scufundă ca un fier încins în zăpadă. Ceilalţi simţiră beatitudine plutind dinspre locul în care aceasta intrase în roca topită.

— *Ea nu poate fi afectată de lavă,* explică Niko, oprindu-se lângă Daja. *Magia o ajută să se combine cu ea.*

Daja se supără pe ea însăşi, fiind invidioasă pe prietena ei. Cum putuse uita că Tris era ca acasă în adâncul pământului? Nu era corect! *Ea* era magul-fierar, nu Tris Chandler – *ea* de ce nu putea supravieţui acolo?

— *Nu ştiu de Tris, dar rădăcinile mele încep să devină crocante,* se plânse Briar. *Cum putem trece de chestia asta?*

— *Puterea mea n-are nicio legătură cu ea – pot trece cu uşurinţă,* spuse Niko. *Frostpine?*

Dinspre soarele în miniatură care era celălalt bărbat pluti un scut mare de foc alb.

— *Briar, Daja, treceţi în spatele ăstuia,* le ceru Frostpine. *Daja, când se mai liniştesc lucrurile, adu-mi aminte să te învăţ cum să faci unul şi singură.*

Briar şi Daja se ghemuiră în spatele creaţiei lui Frostpine. În clipa în care scutul ajunse între ei şi lavă, presiunea îngrozitoare a acelei călduri insuportabile dispăru. Îi simţiră puterea crescând pe măsură ce înaintau, dar nu mai era imposibil de suportat.

Ieşind din pământ, aceştia intrară în roca topită. Ca un balon, scutul lui Frostpine se mări şi-i înconjură.

— *În ce parte, Daja?* întrebă magul-fierar.

Aceasta indică o deschizătură de deasupra lor, diferită de intrarea pe care o folosiseră.

— *Tris, haide!* strigă Niko, plutind liber lângă scutul lor. *Avem treabă!*

Aceştia se grăbiră înspre ieşirea Dajei şi trecură prin ea. Scutul lui Frostpine se evaporă. Acum, că acea căldură

îngrozitoare era în spatele lor, Daja preluă fericită comanda, repezindu-se prin crăpăturile din pământ şi stâncă. Aerul liber o atrăgea, iar fata se năpusti fericită către el. Era la suprafaţă şi în siguranţă.

Frostpine, Briar, Niko şi, ultima, Tris plutiră afară din acumulările de apă ale izvoarelor calde din munţi, formele lor magice fiind nişte globuri luminate în ochii Dajei. Apa şi noroiul clocotind nu dezvăluiau nici cea mai mică tulburare care să le indice trecerea. Fata privi fascinată. Erau cu toţii atât de puternici în această formă, dar, în condiţiile lumii fizice, nu existau cu adevărat.

— *Valea gheţarului este printre acei copaci,* le spuse ea. *Acum, ce facem?*

— *Acum, vedem dacă dislocările – crăpăturile din stânci – ajung de aici în vreun loc mult dedesubtul gheţarului,* spuse Niko. *Ne ajutaţi, tu şi Frostpine?*

Ea voia să stea aici, în aer liber. Gândul de a se apropia din nou de lavă îi dădea fiori.

— *Pot s-o fac,* spuse Frostpine.

— *Eu vă pot ajuta?* vru Briar să ştie. *Rădăcinile copacilor de aici trec prin unele dintre crăpăturile pe care le căutaţi.*

Acest lucru o făcu pe Daja să se ruşineze – toată lumea voia să lucreze în afară de ea. Luându-şi inima în dinţi, îi urmă înapoi în pământ.

Tris era în spate, uitându-se după crăpăturile prin care se alimentau izvoarele calde şi, mult mai jos, la lava care le încălzea. Cât de aproape de partea inferioară a gheţarului ar fi putut căldura – de la roca topită sau de la apa clocotită – să ajungă?

În curând, găsiră câteva fisuri paralele cu munţii din partea estică a gheţarului. Câteva erau închise. Într-un sfârşit, depistară o crăpătură adâncă între două bucăţi imense de granit care se întindeau pe kilometri întregi sub râul de gheaţă, ajungând până sub izvoarele calde din munte. Niko se ramifică prin pământ în toate direcţiile, apoi urcă de-a lungul gheţarului pentru a vedea cât de adânc era.

— *Trebuie să fim foarte atenţi. Atât de atenţi, încât nu sunt sigur că putem face ceva,* le spuse el în cele din urmă. *Dacă aducem lava prea aproape de suprafaţă, există şanse să izbucnească prin gheţar.*

— *Niko!* strigă Tris. *Este gros de aproape o sută cincizeci de metri aici! Şi n-aş folosi prea multă lavă!*

— *Sunt crăpături în gheaţa aceea,* zise Niko. *Odată ce lava ta ajunge la suprafaţă, chiar crezi că poţi stăvili forţa unui vulcan?*

Tris nu putea contrazice în niciun fel acest lucru. Cândva încercase să controleze puterea valurilor. După ce citise despre destinul altora care încercaseră experimente similare, fata ştiuse că scăpase ieftin cu doar câteva zile la pat.

— *Trebuie să ne gândim la asta,* adăugă Niko. *După cum am spus şi ieri, avem griji mai mari decât cea a unui vulcan. Există posibilitatea inundaţiilor şi a alunecărilor de teren.*

— *De ce-am mai venit până aici dacă nu crezi că poate fi făcut?* întrebă Briar.

Voia s-o găsească pe Rosethorn şi să-i spună că, în gheaţă, creşteau plante micuţe. *Nu* dorea să stea aici şi să asculte lamentările lui Niko.

— *Pentru că poate fi făcut,* veni răspunsul sec. *Trebuie să purtăm iarăşi discuţia despre ce se întâmplă când te repezi să foloseşti aiurea magia?*

— *Nu, Niko,* spuseră în cor Briar, Tris şi Daja.

— *Atunci, începeţi să cercetaţi. Toţi cinci trebuie să cunoaştem gheaţa şi pământul din zona asta ca-n palmă.*

Când se întoarseră în trupurile lor, era aproape ora prânzului. Polyam, Rosethorn şi Lark stăteau în balcon cu Micul Urs şi Urlăţel, vorbind în timp ce hrăneau pasărea cu biluţe de ou. Auzind gemete când cei cinci exploratori încercau să-şi facă trupurile ţepene funcţionale din nou, cele trei veniră să-i ajute să se ridice. Sandry, care abia se trezise, se grăbi să dea o mână de ajutor.

Odată ce toată lumea îşi revenise, Polyam aduse o cutie de lemn pe care o puse pe o măsuţă.

— Caravana noastră pleacă în această după-amiază, acum, că maestrul Îmblânzitor de Focuri ne asigură că incendiile de lângă drumul sudic sunt stinse, anunţă ea formal. Este timpul să ne finalizăm negocierea.

Cutia era un lucru frumos, lemn lucios, gravat, încrustat cu sidef. Când Polyam o deschise, văzură că era căptuşită cu catifea neagră, moale.

Cu grijă, Daja puse viţa aflată în ghiveci pe masa cea mare.

Polyam deschise o geantă de piele moale şi cu aspect uzat, care se afla în cutie şi scoase cinci monede de aur. Două aveau diametrul de şapte centimetri, mărimea unui medalion mai degrabă decât a banilor. Pe o parte, erau simbolurile oficiale ale ducilor conducători ai Emelanului: o corabie cu un far de fiecare parte, versul pentru protecţie deasupra şi o spirală închisă dedesubt. Pe cealaltă parte, era imaginea unui golf, cu deschiderea apărată în partea stângă de un turn masiv, dreptunghiular, iar în dreapta de un turn ascuţit, cocoţat pe o stâncă. Era o reproducere fidelă a golfului Summersea.

— Trăsneşte-mă! mormăi Briar.

Îl mâncau degetele să atingă monedele. Câţi oameni apucau să vadă un maja de aur într-o viaţă? Până la vederea acestei imagini a banilor, lunga rundă de negociere fusese un joc. Acum, nu mai era.

Cu grija lentă impusă de protocol, Polyam puse lângă plantă fiecare maja. Alături, lăsă trei monede mai mici, astrelii de aur.

— Sunt mulţumită, spuse Daja automat, deşi nu era.

Banii nu o interesaseră cu adevărat niciodată, ci doar şansa de a vorbi din nou cu un negustor. Acum, acest lucru se termina. După ce Polyam – şi caravana ei – plecau, Daja avea să fie singură din nou printre *kaqi.*

Briar adună monedele şi i le oferi Dajei. Aceasta îşi întoarse capul. După o scurtă ezitare, băiatul i le dădu lui Lark, care le băgă în punguţa ei de la curea.

Când Polyam privi viţa şi oftă, Daja spuse repede:

— Te voi ajuta s-o duci. Există o roabă pe care o putem folosi. Şi aş vrea să merg puţin cu caravana – ei bine, în spatele ei, cu Polyam, adăugă ea, privindu-i pe Frostpine şi Niko pentru a le căpăta permisiunea. Mă voi întoarce înainte de lăsarea nopţii. Văzând că aceştia ezită, mai zise: Dacă pentru ei este sigur să plece, e destul de sigur şi pentru mine să merg.

— Aici sunteţi. Domniţa Inoulia stătea în prag. Vă e foame? Aş vrea s-o invit pe domniţa Sandrilene şi pe voi, magii – şi pe micii voştri ucenici, desigur –, la prânz în turnul nostru de veghe. Yarrun vrea să ne arate ceva. Stăpânul meu, ducele, a acceptat deja. Privind spre Polyam, adăugă: Ştiu că eşti nerăbdătoare să-ţi vezi de drum, *wirok!*

Daja îşi plecă privirea, strângând din dinţi la auzul prea puţin subtilei concedieri din cuvintele domniţei.

— Eu trebuie să refuz, spuse ea rece. O ajut pe Polyam a celei de A Zecea Caravane Idaram să-şi ducă bunurile la oamenii ei. „Şi sper să te înşele pe tine şi pe copiii tăi, şi pe nepoţii tăi în orice schimb pe care-l o să-l facă de aici încolo cu tine, adăugă ea în gând. *Kaq.”*

Ceilalţi trei tineri păreau stingheriţi, dar, spre deosebire de Daja, nu aveau pregătită nicio scuză. Niko mulţumi şi acceptă în numele tuturor să vină în turn când clopotul bătea de prânz.

— Ar trebui să păstrezi asta, spuse Polyam, împingând cutia gravată spre Daja. Caravana ar arde-o şi s-ar pierde o lucrare bună. Pe lângă asta, ai şi un pachet de ceai negustoresc sub catifea – a trebuit să-l fur.

— Mulţumesc, şopti Daja.

— Şi eu *îţi* mulţumesc, zise Polyam. Le făcu o plecăciune lui Lark, Rosethorn, Niko şi Frostpine. A fost o onoare să vă întâlnesc. V-am auzit de mulţi ani numele. A fost o plăcere să văd că meritaţi toate laudele care vi s-au adresat, şi chiar mai multe.

Aceştia făcură şi ei o plecăciune.

— Să aveţi drum bun şi profituri mari! spuse Lark în limbajul negustoresc.

Polyam ridică din umeri.

— Mă îndoiesc, rosti ea cu prefăcătorie, apucându-şi toiagul. Voi fi din nou doar un *wirok* – după zece zile în care voi merge în urma caravanei şi voi face baie în fiecare iaz şi râu. A fost frumos, aproape la fel de bine ca şi când aş fi fost o *daka.* Privi spre prietenii Dajei. Ne vom mai întâlni. *Gilav* intenţionează să facă din Cercul Spiralat un popas în drumul nostru.

După ce Daja puse planta în roaba pe care le-o împrumutase olarul, Polyam se înclină ciudat în semn de rămas-bun şi arătă către ieşirea din cameră.

Lark oftă.

— Dacă trebuie să ne întâlnim cu înălţimea Sa şi magul ei favorit, să ne aranjăm puţin.

Când Daja şi Polyam ieşiră din dumbrava aflată chiar lângă castel, pe câmpul din jurul drumului principal, fata văzu că A Zecea Caravană Idaram era gata de plecare. Toată lumea împachetase şi încărcase lucrurile. Familiile mâncau un prânz rece, copiii mai mari fiind foarte atenţi la capre, cai sau la câte o

vacă. Mamele serveau masa şi mâncau, bebeluşii lor fiind deja în hamuri pe spatele lor. Bărbaţii şi băieţii îşi verificau armele. Până şi câinii ştiau că trebuie să stea prin preajmă.

Daja se opri chiar sub copaci, chinuindu-se să înghită nodul care-i apăruse în gât. Mijloacele de transport erau atât de diferite, dar unele lucruri erau la fel: Negustori Albi sau Albaştri, aceştia fixau franjuri albastru-deschis şi şiraguri de clopoţei la echipamentele lor pentru a speria demonii. Copiii purtau bentiţe albastre la încheieturi, iar oricare copil mai mic de doi ani avea cercei sub forma unor clopoţei de aur. Multe fete purtau o brăţară de gleznă din clopoţei micuţi, băieţii – bentiţe azurii la încheieturi. Bărbaţii şi majoritatea copiilor aveau pantaloni şi tunici lungi până la coapse, femeile şi fetele mai mari purtau fuste largi, bluze cu mâneci scurte şi veste lungi. Până să se scufunde corabia familiei ei, Daja îşi petrecuse toată viaţa printre oameni care se îmbrăcaseră şi decoraseră lucrurile exact aşa.

— Aici, spuse Polyam, îndreptându-se către o căruţă mică şi şubredă. Aceasta şi măgarul bătrân care o trăgea se aflau lângă copaci. Daja o privi cruciş, uimită. Lemnul fusese pictat galben strălucitor, iar franjuri galbene fluturau pe hamurile măgarului.

— Trebuie să curăţ şi măgarul, bombăni Polyam în timp ce o ajuta pe Daja să ridice planta în spatele căruţei. În fiecare iaz şi râu.

Daja se urcă-n căruţă – un lucru pe care Polyam l-ar fi făcut cu greu –, pentru a lega planta. Strânse cu noduri rapide şi eficiente, marinăreşti, curelele care trebuiau să o împiedice să cadă. În timp ce lucra, îşi ţinea capul aplecat, pentru a nu-i vedea pe negustori murmurându-şi unul altuia şi evitând să se uite la ea.

— Îţi pare rău că s-a întâmplat asta? o întrebă ea pe Polyam cu voce scăzută.

Wiroka se rezemă de căruţă.

— Nu cred că-mi pare rău, fiind *qunsuanen* şi toate cele, răspunse ea la fel de încet. M-a făcut să apreciez că încă sunt *Tsaw'ha,* atât îţi pot spune. Femeia privi spre rubedeniile ei. Un colţ al gurii largi se lăsă în jos, asprindu-i brusc faţa. Nu puteţi să vă zgâiţi la altceva? întrebă ea cu voce tare. Nu aţi mai văzut o *trangshi* până acum?

Daja trase cu ochiul către ceilalţi negustori. Aceştia îşi găsiră

imediat treburi de făcut, ceea ce le dădu o scuză să-şi întoarcă privirile. Zâmbi brusc. Era greu – aproape imposibil – să-i pară rău pentru *wirok* în momentul acesta şi mult mai uşor să-i fie milă de restul celor din A Zecea Caravană Idaram.

— Nici eu nu voi mai considera toate astea ca până acum, recunoscu Polyam cu voce joasă din nou. Obişnuiam să cred că aveau dreptate şi că eu greşeam.

Daja oftă.

— Şi *eu* obişnuiam să cred asta.

— Şi acum te întrebi dacă nu cumva tu ai mai multă dreptate, iar poporul tău mai puţină? întrebă Polyam.

Daja ezită, apoi aprobă din cap.

— Deci am învăţat ceva amândouă, îi spuse Polyam. Şi cine ştie? Poate era ceva ce trebuia să învăţăm.

Un bărbat aplecat, cu faţa ridată, purtând mantia cu dungi verzi şi portocalii a deschizătorului de drum îşi ridică toiagul şi scoase un strigăt înalt, lung şi vibrant. Femeile din caravană adăugară propriul tremur al vocii până când Daja crezu că pomii aveau să se zguduie din cauza sunetului. Îndemnându-şi calul înainte, bărbatul plecă pe drumul care ducea către sud. O mână de călăreţi îl urmară. După ei venea prima căruţă, a *gilavei,* acoperită cu pânze pictate în culori ţipătoare şi tivite cu alamă şlefuită. Alte căruţe, călăreţi şi oameni care mergeau pe jos se puseră în mişcare în vreme ce caravana îşi începea drumul.

Polyam se urcă cu mişcări ciudate pe bancheta căruţei, blestemând din cauză că i se prinsese piciorul de lemn. Cel puţin, Daja avea destulă minte, încât să nu se ofere să o ajute. Odată ce Polyam se eliberă şi se aşeză, Daja se urcă lângă ea şi-şi strecură propriul toiag în spatele căruţei, alături de al lui Polyam. Pentru o clipă foarte scurtă, cel puţin, Daja Kisubo era din nou o negustorească.

11

Masa servită în turnul înalt în care Daja urcase ziua trecută era excelentă, cu două feluri de supă, carne de vânat, pui rece şi rulouri proaspăt făcute. Domniţa Inoulia aşteptă până ce toată lumea fu servită cu vin sau suc de fructe înainte să vorbească. Când toţi invitaţii ei avură cupele pline, aceasta puse o mână regală pe umărul acoperit de brocart verde al lui Yarrun. Yarrun zâmbea. Briar îl cercetă şi se încruntă. Magul tremura din cap

până-n picioare. Daja menţionase că Yarrun lua stimulente; luase cumva prea multe?

— Înălţimea Voastră, i se adresă domniţa ducelui Vedris, care dădu din cap, maestre Niklaren, invitaţi! începând cu această dimineaţă, absolut fiecare incendiu din această vale este… stins.

— Vrea *să aplaudăm?* îşi întrebă Sandry prietenii prin legătura lor magică.

— Stins? întrebă Rosethorn, cu sprâncenele ei subţiri reunite într-o uşoară încruntare. Toate? Aceasta se duse la parapet. Sunteţi sigură?

— Nu aş susţine că sunt, dacă nu astfel ar fi stat lucrurile, răspunse Yarrun iritat. Ai irosit timpul elevilor tăi cu prepararea alifiilor pentru arsuri, după cum ţi-am spus că asta faci. Focurile şi-au consumat combustibilul, iar pădurile sunt neatinse.

— Eu cred că magul meu face o treabă foarte bună, rosti domniţa Inoulia. Sperasem că veţi fi mai generoasă cu el.

— Dacă focul a ajuns la cel mai jos strat al copacilor, mult sub ei? întrebă Rosethorn. Ar putea arde mocnit zile întregi, nevăzut, adunând putere.

— Îţi spun că *nu,* izbucni Yarrun. De ce nu poţi recunoaşte că magia academică face lucruri de care cea naturală nu este în stare?

Lark merse la parapet.

— Este o faptă impresionantă, zise ea, privind valea. Rosie nu încearcă să te priveze de acest succes…

— Da, sigur că nu! strigă magul Crestei de Aur.

— Mai bine te-ai calma, spuse Niko cu sprâncenele sale groase strânse într-o încruntare la fel ca ale lui Rosethorn. Totuşi, preocuparea sa părea să fie bărbatul celălalt. Ia loc…

Yarrun transpira şi era palid. Se holbă la Niko cu ochii injectaţi.

— Eu nu sunt unul dintre copiii tăi vrăjitori care trebuie menajaţi, rosti acesta printre dinţi.

Ducele se aşeză, privindu-i pe magi. Inoulia se lăsă fără vlagă pe un scaun de lângă el.

— Îşi au utilitatea lor, Sandry îi auzi murmurul către duce, dar când oamenii aceştia încep una dintre dezbaterile lor nesfârşite…

Tris alese să nu participe la cearta care lua amploare.

Ducându-se spre marginea estică a platformei, privi peisajul. Acolo se afla satul şi drumul sudic, mai departe văzu pădurea deasă şi munţii stâncoşi înălţându-se către cer. În spate, îi auzea pe Niko vorbind încet cu Yarrun şi pe Lark cu Rosethorn.

Cu un ochi aţintit asupra profesoarei lui, Briar se strecură la masă. Sub privirea dezaprobatoare a servitorilor, băgă mâna într-o farfurie cu afine. Sandry i se alătură, fără să se atingă totuşi de fructe.

— Abia aştept să plecăm, îi şopti ea. M-am săturat de oamenii ăştia.

Briar zâmbi şi îi puse o bobiţă pe buze.

— Gura mare, îi ceru el.

— *O, vai,* spuse o voce magică.

Cei doi se întoarseră şi o zăriră pe Tris.

— O, *vai,* repetă ea. Nu părea să ştie că Briar şi Sandry puteau auzi. *O, vai, o, vai...*

— *Termină!* ordonă Briar prin telepatie, în timp ce el şi Sandry se duseră la ea. *E stupid şi o să ne...* înnebuneşti, a fost el pe cale să adauge, dar imaginea de jos îi alungă orice gând din minte. Valuri de fum se ridicau din pădurea de est. Acestea se formau nu la marginea îndepărtată sau cea sudică, lângă câmpurile carbonizate şi barierele de foc, ci într-un punct aflat la vreo doi kilometri în interiorul pădurilor.

— Cineva arde frunze, presupuse Sandry sec.

Flacăra se repezi în susul unui copac singuratic, mort. Fumul se rotea prin pădurea din jurul lui.

— Rosethorn, scânci Briar. Îşi drese vocea. Rosethorn, repetă el mai tare de data aceasta. Niko.

Ceva din vocea sa o determină pe Rosethorn să vină în fugă.

— Sfântă Mila a cerealelor! *Yarrun!* strigă aceasta.

Toată lumea se apropie. Domniţa Inoulia icni de spaimă în vreme ce coloana de fum se îngroşa, ridicându-se într-un cerc din jurul copacului în flăcări.

— Fă ceva! îi ordonă lui Yarrun.

Bărbatul îi aruncă o privire dispreţuitoare şi căută în geanta sa de la curea. Scoţând o sticlă mică, rotundă, o puse pe balustrada de piatră.

— De unde a apărut? murmură el ca pentru sine.

Niko veni lângă el şi închise ochii puţin. Cei trei tineri îşi acoperiră ochii în timp ce puterea lui străluci afară. Privind pe

furiş, văzură că Niko deschisese ochii şi ţinea mâinile întinse, cu palmele în sus. O fereastră se deschise în aer. Prin ea, nu văzură pini şi copaci înfrunziţi, ci crengi şi trunchiuri fără verdeaţă, şi pământ acoperit cu grămezi de crengi şi o pătură sticloasă. Când priviră în punctul în care apăruse fumul, zăriră o lucire ceţoasă care se întindea sub pătura de sticlă, împrăştiindu-se ca o pată în apă.

Fereastra dispăru. Niko încetă să mai strălucească.

— Rosethorn avea dreptate, spuse el sec. Cumva, focul a intrat în masa de frunze adunată pe pământul pădurii. Nu sunt specialist, dar aş zice că acest foc s-a înteţit pe parcursul zilei.

— Imposibil! Yarrun îşi dădu părul pe spate cu o mână tremurândă. Aş fi simţit-o!

Niko îi întâlni privirea.

— Ai fi simţit-o oare? întrebă el pe un ton egal. Până şi elevii mei îşi pot da seama că eşti extenuat.

Yarrun îşi muşcă buza.

— Vrei să mă vezi eşuând.

Niko îl privi în continuare cu ochii săi negri calmi, chiar amabili. Yarrun a fost cel care s-a uitat în altă parte.

Sandry o cuprinse pe Tris pe după umeri. Flăcările apărură acum în coroanele copacilor din jurul celui mort. Fumul ce se ridica de acolo se împrăştia, în timp ce arbuştii se aprindeau. Agitată, Tris se smulse din strânsoarea lui Sandry şi întinse o mână spre Yarrun.

— Îmi puteţi folosi puterea? întrebă ea. Nu ştiu vrăji, dar…

— Eu le ştiu, zise Niko. Bună idee, Tris! Yarrun, o poţi folosi şi pe a mea…

— Zeii să vă facă pe amândoi să putreziţi! urlă Yarrun, sudoarea prelingându-i-se de pe chip. Nu am nevoie de ajutor!

Ofensată, Tris se retrase.

Yarrun vărsă o grămadă de praf strălucitor din sticluţa sa pe balustrada de piatră. Cu o mână tremurândă, desenă un cerc în ea în vreme ce buzele i se mişcau. Praful începu să se ridice, nu pe direcţia vântului, ci împotriva sa. Pluti, apoi se aşeză înapoi pe balustradă.

— Pot s-o fac, mârâi Yarrun.

Nu era foarte clar cui i se adresa, aşa că niciunul dintre ei nu răspunse. Bărbatul strânse praful într-o grămăjoară.

Dându-se înapoi, Niko îl folosi pe Briar pentru a se ascunde, în

timp ce se întinse în spatele băiatului pentru a o trage pe Tris de mânecă. Aceasta îl privi cu o încruntare confuză pe când Briar, fără să-şi dea seama de nimic, privea drept înainte. Niko îşi încreţi buzele şi suflă. Tris ghici că acesta voia să ajute praful lui Yarrun să ajungă la foc şi dădu aprobator din cap.

Yarrun îşi crestă o venă a încheieturii stângi cu cuţitul de la curea şi lăsă câteva picături de sânge să cadă peste praf. Frostpine vru să protesteze, dar se opri văzând gestul ferm al lui Niko. Singurele sunete erau şuieratul vântului şi respiraţia răguşită a lui Yarrun. Acesta se clătină, dar, când ducele Vedris încercă să-l sprijine, îl îndepărtă.

Tris se duse în umbra pavilionului. Întinzând braţele în vânt, fata prinse o mână de aer.

Din nou, Yarrun desenă un cerc în praf. De data aceasta pudra udă îi urmă degetul picurând, ca şi cum el ar fi adăugat mai mult decât câteva picături de sânge. Îşi ridică mâinile, cu buzele mişcându-i-se. Praful pluti în văzduh, împrăştiindu-se până formă o eşarfă subţire.

Tris alungă mâna de aer prins. Acesta i se repezi din strânsoare, cu puterile sporite de captivitatea temporară şi trase eşarfa de praf dinspre turn în bătaia sa. Domniţa Inoulia şi ducele simţiră curentul şi se întoarseră pentru a o privi pe Tris. Roşcata se sprijinea de pavilion, cu faţa la peretele de piatră al acestuia, ca şi cum ar fi fost prea speriată pentru a-l privi pe Yarrun – ca şi cum ar fi fost prea supărată pentru a face ceva. Domniţa îşi îndreptă din nou atenţia către magul ei. Când Tris îşi înălţă trupul şi îşi ridică privirea, ducele încă se mai uita la ea. Încet, acesta îi făcu cu ochiul. Apoi, se duse la balustradă, pentru a vedea pudra strălucitoare în goana ei către fum.

Acum, Yarrun rostea incantaţii cu vocea sa răguşită. Degetele sale osoase tăiau aerul, lăsând dâre de lumină pentru a fi văzute de magi. Vocea sa creştea în intensitate; toată lumea se îndepărtă de el, pe măsură ce puterea din semnele sale zbura după praf. Acesta vorbi tot mai tare, până ce ultimele trei cuvinte deveniră un strigăt. Îşi lăsă mâinile jos, clătinându-se.

În depărtare, focul din copacul mort se stinse.

— Aha! zbieră bărbatul. Şi, din nou, am făcut-o!

În timp ce…

Tăcut, ducele făcu semn cu capul înspre un punct aflat la est de prima flacără, la marginea şanţului îngust de lângă drum.

Fumul se ridica de acolo. Yarrun îşi îndreptă degetul către el şi urlă ceva; fumul dispăru. Lângă un stejar cu frunzele schimbându-şi culoarea se vedeau săgeţi de foc.

Yarrun îşi aţinti degetul spre el şi vorbi din nou; focul dispăru.

Noi coloane de fum se ridicau în alte patru locuri aproape de primul incendiu, de la copacul mort. Yarrun se ocupă de două dintre ele. Când i se adresă celui de-al treilea, aproape îşi pierdu vocea. Se clătină, arătă cu degetul, deschise gura să vorbească – şi se prăbuşi. Frostpine îl prinse şi-l lăsă jos uşor, întorcându-i trupul pentru a i se putea vedea faţa.

Dintr-o nară îi curgea sânge, apoi încetini şi se opri. Ochii lui Yarrun erau deschişi; venele din ochiul său stâng se spărseseră, transformând albul într-un roşu mat. Era mort.

Rosethorn îngenunche lângă el şi-i închise ochii cu degetele.

— Am dat de belea acum, şopti Briar.

Domniţa Inoulia se aplecă peste balustradă, pentru a privi pădurea. Copacul mort ardea din nou, la fel şi mulţi copaci verzi din jurul lui. La un kilometru în partea estică a drumului, fumul se rostogolea prin bolta de frunze. Acesta forma o bandă închisă la culoare, lungă de un kilometru şi jumătate, întinzându-se dinspre locul în care îl văzuseră prima oară până aproape de castel.

— Puteţi să-l stingeţi? întrebă ea fără să-şi întoarcă privirea. Ştiu că aceasta nu este genul dumneavoastră de activitate, maestre Goldeye, dar – atâţia magi – nu poate niciunul dintre voi să-l oprească?

— Unul dintre noi a încercat, rosti sec Rosethorn. Încă stătea în genunchi lângă Yarrun. Aţi văzut rezultatul. L-am avertizat asupra a ce se întâmplă când încep lucrurile acestea. Vă voi spune acum – este prea târziu să stingem focul.

Inoulia, confuză, se întoarse pentru a o privi pe Rosethorn.

— Ce vreţi să spuneţi? Nu este niciodată prea târziu de oprit un incendiu…

— Incendiul acesta a ars ore întregi, zise Frostpine încet. Cu cât arde mai mult, cu atât adună mai multă forţă. Natura este lentă la început, dar, odată ce se pune în mişcare, acţiunile ei au propria putere. *Orice* mag care încearcă să supună acel foc, aşa cum a făcut Yarrun, va muri.

Inoulia îşi strânse pumnii.

— Satul! exclamă ea pe neaşteptate. Vor fi blocaţi.

Ridicându-şi poalele, fugi pe scări, cu servitorii după ea.

Niko şi Lark se uitară unul la altul.

— Staţi aici! le ordonă Niko celor trei tineri.

Aceştia aprobară din cap, iar el şi Lark o urmară pe Inoulia în castel.

— Yarrun a *murit* pentru ea, constată Sandry cu amărăciune. Ei nu-i *pasă?*

— Durerea trebuie să aştepte până când oamenii ei sunt în siguranţă, îi spuse ducele. Asta-i pe primul loc.

— Atunci, durerea ar putea să aştepte mult timp, zise Rosethorn. Se cuprinse cu mâinile, iar chipul ei era cenuşiu. Focul învăluie coroanele copacilor.

Frostpine, care încă-l ţinea pe Yarrun, o privi mirat.

— Ce înseamnă *asta?*

— Se va înteţi, explică Rosethorn obosită.

— Mai bine aş vedea ce pot face pentru Inoulia, spuse ducele.

O sărută pe Sandry şi plecă.

Briar, Tris şi Sandry se repeziră la balustradă. Coroanele copacilor erau în flăcări. Pe măsură ce priveau, focul sări drumul în trei locuri, cuprinzând şi cealaltă parte.

— Daja e acolo! strigă Sandry îngrozită. Daja şi caravana!

La început, Daja ignoră fumul tot mai gros. Era prea ocupată să se uite la căruţe şi să asculte vocile negustorilor de pe drumul din faţă.

— Aş fi fericită să văd pentru ultima oară locul acesta, comentă Polyam după un acces de tuse. Incendiile n-au fost aşa rele ultima dată când am fost aici. Bătrânul Yarrun îşi pierde îndemânarea.

— Nu-l auzi pe el spunând asta, răspunse Daja.

Polyam râse zgomotos.

— Acum patru ani, şase, el nu lăsa nici măcar câmpurile să ardă. Considera că-i o problemă de mândrie să poată opri orice foc din vale. Odată, l-a acuzat pe bucătar că i-a dat la prânz *resturile* nobililor. A oprit toate focurile din bucătărie. De nicăieri altundeva – doar din bucătărie. *Atât* de mult control avea. Femeia o privi pieziş pe Daja. Sper ca tu şi prietenii tăi să nu deveniţi mândri ca el. Atât de mulţi o fac – magi, adică.

— Facem prea multe greşeli pentru a deveni mândri, o asigură Daja. Ceva o deranja. Pielea descoperită de pe coapsa ei

stângă era încordată şi întinsă ca şi cum…

„Ca şi cum aş fi în fierărie, lucrând aproape de foc, realiză ea. Ca şi cum aş fi foarte, foarte *încinsă*.”

Sprijinindu-se cu o mână de umărul lui Polyam, ignorând protestul femeii, fata se ridică în picioare pe banca vizitiului şi îşi întoarse nasul în vânt. Venea dinspre est, din stânga sa, împreună cu cel mai rău fum şi cu acea senzaţie de prea multă căldură. Daja îşi trimise magia afară, într-un arc care se extindea ca undele de pe un lac.

Descoperirea focului scăpat de sub control o izbi în piept, făcând-o să se clatine.

— Nu-i vreme de călărie poznaşă! bufni Polyam. Ce pui la cale?

Daja se aşeză.

— Cât mai e până ieşim din păduri? întrebă ea. Nu-mi aduc aminte cât de lungă este partea asta de drum. Polyam, repede!

— Încă patru kilometri şi jumătate, mai mult sau mai puţin. De ce? Polyam tuşi în timp ce colaci groşi de fum se rostogoliră peste drumul afumat.

„N-o să reuşim”, realiză Daja.

— Trebuie să ne întoarcem. Încă avem timp.

— Să ne întoarcem? Pentru ce?

Polyam abia putea vorbi din cauza tusei.

— *Daja!* strigă vocea lui Sandry în mintea ei. *Fă-i să se întoarcă! Pădurea arde!*

Daja îşi făcu mâinile căuş la gură.

— Opriţi-vă! strigă ea cât putu de tare. Opriţi-vă! Un băiat privi înapoi, la fel şi doi călăreţi.

Când văzură cine le vorbise, se întoarseră la loc.

— Polyam, *spune-le!* strigă Daja, smucind umărul femeii.

— Să le spun? întrebă Polyam. Ce să le spun?

— Pădurea arde! strigă Daja. Noi mergem înspre foc! Fiindcă Polyam ezită, Daja izbucni: Am luat legătura cu Sandry – ea o poate vedea de la castel!

Polyam privi copacii şi fumul. Îi aruncă Dajei frâiele şi smulse toiagul din spatele căruţei.

— Aşteaptă! ordonă ea. Şi ţine-le. Alunecând de pe bancă, ateriză pe pământ şi se clătină, piciorul de lemn alunecându-i. Cu îndemânarea dată de exerciţiu, reuşi să-şi păstreze echilibrul şi se îndreptă clătinându-se pe drum, folosindu-şi toiagul pentru

a se ajuta în mers.

— Unde este *mimanderul?* strigă ea. Toată lumea să se oprească! Am nevoie de *mimander,* am nevoie de *gilav.*

Se opri să tuşească neputincioasă. În clipa în care îşi reveni, începu din nou să meargă, strigând după conducătorii caravanei.

Daja scrâşni din dinţi. Toată lumea o ignora pe Polyam cea vopsită în galben. „Bineînţeles, gândi Daja cu amărăciune. Este murdară din cauza contactului cu mine. Nu o vor auzi până nu mă spală pe mine de pe pielea ei."

Ridicându-se în picioare, Daja îşi umplu plămânii cu aer. Coastele ei jucau rol de foaie în vreme ce ea ţipa cu o voce răsunătoare:

— Opriţi-vă chiar acum sau – să mă ajute Hakoi! — o să vă fac să ruginească fiecare cui din caravană! Sunt în stare! Nu era, dar negustorii nu ştiau asta. Fiecare inel, fiecare cataramă!

Căruţa cea mai apropiată încetini, apoi se opri. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu căruţa din faţa ei.

„Deci, gândi Daja cu o satisfacţie sinistră, trebuie doar să ştii cum să le vorbeşti."

— Unde este? îşi chemă ea telepatic prietenii din turn. *Unde este incendiul?* Zărise oare o scânteie în stânga ei?

— Este la un kilometru în faţa caravanei şi vine spre voi de-a lungul marginii estice, spuse Tris. *Şi... şi...* vocea ei magică dispăru.

— A sărit drumul în faţă, îi zise Sandry pe un ton sumbru Dajei. *Sunteţi blocaţi. Fă-i să se oprească sau o să între direct în el.*

Daja apucă frâiele şi sări pe pământ. Trăgând măgarul, fata parcurse distanţa dintre ea şi căruţa din faţă şi prinse animalul de ea. Oamenii dinăuntru ţipară, nefiind de acord ca a lor căruţă să fie atinsă de o *trangshi.* Daja îi ignoră. Odată ce măgarul fu legat bine, ea fugi în faţa caravanei, unde Polyam ţipa la conducătorii ei.

— Sunteţi blocaţi! strigă Daja când ajunse destul de aproape pentru a putea fi auzită. Întoarceţi-vă! Focul a traversat drumul!

— Trangshi... izbucni *gilav* Chandrisa furioasă, asta ne-a contaminat pe toţi! Ăsta a fost scopul tău de la bun început?

— Nu mă interesează dacă aţi fost contaminaţi sau nu! strigă Daja. *Mă interesează* că mergeţi către un incendiu!

— Am fost prea binevoitori, începu *gilav.*

— *Destul,* rosti o voce fermă, aspră ca a unui corb – a lui Polyam. Mamă, fă cum spune ea!

Gilav o privi mirată pe Polyam care se dusese la căpăstrul cailor care trăgeau trăsura frumoasă a Chandrisei. Prinzând frâiele, Polyam începu să întoarcă grupul.

Deschizătorul de drum îşi repezi calul îndărăt de-a lungul şirului de căruţe, vorbind cu fiecare vizitiu. Încet, unul câte unul, aceştia începură să se întoarcă. Nimeni nu ştia mai bine decât negustorii că graba acum ar fi însemnat hamuri încurcate şi roţi lovite. Fiecare îşi manevră atelajul cu atenţie, privind cu ochi temători valul greu de fum de pe flancul estic al drumului.

Daja se duse la Polyam.

— Nu ai spus niciodată că ea e mama ta, îi reproşă Daja în şoaptă.

— Nu era tocmai ceva care să ne facă onoare după ce muntele mi-a mâncat piciorul, veni răspunsul mormăit al lui Polyam. Văzând-o pe Daja mergând spre sud, pe drum, o întrebă: *Tu* încotro mergi?

— Vreau să văd cât de aproape suntem de foc, strigă Daja. Drumul o duse pe o pantă mică, peste o ridicătură şi peste un pod mic deasupra unui pârâu secat. Urcă o a doua pantă, oprindu-se în vârf.

La trei sute de metri în faţa ei, copaci de toate mărimile ardeau de fiecare parte a drumului. Pământul de sub ei ardea, amintindu-i de cuvintele lui Rosethorn despre litieră. Grămezi de frunze în flăcări – adăposturi de veveriţe arzând – erau aduse de vânt în locuri în care nu ardea nimic. În doar câteva secunde, acestea porniseră incendii noi.

Focul avansa vuind aşa cum auzise odată un cutremur vuind. Daja sorbi din sticla ei cu apă, gândind intens. Dacă îi permitea acestui foc să înainteze, i-ar fi ajuns din urmă pe negustori. Aceştia aveau nevoie de un răgaz pentru a întoarce căruţele şi animalele pe acest drum afumat. Cumva, ea trebuia să oprească înaintarea focului.

— *Tris?* o chemă ea prin telepatie. *Acesta este la fel de mult tipul tău de magie ca şi a mea.*

O simţi pe Tris întinzându-se şi petrecându-şi degetele în jurul încheieturii calde şi osoase a altcuiva.

— *E şi a mea.* Era Frostpine, capabil acum să vorbească şi s-o

audă pe Daja prin Tris. O senzaţie de calm înmuie genunchii Dajei. Frostpine avea să repare toate astea!

Bărbatul privi prin ochii ei şi şopti:

— Shurri şi Hakkoi.

Părea speriat.

Dajei i se puse un nod în gât. Poate că el nu putea repara aşa ceva.

— Ce pot face? întrebă ea. *Dacă mă transform în nişte foaie foarte mari?...*

— Nu! Nu sufla focul înapoi, o avertiză el. *Ce merge cu flacăra unei lumânări nu are niciun efect aici. Doar l-ai împrăştia.*

— Trebuie să-l ţeşi, o anunţă Sandry, *cum ai făcut în acea zi când Polyam ţi-a dat farfuria ei. Noi îţi vom da puterea, dar tu trebuie s-o faci.*

— Yarrun îl numea Marele Pătrat al lui Zuhayar Magnificul, spuse Tris. *A stins focul din fierărie. Dacă-l faci destul de mare, poate reuşeşti să stângi asta.*

— Nu pot face un pătrat destul de mare pentru a stinge un incendiu de pădure! strigă Daja.

— Începe să ţeşi! o repezi Sandry. *Fă-ţi griji cu privire la stingerea focului după ce-l ai sub control!*

Daja suspină, muşcându-şi buza. Peretele de flăcări înainta, iar caravana era în drumul său. Singurul lucru care-l împiedica era ea.

Cercetând pământul, văzu o gaură în foc acolo unde o stâncă ieşea din pământ. Drumul în sine reprezenta o altă spărtură în zid. Poate că avea nevoie de mai multe, nu doar de o singură ţesătură de foc.

Întinzând o mână, fata îşi răsfiră degetele. Izbucnirea de foc cea mai din stânga era degetul ei mare, cele din faţă erau arătătorul şi degetul mijlociu, flacăra din dreapta celorlalte degete. Lăsă valul de magie să înainteze pe aceste trei căi. Aceasta se umflă şi înflori, ducând putere de la Sandry, Tris şi Frostpine pe lângă a Dajei. Controlând mental această magie, fata strânse flăcările în trei lujeri gigantici. Într-un fel era ca mânuirea focului fierăriei, numai că ezitarea cea mai mică ar fi eliberat aceste flăcări pentru a produce ravagii mult mai mari decât ar fi putut ea face într-un atelier. Faptul că acest foc era înmănuncheat îl făcea mai puternic, precum canalizarea unui râu lat într-un canal strâmt, adânc. Daja trase în sus cele trei

flăcări şi le trimise spre cer ca nişte coloane.

Concentrându-se asupra celei din stânga, Daja îi ordonă să se spargă în mai multe fire la un capăt, precum ţesătura ei din foc de mai devreme. Dar flacăra i se împotrivi. Voia să se elibereze de magia ei şi să mănânce totul în calea ei.

— *Nu,* mârâi Daja. Îşi folosise voinţa pe metale şi aur. Acest foc avea să înţeleagă ce i se cerea!

Coloana se zvârcoli. Voia să mestece pământul acoperit cu combustibil. Nu voia să se supună. Daja lovi puternic cu magia ei, izbindu-i forţa. Coloana tremură şi se franjură la capăt ca o frânghie roasă.

Sandry aştepta în mijlocul magiei Dajei.

— *Pot s-o fac,* o asigură ea pe Daja. *Lasă-mă să trec.*

Cu un oftat, Daja îi dădu drumul. Sandry se repezi să adune capetele coloanei roase de foc. Grăbită, de parcă ar fi mânuit aţe de foc toată viaţa ei, aceasta începu să ţească. Daja privi concentrată, îngrijorată, deoarece vedea că strânsoarea lui Sandry pe multe fire nu era atât de fermă pe cât ar fi vrut ea. Nu conta cât de des îi scăpau aţele de foc, totuşi, Sandry le prindea înapoi de fiecare dată.

Mai liniştită, Daja privi coloana de foc din faţa ei. Acum, înţelegea mai bine cum s-o modeleze. Folosind puterea ca pe un ciocan, fata lovi. Coloana pâlpâi, apoi se compactă. Daja o lovi iarăşi şi iarăşi. Într-un final, capătul se despărţi în fire. Tris preluă această ţesătură. Nu era rapidă ca Sandry, dar firele nu-i scăpau cum îi scăpau nobilei fete. Tris avea să se descurce.

Prinzând ultima coloană de foc, Daja îşi privi prietenele. „Slavă negustorului şi contabilei că ni s-au combinat puterile, gândi ea uimită. Nu aş fi putut lucra tot focul ăsta de una singură."

Se concentră asupra coloanei de foc pe care încă o ţinea. De această dată, era sigură: o singură suflare a magiei ei o despărţi într-o duzină de fire.

— *Dă-mi voie,* spuse Frostpine. Magia lui şuierând prin ea o făcu pe Daja să-i clănţăne dinţii. Îl lăsă să treacă, privind în timp ce acesta lucra cu flăcările nu de parcă ar fi fost aţe, ci sârme. Unul după altul, acesta adună firele şi lipi locurile în care se atingeau, topindu-le într-un punct solid.

Vederea Dajei se înceţoşă; avea genunchii slăbiţi. Toată această energie trecând prin trupul ei o seca de putere. Îşi

muşcă buzele şi îşi forţă mintea să revină la problema actuală.

Sandry îşi terminase treaba, un şal lung de flăcări care se înălţa în aer.

— *Îţi aduci aminte ce s-a întâmplat când ţi-ai pus grilajul pe focul fierăriei?* o întrebă ea pe Daja.

— *S-a stins,* răspunse Daja, speranţa aprinzându-i-se ca un foc strălucitor în inimă.

— *Atunci, stinge un foc cu asta!* o grăbi Sandry.

Cu siguranţă, erau flăcări mari în spatele celor trei creaţii de foc. Daja o trase cu atenţie pe Sandry înapoi prin centrul său, scoţându-şi prietena din şalul de foc. După ce nu mai rămase nimic din Sandry în ţesătură, Daja o prinse din nou şi-i smulse tulpina. Când aceasta fu eliberată de trunchiul ei, lăsă ţesătura să cadă pe pământ.

Totul sub şal se înnegri, fiind înăbuşit. Flăcările aflate aproape de marginile acestuia suflau, totuşi, de dedesubt, aprinzând o nouă parte a pădurii.

— O, nu, şopti Daja îngrozită, crezând că greşise. Când îşi lăsase grilajul pe focul fierăriei, marginile de piatră împiedicaseră flăcările să iasă. Aici nu se afla nimic care să îngrădească acel foc de sub marginile ţesăturii.

— *Ar fi bine să nu mai încercăm experimentul* acesta *niciodată,* constată Sandry cu amărăciune.

— *Chiar că nu,* răspunse Daja.

Fetele priviră cum ultimele aţe de foc din coloanele lui Frostpine şi Tris se alăturau celorlalte, pentru a forma eşarfe frumos ţesute.

— *Gata,* spuse Tris cu uşurare.

Obosită, se strecură înapoi în Daja.

Frostpine se opri pentru a-şi admira opera.

— *Nu-i rău pentru un om bătrân ca mine,* remarcă el. *Genul ăsta de lucru are posibilităţi reale. Mă bucur că l-am încercat.*

— *Mă bucur că eşti mulţumit,* răspunse Daja sarcastică. *Dacă ştiam că voiai să te joci cu focul, te-aş fi ajutat de mult cu asta.*

Îl simţi râzând în timp ce se retrase prin ea, permiţându-i să prindă singură eşarfele de foc. Acestea străluceau alb datorită puterii, blocând înaintarea flăcărilor obişnuite din spatele lor. Daja se scărpină în creştet, încercând să gândească. Acum, ce era de făcut? Ar fi trebuit să oprească focul care izbucnise când ea şi Sandry lăsaseră ţesătura aceea să cadă? Nu venea spre ea

sau caravană. Pentru a o prinde, ar fi trebuit s-o urmărească. Putea face asta?

O mână căzu greu pe umărul ei şi se retrase repede.

— *Negustoreaso,* eşti fierbinte! strigă Polyam. Aceasta era acoperită de funingine; vopseaua galbenă de *qunsuanen se* scursese. Te simţi bine?

Daja o privi, gândindu-se că nu ar fi crezut că există ceva care s-o facă pe Polyam să pară mai puţin atractivă decât era deja. Avea în faţă dovada că exista.

În spatele femeii, văzu căruţele stând pe loc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Nu pot ţine chestia asta la nesfârşit, ştii, nu! I-ai...

Privirea de pe chipul cicatrizat al lui Polyam îi spuse că situaţia lor nefastă se înrăutăţise.

— Cred că focul se îndrepta deja înspre nord când ai coborât din căruţă, o informă *wiroka* obosită. A traversat drumul. Suntem blocaţi.

12

Rosethorn se plimba ca o tigroaică în cuşcă, având ochii aţintiţi asupra flăcărilor îndepărtate.

— Nu pot suporta situaţia asta, bombăni ea. Trebuie să fac ceva.

Briar se dădea de ceasul morţii, privind-o cum se agita. Speriat, se uită spre cealaltă parte a platformei: Sandry, Tris şi Frostpine stăteau ţinându-se de mână într-un loc de unde puteau să vadă, printre norii de fum, panglica umbrită care era drumul. În ochii lui Briar, toţi străluceau intens de magie.

Ei nu aveau cum să-i ajute. Ce puteau face el pentru Rosethorn? Era convins că ea se gândea la ceva prostesc. Cu doar două luni înainte, femeia îşi aruncase toată puterea într-un zid de plante spinoase din Cercul Spiralat, deşi piraţii aruncau în ei gelul arzător pe care-l numeau armă de foc. Briar îşi aminti ţipetele lui Rosethorn: simţise moartea plantelor mult mai intens decât el. Femeia avea de gând să se arunce în acest război pentru viaţa plantelor, o ştia.

— Dacă vrei să faci ceva, hai s-o facem *împreună,* o îndemnă el. Se agăţă de mâneca ei în timp ce aceasta înconjura pentru a suta oară platforma. Foloseşte-mă ca scut, te *rog,* Rosethorn!

Auzul acestor cuvinte o făcu să se oprească.

— Nu, spuse ea simplu. O să salvez o parte din copaci şi-ţi *interzic* să mă ajuţi.

— Nu! strigă băiatul, încleştându-se de veşmântul ei. Nu te voi lăsa!

Simţi ca şi cum ar fi îmbrăţişat un pom tânăr, care se transformă imediat într-un copac mai gros decât turnul în care se aflau. Briar se pomeni azvârlit în pavilionul care adăpostea scările. I se tăie respiraţia şi se prăvăli pe podea. Copacul imens care era Rosethorn strălucea atât de tare, încât nu putea privi.

— Băiete, fă cum ţi se spune, murmură ea. Apoi, acea putere copleşitoare – a lui Rosethorn, ascunsă până acum – se retrase, spre marea lui uşurare.

Cineva urca scările şi ieşi pe platformă. Mâini reci îl ridicară pe Briar în picioare şi-i apăsară o sticlă pe buze. Băiatul bău. Apă binecuvântat de dulce, aromată cu mentă îi curse pe gât, făcându-l să se simtă din nou el însuşi.

— Ai văzut elefantul ăla? întrebă el, dând la o parte sticla după ce băuse de-ajuns. Vreau să mă plâng unui magistrat. Cineva a lăsat un elefant să scape şi a călcat pe mine.

— Era doar Rosethorn făcând pe generoasa, spuse Lark cu amărăciune. O s-o conving să folosească puterea *mea* – eu nu sunt legată de magie verde, aşa că nu voi păţi nimic. Tu ajută-le pe fete şi pe Frostpine. După cum blesteamă el, tocmai au dat de mai multe probleme.

— O să-i ajut şi eu, spuse Niko care se întorsese împreună cu ea. Focul a încercuit-o pe Daja cu tot cu caravană.

Briar se îndreptă împleticindu-se către Sandry şi Tris, cu un nod de frică în gât. Vedea acum că liniile de fum şi flăcări galopaseră din est pentru a se încolăci în jurul unei bucăţi de drum ca o literă C imensă. În vârful superior al curbei se ridicau dreptunghiuri mari de foc ţesut. În partea de jos a C-ului, petice umbrite erau punctate de flăcări, fiecare dintre ele dezvăluind urma argintie a magiei. Întinzându-se cu puterea sa, băiatul o găsi pe Rosethorn în fiecare petic, împiedicând focul cu energie pură.

Întorcându-se, acesta o văzu în apropiere, aplecată peste balustrada de piatră. Suspină adânc când văzu că ea îşi muşcase până la sânge buza inferioară.

Lark veni lângă Rosethorn şi o prinse cu o mână de umeri pe femeia mai scundă.

— Hai, iubire, spuse ea binevoitoare, lasă-mă să te ajut.

De această dată, cel puţin, Briar îşi feri ochii de strălucire în timp ce magia lui Lark se revărsa în a prietenei lui. Gelozia i se strecură în gât, groasă ca o bilă. Rosethorn avea să accepte ajutor de la *Lark.*

„Ce te interesează atâta timp cât primeşte ajutor, şi încă din plin?” vru să ştie conştiinţa sa. Totuşi, durea.

Briar se întoarse cu spatele, încercând să împiedice lacrimile din ochii săi.

— Ei bine, se resemnă el cu un oftat, mai bine m-aş face util.

Închizând ochii, găsi strălucirea formată de combinarea magiilor lui Tris, Frostpine şi Niko şi i se ataşă. Aceştia formau o piscină în care îşi împrăştie puterea: la baza acesteia, o legătură lungă, argintie curgea înspre Daja ca un robinet.

La început, Daja crezu că era prinsă în capcană, neputând lăsa eşarfele de foc rămase. Acestea erau singura barieră împotriva flăcărilor din faţa caravanei. Dacă încerca să le mişte sau să le ia cu ea, negustorii aveau să fie în pericol în doar câteva minute.

— *Le iau eu,* se oferi Sandry. *Dacă le prindem una de alta, sunt aproape sigură că le pot ţine singură.*

— *O să stau şi eu,* spuse Frostpine. *Împreună, le putem ţine. Dar voi, ceilalţi, aţi face bine să gândiţi la o cale de a scăpa de chestiile astea până nu vom obosi prea tare.*

— *Fiţi atenţi,* le zise Daja lui Frostpine şi Sandry. *Nu le lăsaţi să vă scape sau ne vom prăji cu toţii.* Privind în interiorul ei, îşi găsi legăturile cu eşarfele şi le pasă profesorului şi prietenei ei. Doar când fu sigură că aceştia controlau ţesăturile de foc, se îndreptă în fugă spre spatele caravanei, cu Polyam după ea.

Negustorii formaseră un grup compact înconjuraţi de căruţele lor. Copiii plângeau, dar încet, aşa cum erau învăţaţi copiii de negustori: aceştia se îngrămădiseră sub căruţe, ca să nu stea în calea adulţilor. Cu excepţia vitelor înjugate, animalele fuseseră îngrămădite în spate, păzite de bărbaţi şi adolescenţi care le împiedicau să fugă în pădure. Daja simţi miros de carne de capră şi de pui fript. O parte din animale trebuie să fi fugit în foc din cauza panicii. De fiecare parte a drumului afumat pe care se aflase cu doar o jumătate de oră în urmă, pădurea era în flăcări.

Dajei îi stătu inima-n loc când văzu acei pereţi de flăcări.

Tremurând, se rezemă de ultima căruţă – cea în care se afla viţa de fier. „Nu pot, gândi ea. Nu *pot!* Mă va omorî, şi pentru cine? *Pentru ei?*

Cu ochii lăcrimând, Daja privi caravana. „Sunt *trangshi.* Îmi tot spun asta. Ar fi fost mult mai fericiţi dacă eram moartă. Dacă supravieţuiesc, primul lucru pe care-l vor face va fi să treacă întreaga caravană prin *qunsuanen.”*

Polyam o ajunse din urmă. Gâfâind, se împiedică de lemnul de lângă Daja.

— Nu te-aş învinovăţi dacă ne-ai lăsa să ardem, spuse ea cu voce dogită, răguşită din cauza fumului. Noi doar am făcut ce-a făcut neamul nostru dintotdeauna, dar obiceiul *Tsaw'ha* este crud când eşti implicat.

Daja îşi şterse fruntea cu mâneca. În interior, unde se afla puterea ei, Frostpine, Niko şi prietenii ei erau tăcuţi. Nu ei reprezentau calea pentru toată magia de care era nevoie aici. Trupul *ei* era în pericol, nu al lor. Dacă renunţa acum, aceştia nu ar fi învinovăţit-o. Oricare dintre ei, în locul ei, ar fi putut muri din cauza acestei activităţi şi o ştiau cu toţii. Era alegerea Dajei.

Fata privi din nou caravana. De această dată, văzu feţele propriei familii, înecată cu multe luni în urmă. Chandrisa ar fi putut fi mama ei, deschizătorul de drum – tatăl ei. Pentru fiecare adult şi copil, ea putea numi pe cineva mort: fratele ei Uneny încercând întotdeauna să scape de muncă, mătuşa Hulweme cea rea, vărul Ziba căruia îi plăcea să cânte. Sora ei mai mică, de doar nouă ani, în prima ei lună la bordul unei corăbii. Bunica ei, de şaptezeci şi trei de ani şi ştirbă, încă gătind pentru echipajul lor.

Aceste gânduri îi trecură prin minte într-o clipă. Toate amintirile acelea trecură prin ea ca o pasăre în zbor.

— Apă, ceru ea răguşită.

Polyam îi dădu o sticlă din piele. Daja înghiţi câteva guri, apoi îşi turnă restul pe faţă şi pe cap. Nu avusese ocazia să salveze A Treia Corabie Kisubo. Poate că *nu va putea* salva A Zecea Caravană Idaram –, dar, cel puţin, va încerca.

Îşi lăsase toiagul în căruţă când se dusese în faţa caravanei. Îl ridică, trecând o mână peste mânerul lustruit, de alamă al acestuia. Sprijinindu-se de el, se postă în mijlocul drumului, în faţa focului.

Înaintarea acestuia spre ea – spre caravană – încetinise.

Câţiva copaci imenşi din calea lui refuzau să ardă, la fel ca tufişurile şi puieţii din jurul lor. Plantele erau pline de magie, alungând flăcările din preajma scoarţei şi a frunzelor.

„Rosethorn”, realiză ea. Rosethorn salva plantele, dându-i răgaz să se gândească.

— *Ţesăturile par să meargă cel mai bine,* îi spuse Niko prin telepatie. *Nu-i timp pentru experimente.*

În ciuda fricii, Daja trebui să zâmbească.

— Când ai dreptate, ai dreptate, murmură ea.

Nimeni de pe drum n-o întrebă cu cine vorbea.

Se uită în jur: cu toţii, chiar şi Polyam, se retrăseseră. O lăsaseră să înfrunte focul singură.

„La ce te aşteptai? se întrebă ea ironică. La recunoştinţă?”

Închizând ochii, pătrunse în centrul puterii ei, căzând ca un ciocan scăpat din mână. Se întinse pentru a aduna tot ce avea, aducându-le aproape, modelându-le ca pe uneltele potrivite nevoilor ei. Magia celorlalţi se combină cu a ei precum cuprul cu zincul pentru a crea alamă. Îi roti pe Tris, Niko şi Briar împreună, modelându-i. Pentru a opri acest incendiu, Daja ar fi trebuit să-l tragă pe tot într-o singură coloană uriaşă – nu avea timp s-o spargă în mai multe coloane mai mici.

— *I-am spus lui Rosethorn să lase plantele mici,* zise Briar ca şi cum ar fi fost ceva evident. *Totuşi, nu vrea să renunţe la copaci.*

Daja deschise ochii. Focul se apropia printre copacii gigantici, vuind ca un monstru, ca un cutremur auzit din adâncuri.

„Ajutor”, gândi ea, nefiind sigură dacă vorbise în interiorul magiei ei sau nu.

— *Suntem aici,* răspunseră Niko, Briar şi Tris.

Întorcându-se în stânga, Daja întinse o mână şi îndesă focul care ataca spre fâşia de drum din faţa ei. Întorcându-se către dreapta, întinse magia şi mâna şi împinse acea parte a zidului de flăcări. Stânga din nou şi împingere. Dreapta din nou şi împingere. Flacăra devenea din ce în ce mai îngustă, aplecându-se spre mijloc, stăvilită de puterea combinată a patru magi. În cele din urmă, nu o mai putu mişca.

Trăgând adânc aer în piept, inhalând la fel de mult fum pe cât aer şi sorbind forţă din el, Daja îşi depărtă braţele cât putu de mult, apoi le aduse iarăşi împreună. Cu cât palmele ei se apropiau mai mult, cu atât simţea o rezistenţă mai mare pe

măsură ce strângea marginile flăcării laolaltă.

Transpiraţia îi curgea în ochi, înţepând-o fără milă. Şi-o scutură de pe piele şi verifică ambele părţi pentru o ultimă dată, ca să se asigure că adunase tot focul pe care-l putea lua. Cu excepţia magiei care lucea în cei mai mari copaci, tot ce vedea, de fiecare parte, erau lemne carbonizate şi fum. Chiar în faţa ei vuia un turn de foc.

Acum, îşi transformă puterea într-un ciocan imens şi lovi cu forţă flacăra. Aceasta se turti. Văzu deschideri între firele de foc.

— Nu-i destul de bine! strigă ea.

Lovi din nou.

Ceva gemu. Nu îndrăznea să-şi întoarcă privirea de la acea coloană uriaşă de foc pentru a vedea ce era în neregulă, orice ar fi fost. Flacăra era prea furioasă; i-ar fi scăpat din prinsoare în clipa în care ar fi fost distrasă. Lovi iarăşi şi iarăşi, izbind focul, încercând să-l spargă în numeroasele fire de care avea nevoie.

— Nu mă simt bine, rosti o voce slabă. Îi aparţinea lui Tris. *Mă simt... slăbită. Ameţită.*

Cu un urlet atunci când se sparse, coloana de foc se desprinse de pământ şi se balansă. Începu să se ridice în aer.

Daja înghiţi în sec. Dacă-i scăpa, nu avea să ştie încotro mergea şi ce stricăciuni avea să facă.

Fugi după ea. Prinzându-i baza, îşi petrecu ambele mâini în jurul ei şi se trase în mijlocul inimii coloanei.

Simţea focul în urechi, nări şi ochi. Hainele i se transformară în cenuşă. Toiagul de lemn dispăru; mânerul încins de alamă îi căzu în palmă şi se topi, turtindu-se. Chiar dacă ţipă în clipa aceea, nu auzi din cauza vuietului monstruos. Strânsoarea ei asupra lui Frostpine şi Sandry dispăru.

În inimă i se afundară cârlige, ancore făcute din fulgere. Tris o ţinu pe Daja, legându-se. Briar şi Niko o apucară pe fată, ţinând-o printre cei vii.

Daja se clătină din cauza greutăţii focului şi se mai clătină o dată. Încă i se împotrivea, încercând să se înalţe şi să se elibereze. Picioarele ei se ridicară de pe pământ o dată, de două ori.

— Unde-ţi este rădăcina? strigă Briar frenetic. *Iar ai uitat să-ţi faci o rădăcină! Îţi aduci aminte de viţa ta? Avea nevoie de rădăcini!*

— Da! urlă Tris. *Pune o rădăcină jos, în piatră!*

„De ce?” se întrebă Daja prosteşte. Începea să se topească. Ce aveau de-a face rădăcinile cu ceva?

— *Nu vreau.*

— *Exact ca un negustor,* spuse Briar dispreţuitor, *fuge întotdeauna când lucrurile devin dificile.*

— *Vine ciuma în oraş?* rosti Tris, o Tris zgomotoasă ca o gaiţă. *Negustorii sunt primii care pleacă.*

— *Eu am locuit cu ei. Ştiu.* Şoapta lui Sandry se auzi slab, ca şi cum ar fi fost pe moarte. *Nu te poţi baza pe* Tsaw’ha *niciodată.*

Daja se forţă să îngenuncheze, împotrivindu-se înălţării focului. Cu genunchii abia atingând drumul, căzu în faţă pentru a-şi pune mâinile pe pământ. Alama topită i se înfăşură pe degete, tot ce-i mai rămăsese din toiag. O lipi de pământ de parcă ar fi fost clei.

— *Opriţi-vă,* le spuse prietenilor ei. *Voi doar mă vreţi destul de nervoasă ca să încerc să fac o rădăcină. Puteaţi doar să-mi spuneţi.*

Se aruncă cu totul la pământ.

Solul se despică. Magia Dajei căzu în pământ şi continuă să se scufunde.

Aici era piatră – piatră dură, bucăţi imense de granit lipite una de alta. Găsi crăpătura adâncă formată între două bucăţi imense şi trimise flăcările prin ea.

Tris fugi împreună cu focul, împingându-l şi trăgându-l de-a lungul pietrei. Niko se mişca prin zonă, pentru a-şi ajuta eleva. Pe cale să întrebe ce credeau ei că fac, Daja preferă să respire şi să privească. Când flăcările – când cei trei magi – ţâşniră într-o peşteră adâncă, plină cu apă minerală, Daja ştiu ce aveau în minte. Mai fusese acolo înainte.

Luând mai mult foc cu ea, îi urmă. Printre straturi de piatră şi firicele de apă, aceştia înaintau pe măsură ce Daja continua să tragă coloana de foc cu ea. Într-un sfârşit, focul însuşi o ridică şi o duse, fugind în ritmul propriu. Prea slăbită pentru a opune rezistenţă, îl lăsă să o tragă până când o izbi de un zid de o răceală cruntă. *Acesta o* trezi.

— *Ai grijă la gheţar,* îi atrase atenţia Tris.

Dacă ar fi avut ochi şi faţă, aceasta şi-ar fi privit cruciş prietena.

— Va *funcţiona?* îl întrebă ea pe Niko. *Îl pot trimite pe tot aici?*

— *Trimite-l,* îi spuse el obosit. *Va transforma gheaţa în apă pentru Creasta de Aur şi nu există niciun risc să creăm un vulcan doar cu foc.*

„*Doar* foc îi spune el”, gândi Daja obosită. Se întoarse şi înotă în susul şuvoiului ei – rădăcina? — de foc. Fâşie cu fâşie, aceasta trase din el, trimiţând mai mult prin pământ. În final, acesta vui în spatele ei cu toată forţa, ducându-se de unul singur pe calea deschisă de ea. Îi putea da drumul, sigură acum că va continua să meargă până avea să lovească gheţarul.

Cu un strigăt triumfător, Daja explodă din pământul de pe drum. Înapoi în trupul ei, izbi ce mai rămase din stâlpul de foc în ţărână. Imediat ce cea mai mare parte din acesta dispăru, fata prinse legăturile care o legau de Sandry şi de Frostpine şi începu să-i tragă. Odată cu ei veneau eşarfele de foc pe care le ţinuseră la celălalt capăt al caravanei. Când Daja prinse ţesăturile, aceştia le dădură drumul. Focul intră în pământ, pocnind cumplit. Daja continuă să-l îndese, apoi făcu acelaşi lucru cu toate focurile din apropiere pe care le putea prinde cu puterea ei, până îşi dădu seama că avea mâinile goale, că fuseseră goale de ceva timp. Se afla în mijlocul drumului, aplecată, fără nicio haină pe ea.

Clipi şi îşi trase mâna stângă din pământ. Alama îi îmbrăca palma. Era în formă de şuviţe în jurul degetelor ei şi pe dosul palmei.

„Asta o să doară mai tare decât *orice* lucru ascuţit”, gândi ea şi se lăsă să cadă în fund.

Pentru o vreme, nu putu decât să tuşească, iar şi iar. În cele din urmă, se gândi să privească în jur. Toate focurile erau stinse. În pădure, nu văzu decât verdeaţă arsă şi fum gros.

Dar caravana?

Privi cu coada ochiului spre drum şi se înecă de groază. Fiecare fiinţă umană pe care o putea vedea era în genunchi, cu fruntea şi palmele pe pământ. Era plecăciunea numită Respectul cel Mare, învăţat de poporul ei cu secole în urmă, de la un împărat de demult. Negustorii o foloseau doar când fuseseră salvate vieţi.

— Ridicaţi-vă, spuse ea răguşită. Vorbesc serios, ridicaţi-vă! „Nu am făcut-o pentru voi”, intenţionă ea să adauge, dar începu din nou să tuşească.

Când îşi reveni, unul dintre ei se târî în faţă. Spre groaza

Dajei, era *gilav* Chandrisa acoperită de funingine, cu arsuri peste tot pe hainele ei şi pe piele.

— Ştim ce datorie avem, spuse *gilav* fără să ridice privirea. Ştim ce trebuie plătit. Ceea ce ai făcut îţi şterge numele din registrul *trangshi.* Noi vom atesta acest lucru şi vom vorbi pentru tine consiliului poporului nostru. Vei fi *Tsaw'ha* din nou, iar casa ta va fi A Zecea Caravană Idaram.

13

Daja nu oprise tot focul. Cinci oameni muriseră. Alţii aveau plămânii afectaţi de fum. Alifia pentru arsuri a lui Rosethorn avu o utilitate mult prea mare printre săteni şi printre cei din caravană loviţi de resturi în flăcări. Până la însănătoşirea răniţilor, negustorii rămaseră în Creasta de Aur.

Cel puţin, valea avea apă proaspătă. Gheţarul produsese destulă odată ce fusese încălzit de coloana de foc, iar apa topită curgea încă în lac şi în fântâni. În valea gheţarului, domniţa Inoulia ordonă începerea lucrului la mina de cupru, numind-o „Îmblânzitorul Focului". Deja cei care nu se ocupau de reparaţii aduceau cupru şi minereu de cupru din pământ. Nu puteau spune cât de mult vor reuşi să scoată până la venirea iernii, dar, cel puţin, Creasta de Aur avea speranţe pentru primăvară.

După prima zi, Daja ştiu că mâna ei stângă nu era rănită atât de rău pe cât se temuse – o durea, dar atât. O *mânca* de parcă alama ar fi fost o coajă peste o rană care se vindecă. Pe măsură ce nopţile deveneau mai reci, descoperi că o durea din cauza frigului. Începu să tânjească după căldura Emelanului de Sud.

Cu prima ocazie, profesorii lor o chemară să-i cerceteze mâna. Niko şi Frostpine revărsară vrăji pe alamă, pentru a-i descoperi natura. Nimic nu părea s-o afecteze sau să-i schimbe strânsoarea slabă în carnea ei. Fata *putu* să cojească puţin din alamă ca pe o piele moartă. Rămase însă mai multă în mână şi pe dosul palmei, cu trei fâşii trecând printre degetele ei pentru a le conecta una cu cealaltă. Metalul pe care nu-l cojise crescu la loc singur, aşa că ea continua să scoată ce putea. Când lăsa bucăţi din el într-un castron de metal, acestea se uneau precum alama topită. Dacă îşi punea o bucăţică din acea alamă pe încheietură, aceasta se lungea până i se uneau capetele, formând o bandă pe care o putea desprinde ca pe ceară.

— Ar putea să cadă la un moment dat, zise Niko când nu mai

ştiau ce altceva să-i pună pe mână. Nu pot spune sigur, oricât de tare detest să recunosc acest lucru.

Daja ridică din umeri şi îşi băgă mâna acoperită cu alamă în buzunarul tunicii.

— Cel puţin, nu doare.

În a treia zi de după incendiu, Yarrun fu înmormântat în cimitirul cel mic al castelului. Rosethorn şi Briar plantară unul dintre copacii pe care Yarrun îi iubea atât de mult la căpătâiul mormântului.

Până-n a patra zi de după incendiu, Daja ştiu că îşi putea folosi mâna la fel de bine ca înainte. Nu conta dacă îşi tăia mâncarea, îşi folosea uneltele sau îşi încheia tunica, alama rămânea la fel de flexibilă ca propria piele. În acea noapte, rămase trează mult timp, mângâindu-şi palma acoperită de metal şi gândindu-se mai serios ca niciodată la viaţa ei.

Dimineaţă, luă toată alama pe care o pusese în castron şi se duse la Frostpine cu ea. Vorbiră un timp îndelungat, apoi îl chemară pe Niko şi mai discutară ceva. Niko o rugă pe *gilav* Chandrisa să le împrumute viţa-de-vie de fier pentru o zi. De îndată ce o avură, aceştia îi chemară pe Rosethorn şi pe Briar şi examinară viţa centimetru cu centimetru.

— O să ai nevoie de mult fier pentru proiectul tău, îi spuse Frostpine Dajei când duceau viţa înapoi în tabăra negustorilor.

Aceştia o puseră în căruţa lui Polyam, legând-o şi acoperind-o cu pături.

— Mă gândesc că douăzeci de vergele pentru laturile mai lungi ale ramei…

Se opri când auzi paşi în spatele lor. Amândoi se întoarseră pentru a vedea un grup de negustori, fiecare cu un toiag în mână. *Gilav* Chandrisa ţinea două bastoane: al ei şi încă unul. Îi dădu toiagul nou Dajei, care îşi trecu degetele peste mâner. Era încoronat cu o stea din sârmă de cupru cu multe raze – însemnul celei de A Zecea Caravane Idaram. Două flăcări şi o corabie pe jumătate scufundată în valuri fuseseră gravate pe margini.

— Dacă eşti una dintre noi, ai nevoie de un toiag, spuse *gilav.* Vezi să-l porţi cu tine de acum înainte. Femeia nu o privi pe Daja în ochi. Când *vei* veni la noi, vom avea grijă să primeşti o pregătire potrivită unui *mimander.*

— E bine că eşti tânără, adăugă *mimanderul.* Ai timp să te

dezveţi de obiceiurile proaste şi să începi să-ţi concentrezi puterea.

Dajei nu-i plăcea cum suna asta. Ştia că *mimanderii* îşi focalizau întreaga atenţie asupra învăţării unui singur lucru, cum ar fi vântul sau piatra. Aveau s-o pună să aleagă un aspect al magiei ei şi să uite de restul.

Aveau s-o facă să renunţe la a mai lucra cu unelte.

Dintre toţi negustorii care stăteau acolo, doar Polyam se uită în ochii ei. Şi merse cu ei când Daja şi Frostpine porniră spre castel.

— Ar fi putut fi mai politicoşi în legătură cu asta, mormăi profesorul Dajei.

Polyam chicoti.

— Haide, haide, maestre Frostpine! *Tsaw'ha* au o duzină de cuvinte care înseamnă „mulţumesc" – fiecare cu picătura sa de dispreţ. Nu ne place să fim *datori. Gilava* noastră nu va fi fericită până când datoria noastră nu va fi plătită complet.

— A îmi fi datoare mie nu pare să te deranjeze, sublinie Daja, ştiind că Polyam avea dreptate în legătură cu corectitudinea şi amărăciunea.

— Mă deranjează, răspunse relaxată negustoreasa. Dar eu te cunosc mai bine decât mama mea. Cunosc preţul plătit pentru ceea ce eşti. Acest lucru îmi mai uşurează durerea – puţin, oricum.

Daja lucră la proiectul ei o lună întreagă, între timp vremea se răcea şi frunzele cădeau. La sfârşit, toţi magii Cercului Spiralat o ajutară pe ea şi pe Frostpine la forjare. Magii ale plantelor şi aţei dădură mecanismului lor mişcarea şi flexibilitatea pe care fierul se presupunea că nu le are. Niko ghidă amplasarea vrăjilor combinate, în timp ce Tris dădu lucrării căldură, doar un strop, pentru a o face la fel de caldă precum carnea vie.

Odată ce totul fu gata, Daja aduse castronul mare în care se afla toată alama lichidă pe care o scosese de pe mâna ei în săptămânile de după incendiu. Pe când ceilalţi priveau, fata întinse bucăţi mici, aşa cum ar fi tras pastă de caramel şi le picură peste fier. Odată ce alama dispăru, o lăsă pe Sandry să împacheteze lucrul finisat în mătase albastră, în timp ce ea strânse forja portabilă şi o returnă potcovarului castelului.

În acea noapte, după ce Lark stinse lumânările şi le lăsă pe

fete să doarmă, Sandry descoperi bucata de cristal vrăjit, lumina ei de veghe. O trecu dintr-o mână în cealaltă o vreme înainte să întrebe:

— Daja? Te-ai hotărât?

Tris se ridică în patul ei şi îşi puse ochelarii.

— Nu ai spus nimic, şi Niko n-a vrut să te deranjeze.

Daja îşi dădu seama la ce se refereau.

— Nu ştiam că eraţi îngrijoraţi.

— Ar fi trebuit, bombăni Tris. Ai purtat toiagul ăla peste tot, ca şi cum ar fi jucăria ta preferată.

— Înseamnă mult pentru mine, zise Daja apărându-se, dorindu-şi ca roşcata să nu insiste atât de mult mereu. Nu ai idee.

— Pleci cu ei, atunci?

Vocea lui Sandry era joasă. Ar fi putut vorbi pernei ei sau luminii de veghe.

— Nu, răspunse sec Daja.

Ochii nobilei fete scânteiară.

— *Nu?*

Daja oftă.

— Aş putea să renunţ la cercul nostru, poate, sau aş putea renunţa la fierărie. *Cred* că aş putea, oricum – deşi nu sunt în totalitate sigură. Dar să renunţ la amândouă? Mulţumesc, dar nu. M-am schimbat prea mult pentru a mă întoarce.

— De ce nu ai *spus* mai devreme? întrebă Tris, lăsându-se la loc pe spate.

Daja oftă.

— M-am gândit la asta. Bine? Acum, mă pot culca?

În dimineaţa următoare, Daja îşi făcea patul când lătrăturile isterice ale Micului Urs şi fluierăturile lui Urlăţel care-i răspundeau anunţară sosirea unor musafiri. Grăbită, îşi băgă lucrarea sub pătură şi se duse să vadă ce se întâmpla. Nou-veniţii erau negustori – Chandrisa, deschizătorul de drum, *mimanderul* şi Polyam. Ştiind de ce veniseră, Daja îşi luă toiagul nou şi se aşeză lângă masă împreună cu cei trei prieteni ai ei. Lark plecă după răcoritoare, Rosethorn îi chemă pe Niko şi pe Frostpine. Daja îşi dădu seama că şi femeia ghicise motivul vizitei negustorilor.

Mai întâi totuşi trebuiau îndeplinite ritualurile negustoreşti

care precedau conversaţiile serioase. Odată ce toată lumea se aşeză, Lark servi ceai şi prăjituri. Adulţii vorbiră despre efectele incendiului în timp ce băură şi mâncară politicos. Cei patru tineri îi dădură pe furiş prăjiturile câinelui şi încercară să fie răbdători.

Într-un sfârşit, *gilav* Chandrisa îşi aşeză jos ceaşca şi îşi puse mâinile în poală.

— Pornim la drum în zori, spuse ea categoric.

— Ninsorile vor începe în şase zile, adăugă *mimanderul,* invizibil în spatele vălurilor sale galbene. Nimeni nu contestă această afirmaţie – *mimanderii* se specializau de obicei în vreun fel de magie meteorologică.

— Trebuie să împachetezi şi să fii în căruţa lui Polyam la prima oră, îi spuse *gilav* Dajei. Nu ne întârzia plecarea!

Daja îşi ridică toiagul cu ambele mâini.

— Vă mulţumesc, dar nu pot accepta. Ridicându-se în picioare, îi oferi toiagul Chandrisei. Am fost o *lugsha* prea mult timp. Nu pot renunţa la asta. Înghiţi în sec. Deşi se hotărâse asupra răspunsului, acest fapt nu o pregătise pentru cât de dificil era să *rostească* efectiv cuvintele. Nu pot renunţa la noua mea casă şi la noua mea familie. V-aş fi recunoscătoare dacă doar mi-aţi scoate numele din registrul *trangshi.* Astfel, aş putea face afaceri cu *Tsaw'ha* fără ca nimeni să fie *qunsuanen.*

Chandrisa privi toiagul şi pe Daja.

— Datoria noastră va fi plătită complet? Nu ne vei considera datori?

— Odată ce nu voi mai fi *trangshi,* vom fi chit, spuse Daja.

Apropiindu-se de Chandrisa, îi întinse toiagul.

Gilav îşi înfăşură degete maro în jurul lemnului, apoi îi dădu drumul.

— Păstrează toiagul ca semn al prieteniei, zise ea pe un ton sec. Ca o promisiune că vom face afaceri împreună. Sper că vei fi mulţumită să afli că mesagerul nostru a plecat în sud acum două săptămâni, pentru a corecta înscrisurile numelui tău.

Daja sprijini toiagul de scaunul ei, muşcându-şi buza pentru a nu plânge. Îşi drese glasul:

— Eu şi A Zecea Caravană Idaram suntem chit, dar mai este o problemă. Eu am o datorie personală şi trebuie s-o plătesc.

Briar şi Tris ştiau la ce se referea. Aceştia se duseră în dormitorul fetelor şi se întoarseră cu creaţia ei încă împachetată în mătase albastră.

Daja se întoarse spre Polyam.

— Dacă nu erai tu, nu aş fi avut niciodată ocazia să-mi şterg numele din cartea *trangshi.* Luându-şi lucrarea de la Briar, o duse la scaunul lui Polyam. De fapt, asta este de la noi toţi, îi spuse ea încet femeii, în timp ce Sandry scotea învelitoarea de mătase. Polyam rămase cu gura căscată. Chandrisa şi cei doi bărbaţi negustori se aplecară atenţi.

Era un picior de metal, modelat în întregime din vergele subţiri de fier şi cu articulaţii. Totul era acoperit cu piele de alamă strălucitoare. Briar gâdilă talpa de metal. Aceasta tresări exact cum ar fi tresărit un picior viu. Tris puse o mână pe tibie, iar genunchiul se îndoi.

Polyam întinse o mână care tremura violent şi atinse piciorul. Îşi trase degetele repede, şocată.

— Este *cald!*

— Ar trebui să se comporte ca un membru viu, spuse Niko. L-am testat destul. Şi ai restul zilei de azi să-l încerci.

— Se va modela după carnea ta, explică Frostpine.

— Îl vei putea da jos când vrei, adăugă Sandry.

— Chiar te poţi spăla cu el, adăugă Briar.

Tris rosti întrebarea de pe buzele tuturor.

— Vrei să-l încerci?

Camera era cuprinsă de o linişte totală. Până şi câinele stătea tăcut, cu ochii lui negri aţintiţi asupra lui Polyam. Doar Urlăţel se mişcă, adunând firimituri de pe masă.

În cele din urmă, Polyam încuviinţă.

Rosethorn şi Lark o ajutară să-şi dea jos piciorul de lemn şi să-şi ridice cracul pantalonului pentru a dezvălui ce mai rămăsese din coapsa ei. Cu grijă, Frostpine şi Daja ataşară prinderea din capătul creaţiei lor peste ciotul lui Polyam, fixând-o astfel încât să fie în acelaşi unghi cu al piciorului ei bun. Pe măsură ce o potriveau, Frostpine îi arătă cuiele de pe marginea de metal superioară pe care trebuia să le apese pentru a-l relaxa îndeajuns cât să-l poată scoate sau să-l pună la loc.

După ce piciorul fu fixat, Polyam tresări în timp ce fierul acoperit de alamă se mişcă, modelându-se pe carnea ei.

— E viu!

Încruntându-se şi cu mintea în altă parte, Daja privi metalul aranjându-se. Toată puterea ei se aţinti asupra lucrării în vreme ce aceasta se fixa pe Polyam.

— Aşa şi trebuie, murmură ea.

Piciorul de metal se întări, apoi se îndoi.

— Foloseşte-l ca pe un picior adevărat, o îndemnă Frostpine.

Piciorul de metal zvâcni. Foarte încet, degetele se mişcară. Polyam îşi prinse coapsa cu mâinile, întinse membrul de metal, apoi îndoi laba piciorului.

— Încearcă să te ridici, sugeră Daja.

Trebuiră s-o ajute: nu părea să-şi aducă aminte cum să se mişte pe două picioare. Până la urmă, reuşi să meargă singură prin cameră şi în balcon.

— Nu ar trebui să te roadă, îi strigă Rosethorn. Este acoperit în totalitate cu piele de alamă. Daja îţi va spune, a ei nu-i irită pielea deloc.

Polyam îşi ridică piciorul ei adevărat pe balustrada balconului, sprijinindu-se în totalitate pe membrul ei nou. Când privi îndărăt spre Daja, fata îşi ridică mâna stângă şi răsuci degetele. Alama aurie luci.

— Este ca şi cum chiar ar *fi* piele adevărată, explică Daja. Asta mi-a dat ideea.

Rosethorn îi duse un borcan cu alifie lui Polyam.

— Dacă *te roade,* asta ar trebui să ajute. Doar freci cu ea oriunde ai probleme.

— Păstrează piciorul curat, adăugă Frostpine. Poate fi spălat, dar eu sugerez să pui o picătură sau două de ulei pe articulaţiile piciorului în fiecare săptămână şi puţin mai mult pe genunchi.

Polyam îşi trecu o palmă peste metalul care-i acoperea coapsa, apoi puse din nou ambele picioare pe pământ. Nimeni nu comentă că din ochiul ei teafăr curgeau lacrimi.

— Aş putea purta haine din nou, şopti ea.

— Chiar şi cizme, sugeră Lark cu un zâmbet.

— Poţi călări, adăugă Sandry. Dacă vrei, adică.

— Am încercat să ne gândim la toate, spuse Niko. Sper să ţinem legătura şi să ne anunţi cum se comportă.

— Dacă apar probleme, trimite vorbă la Cercul Spiralat. Vom veni noi la tine, zise Frostpine. Dar… eu nu cred că vei avea probleme.

Polyam îşi şterse faţa cu mâneca, apoi se întoarse către Daja.

— Asta e mai mult decât o plată…

— Nu, o întrerupse Daja. Mi-ai oferit ocazia să-mi recapăt numele curat. Acum, nu ne mai datorăm nimic. Privind covorul,

adăugă încet: Aş *vrea* să fim prietene.

Braţe aspre o cuprinseră într-o îmbrăţişare.

— Suntem prietene, o asigură Polyam într-o şoaptă aprigă. Vom fi prietene *întotdeauna.*

În ziua următoare, magii se treziră în zori şi-i acompaniară pe duce şi pe domniţa Inoulia în petrecerea celei de A Zecea Caravane Idaram la drum. Dajei i se tăie respiraţia când o văzu pe Polyam, în pantaloni şi cizme, sărind în şaua unui cal maro, în timp ce deschizătorul de drum dădu semnalul pornirii caravanei. Polyam îl urmă împreună cu ceilalţi călăreţi, pe jumătate întoarsă în şa, pentru a putea face cu mâna până când o cotitură a drumului o ascunse privirii.

Frostpine puse o mână în jurul umerilor Dajei.

— Chiar dacă nu mai faci nimic niciodată, negustorii îţi vor cânta numele timp de generaţii, spuse el cu veselie. Bineînţeles, vei face o grămadă de alte lucruri.

— Da? întrebă ea, privind în ochii lui zâmbitori.

— Da, bineînţeles… începând cu cuie. Ignoră îmbufnarea Dajei. Cred că ai făcut doar o găleată de cuie de când suntem aici şi am nevoie de o cale să aflu cât de mult te-ai schimbat de când am ajuns în acest loc. Cuiele vor fi numai bune pentru asta.

— Pot aştepta? întrebă ducele cu o voce blândă. Dacă ninsorile încep în cinci zile, aş vrea să plec şi eu – mâine.

— *Acasă,* spuse Lark cu un suspin de fericire. Sună *minunat.*

— Voi face cuie toată iarna, dacă le pot face acasă, îi zise Daja lui Frostpine.

Acesta oftă.

— Of, bine. Putem face cuie la fel de bine şi la Cercul Spiralat.

— Mai bine, îi şopti Tris Dajei. Cel puţin, acasă este cald.

Respiraţia ei scotea aburi în aerul îngheţat de munte.

Daja zâmbi. Nu numai că era mai cald, dar avea să fie din nou în apropierea mării.

— Ultimul care ajunge la camere face toate bagajele! strigă ea şi fugi spre castel.

Dicţionar de negustorească

daka – negociator de rang înalt; aduce profit caravanei.

gilav – lider al caravanei, având aproape acelaşi rang cu un maior *hamot* – idiot, nătâng *kaq* – cel mai jos tip de non-negustor, literal „pământ sub picior“.

lugsha – meşter, artizan, cineva care produce bunuri ce aduc bani *mimander* – un mag negustor, întotdeauna îmbrăcat şi învăluit în galben strălucitor.

Negustori Albaştri – negustori care lucrează pe vase, fie pe apă dulce, fie pe mare.

Negustori Albi – negustori de uscat, cei care călătoresc pe nisip sau zăpadă.

pijule fakol – viaţa de apoi pentru cei care nu-şi plătesc datoriile *qunsua (nen)* – curăţare. Literal: a spăla/a înlătura ghinionul astfel încât să nu se lipească.

Saad – non-negustor prieten de cruce, la fel de drag precum familia *trangshi* – proscris, murdar, blestemat, anonim.

Tsaw'ha – nume al negustorilor. Literal: poporul.

wirok – persoană cu un statut neimportant, care cheltuie bani necesari pe lucruri ca mâncare, reparaţii.

xurdin – mag non-negustor *yerui* – demon-fantomă flămând, care se hrăneşte şi distruge.

zokin – bilanţ în bani din registrele negustorilor sau capitalul de onoare al unei persoane.

Alungată din neamul Negustorilor, Daja, alături de cei trei magi ucenici care îi sunt prieteni, călătorește de la Cercul Spiralat în Munții Coastei de Aur, o regiune sărăcită de secetă și amenințată de foamete. Acolo, Daja făurește un obiect incredibil: o viță-de-vie din metal. Negustorii trecători ai unei caravane râvnesc să o aibă, iar întâlnirea Dajei cu vechiul ei popor retrezește în ea dorul față de viața de dinainte.

Daja e nevoită să aleagă – ar trebui oare să se întoarcă la Negustori, sau să rămână cu cei de la Cercul Spiralat, cei care îi sunt ca o familie?

ISBN 978-606-8251-81-3

9 786068 251813

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com